

Nr. 26

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1997-1998

11 februari 1998

HANDELINGEN

PLENAIRE VERGADERING

MORGENVERGADERING

DECRETEN VRIJE NIEUWSGARING

MONDELINGE VRAGEN

Inhoud

Nr. 26

Woensdag 11 februari 1998
Morgenvergadering

Berichten van verhindering	1
Ontwerpen van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Voorstel van bijzonder decreet	
Wijziging in verwijzing naar de commissie	1
Voorstel van decreet	
Indiening en verwijzing	1
Wijziging in verwijzing naar de commissie	1
Voorstellen van resolutie	
Indiening en verwijzing	2
Verslagen	
Indiening	2
Met redenen omklede moties	
Indiening	3
Moties	
Indiening	4
Advies van de Raad van State	
Indiening en verwijzing	5
Maatschappelijke beleidsnota (Reglement artikel 67)	
Indiening	5
Voorontwerp van decreet	
Indiening	5
Motie van een gemeente	
Indiening	5
Advies van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie	
Indiening	5
Mededelingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen	
Indiening	5
Arresten van het Arbitragehof	
Indiening	6
Kennisgevingen van het Arbitragehof	
Indiening	6

Moties van orde

Voorstel tot aanvulling van de agenda Spreker : de heer Herman Suykerbuyk	6
Voorstel tot spoedbehandeling Spreker : de heer Jos Stassen	7

Voorstel van decreet van de heren Tuur Van Wallendael en Carl Decaluwé c.s. houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen
– 82 (BZ 1995) – Nrs. 1 tot 13 + Erratum

Voorstel van decreet van de heer André Denys c.s. houdende regeling van de vrije nieuwsgaring
– 118 (BZ 1995) – Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking Sprekers : de heren Michel Doomst, verslaggever, André Denys, Tuur Van Wallendael, Jos Geysels, Dirk Van Mechelen, Carl Decaluwé, Jacques Laverge, Kris Van Dijck, Patrick Hostekint en Gilbert Bossuyt, mevrouw Marijke Dillen en minister Eric Van Rompuy	7
--	---

Regeling van de werkzaamheden	32
--------------------------------------	----

Bijlage

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het afstoten van een aantal BLOSO-centra	34
Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de ongelijke spreiding van de culturele centra enerzijds en de noodzaak van samenwerking tussen de bestaande centra anderzijds	36
Mondelinge vraag van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de samenstelling van de Vlaamse delegatie in de gemengde commissie van het verdrag inzake de samenwerking op het gebied van cultuur, onderwijs, wetenschappen en welzijn tussen de Vlaamse Gemeenschap in het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden, ondertekend in Antwerpen op 17 januari 1995	39
Mondelinge vraag van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het gebruik van de Interreg-gelden	42
Mondelinge vraag van de heer Filip Dewinter tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de naleving van het mestdecreet	47
Mondelinge vraag van mevrouw Gerda Raskin tot de heer Luc Martens Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de werking van het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium	49
Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verbrandingsoven Fabricom te Gent	51
Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verontreiniging van de oude scheepswerf van Rupelmonde	52
Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de luchtvaartshow van 1998 te Oostende	53
Mondelinge vraag van de heer Francis Vermeiren tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de handicaps waarmee het economisch beleid wordt geconfronteerd door de rigiditeit van de gewestplannen	54
Mondelinge vraag van de heer Jacky Maes tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de ligplaats van de "Seastar" in het Montgomery-dok te Oostende	56
Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het Nederlandse Natuurherstelplan voor de Westerschelde	62

Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de problemen in verband met het gemeentelijk informatieblad van Voeren

VOORZITTER : De heer Marc Olivier, eerste ondervoorzitter

- *De notulen van de jongste vergadering worden ter tafel gelegd.*
- *De vergadering wordt geopend om 10.05 uur.*

De voorzitter : Dames en heren, de vergadering is geopend.

BERICHTEN VAN VERHINDERING

Jan Caubergs, Joris Van Hauthem : gezondheidsredenen ;

Yolande Avontroodt : ambtsverplichtingen ;

Veerle Heeren : familieverplichtingen.

ONTWERPEN VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende ontwerpen van decreet werden ingediend :

- Ontwerp van decreet houdende de regeling van de erkenning en de subsidiëring van professionele muziekensembles, concertorganisaties, muziekclubs, muziekeducatieve organisaties en festivals, het Muziekcentrum van de Vlaamse Gemeenschap, het subsidiëren van muziekprojecten en compositieopdrachten en het verlenen van werkbeurzen.
– 903 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.
- Ontwerp van decreet houdende bepalingen tot wijziging van het wetboek van de inkomstenbelastingen voor wat betreft de onroerende voorheffing.
– 927 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Financiën en Begroting.

VOORSTEL VAN BIJZONDER DECREET**Wijziging in verwijzing naar de commissie**

- Voorstel van bijzonder decreet van de heren André Denys, Paul Van Grembergen en Jos Geysels houdende wijziging van artikel 24bis, § 2 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen
– 844 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden, Stadsvernieuwing en Huisvesting.

(Voorheen verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken)

VOORSTEL VAN DECREET**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende voorstel van decreet werd ingediend :

- Voorstel van decreet van mevrouw Nelly Maes, de heren Herman Lauwers, Marino Keulen en Jos Stassen houdende wijziging van artikel 8, § 1, van het decreet houdende subsidiëring voor verenigingen voor volksontwikkeling van 19 april 1995
– 916 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

Wijziging in verwijzing naar de commissie

- Voorstel van decreet van de heer Steve Stevaert houdende invoering van een nieuwe wettelijke bepaling genaamd “overweging van decreet”
– 470 (1996-1997) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Reglement en Samenwerking.

Voorzitter

(Voorheen verwezen naar de Commissie voor Staatshervorming en Algemene Zaken)

VOORSTELLEN VAN RESOLUTIE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : De volgende voorstellen van resolutie werden ingediend :

- Voorstel van resolutie van de heren Karel De Gucht, Patrick Lachaert en André Denys betreffende de toekenning en het beheer van de scheepskredieten
– 905 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden.
- Voorstel van resolutie van de heer Herman Suykerbuyk betreffende de uitvoering van het Beleidsplan Brussel en betreffende de situatie van de Vlamingen in Brussel in het algemeen
– 910 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant.
- Voorstel van resolutie van mevrouw Cecile Verwimp-Sillis betreffende het bevorderen van het autodelen
– 911 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.
- Voorstel van resolutie van mevrouw Vera Dua, de heer Leonard Quintelier, mevrouw Anny De Maght-Aelbrecht, de heren Bruno Tobback en Johan Sauwens betreffende de instelling van een certificaat voor duurzaam bosbeheer in het kader van het invoeren van een ecolabel voor hout
– 913 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud.
- Voorstel van resolutie van de heer Filip Dewinter betreffende de uitvoering van een studie in verband met diverse aspecten van de aanwezigheid van vreemdelingen in Vlaanderen
– 914 (1997-1998) – Nr. 1.

Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.

- Voorstel van resolutie van de heren Frans Wymeersch en Pieter Huybrechts betreffende de bijkomende containerterminal en de ontwikkeling van de Waaslandhaven
– 915 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer.
- Voorstel van resolutie van de heren Felix Strackx en Frank Creyelman betreffende het terugdringen van het drugsgebruik bij de schoolgaande jeugd in Vlaanderen
– 924 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin.
- Voorstel van resolutie van de heren Jos Stassen en Jos Geysels betreffende de invoering van de BTW-plicht voor artiesten en de gevolgen ervan voor de culturele sector in Vlaanderen
– 925 (1997-1998) – Nr. 1.
Verwezen naar de Commissie voor Cultuur en Sport.

VERSLAGEN**Indiening**

De voorzitter : De volgende verslagen werden ingediend :

- Verslag namens de Commissie voor Mediabeleid uitgebracht door de heer Michel Doomst over het voorstel van decreet van de heren Tuur Van Wallendael en Carl Decaluwé c.s. houdende de regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen
– 82 BZ 1995) – Nr. 7.
- Verslag namens de Commissie voor Mediabeleid uitgebracht door de heer Michel Doomst over het voorstel van decreet van de heer André Denys c.s. houdende regeling van de vrije nieuwsgaring
– 118 (BZ 1995) – Nr. 4.
- Verslag namens de Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin uitgebracht door de heer

Voorzitter

Peter De Ridder over het voorstel van decreet van de heer Pieter Huybrechts houdende wijziging van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn

– 502 (1996-1997) – Nr. 2.

- Verslag namens de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer uitgebracht door de heer Jan Penris over de hoorzitting over de verkeersproblematiek rond Antwerpen

– 917 (1997-1998) – Nr. 1.

- Verslag namens de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer uitgebracht door de heer Jan Penris over de hoorzitting over het multimodaal model Antwerpen

– 918 (1997-1998) – Nr. 1.

- Verslag namens de Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer uitgebracht door de heer Jan Penris over de gedachtewisseling over de verkeersproblematiek rond Antwerpen

– 919 (1997-1998) – Nr. 1.

- Verslag namens de Commissie voor Werkgelegenheid en Economische Aangelegenheden uitgebracht door de heer Leo Cannaeerts over de gedachtewisseling over het jaarverslag 1996 en de werking van het Vlaams Waarborgfonds

– 928 (1997-1998) – Nr. 1.

MET REDENEN OMKLEDE MOTIES**Indiening**

De voorzitter : De volgende met redenen omklede moties werden ingediend :

- Met redenen omklede motie van de heren Johan Sauwens, Hermans Lauwers, mevrouw Nelly Maes en de heer Etienne Van Vaerenbergh tot besluit van de op 27 januari 1998 door mevrouw Vera Dua en de heer Johan Sauwens gehouden interpellaties tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, respectievelijk over de recente

cijfers van de Vlaamse Milieumaatschappij inzake de waterkwaliteit en de conclusies hiervan met betrekking tot het Mestactieplan en over de resultaten van het Mestactieplan inzake het wegwerken van de mestoverschotten en het halen van de nitraatnormen

– 902 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heren André Denys en Dirk Van Mechelen tot besluit van de op 27 januari 1998 door mevrouw Vera Dua en de heer Johan Sauwens gehouden interpellaties tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, respectievelijk over de recente cijfers van de Vlaamse Milieumaatschappij inzake de waterkwaliteit en de conclusies hiervan met betrekking tot het Mestactieplan en over de resultaten van het Mestactieplan inzake het wegwerken van de mestoverschotten en het halen van de nitraatnormen

– 904 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heren Johan De Roo, Gilbert Bossuyt en Leonard Quintelier tot besluit van de op 27 januari 1998 door mevrouw Vera Dua en de heer Johan Sauwens gehouden interpellaties tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, respectievelijk over de recente cijfers van de Vlaamse Milieumaatschappij inzake de waterkwaliteit en de conclusies hiervan met betrekking tot het Mestactieplan en over de resultaten van het Mestactieplan inzake het wegwerken van de mestoverschotten en het halen van de nitraatnormen

– 906 (1997-1998) – Nr. 1.

- Met redenen omklede motie van de heren Etienne Van Vaerenbergh, Georges Cardoen, Francis Vermeiren en Herman De Loor tot besluit van de op 29 januari 1998 door de heren Etienne Van Vaerenbergh en Joris Van Hautem in commissie gehouden interpellaties tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, respectievelijk over de omzendbrief BA 97/22 met betrekking tot het taalgebruik in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied en de toepasbaarheid ervan in intercommunale verenigingen en over de omzendbrief BA 97/22 met betrekking tot het taalgebruik in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied

– 908 (1997-1998) – Nr. 1.

Voorzitter

- Met redenen omklede motie van de heer Christian Van Eyken tot besluit van de op 29 januari 1998 door de heren Etienne Van Vaerenbergh en Joris Van Hauthem in commissie gehouden interpellaties tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, respectievelijk over de omzendbrief BA 97/22 met betrekking tot het taalgebruik in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied en de toepasbaarheid ervan in intercommunale verenigingen en over de omzendbrief BA 97/22 met betrekking tot het taalgebruik in de gemeentebesturen van het Nederlandse taalgebied
– 909 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren Julien Demeulenaere en Francis Vermeiren tot besluit van de op 4 februari 1998 door de heer John Taylor in commissie gehouden interpellatie tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de organisatie van gemeentelijke volksraadplegingen
– 912 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heer Johan Malcorps tot besluit van de op 4 februari 1998 door de heer Johan Malcorps in commissie gehouden interpellatie tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de behandeling van afvalstoffen als secundaire grondstoffen
– 920 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van mevrouw Vera Dua tot besluit van de op 4 februari 1998 door mevrouw Vera Dua in commissie gehouden interpellatie tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de voorwaarden voor de jachtuitoefening in Vlaanderen, naar aanleiding van het komende besluit betreffende de jacht in het Vlaamse Gewest
– 921 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren John Taylor en Herman De Loor tot besluit van de op 4 februari 1998 door de heer John Taylor in commissie gehouden interpellatie tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de organisatie van gemeentelijke volksraadplegingen
– 922 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren Filip Dewinter en Christian Verougstraete tot besluit van de op 4 februari 1998 door de heer John Taylor in commissie gehouden interpellatie tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de organisatie van gemeentelijke volksraadplegingen
– 923 (1997-1998) – Nr. 1.
- Met redenen omklede motie van de heren Leonard Quintelier en Hugo Marsoul tot besluit van de op 4 februari 1998 door de heer Johan Malcorps in commissie gehouden interpellatie tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de behandeling van afvalstoffen als secundaire grondstoffen
– 926 (1997-1998) – Nr. 1.

MOTIES**Indiening**

De voorzitter : De volgende moties werden ingediend :

- Motie van de heren André Denys, Paul Van Grembergen en Jos Geysels c.s. houdende verzoek tot raadpleging van de Raad van State over het voorstel van decreet van de heren Tuur Van Wallendael en Carl Decaluwé c.s. houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen
– 82 (1997-1998) – Nr. 8.
 - Motie van de heren Jean-Marie Bogaert, Kris Van Dijck en Chris Vandembroeke betreffende de uitoefening van het recht tot onderzoek over de toekenning en het beheer van de scheepskredieten door het Vlaamse Gewest
– 907 (1997-1998) – Nr. 1.
-
-

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE**Indiening en verwijzing**

De voorzitter : Het volgende advies van de Raad van State werd ingediend :

- Advies van de Raad van State over de amendementen voorgesteld door de Vlaamse regering (Stuk 82 (BZ 1995) – Nr. 6) op de in eerste lezing aangenomen artikelen van het voorstel van decreet houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen

– 82 (BZ 1995) – Nr. 9.

Verwezen naar de Commissie voor Mediabeleid.

MAATSCHAPPELIJKE BELEIDSNOTA
(Reglement artikel 67)**Indiening**

De voorzitter : De volgende maatschappelijke beleidsnota werd ingediend :

- Armoede en sociale uitsluiting
– 929 (1997-1998) – Nr. 1.

VOORONTWERP VAN DECREET**Indiening**

De voorzitter : Het volgende voorontwerp van decreet werd ingediend :

- Voorontwerp van decreet betreffende onderwijs IX
(VR 5/1997-1998).

Dit voorontwerp van decreet ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MOTIE VAN EEN GEMEENTE**Indiening**

De voorzitter : De volgende motie van een gemeente werd ingediend :

- Motie van het Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn van de gemeente Hamont-Achel met betrekking tot uitgeprocedeerde asielzoekers, goedgekeurd door de raad voor maatschappelijk welzijn op 16 december 1997 (DOC 54/1997-1998).

Deze motie van een gemeente ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

ADVIES VAN DE VASTE NATIONALE CULTUURPACTCOMMISSIE**Indiening**

De voorzitter : Het volgende advies van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie werd ingediend :

- Advies van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie betreffende klacht 905 : Belgische Staat

– Europees Centrum voor Opera en Vocale Kunst vzw (ECOV) vs. Minister van Financiën (Nationale Loterij)

(DOC 55/1997-1998).

Dit advies van de Vaste Nationale Cultuurpactcommissie ligt ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

MEDEDELINGEN VAN DE SOCIAAL-ECONOMISCHE RAAD VAN VLAANDEREN**Indiening**

De voorzitter : De volgende mededelingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen werden ingediend :

- Mededeling van de SERV met betrekking tot de evaluatie van de begroting 1998 (DOC 56/1997-1998) ;
- Mededeling van de SERV met betrekking tot de studie "De sociaal-economische belangengemeenschap Vlaanderen/Brussel : aanzet tot omschrijving van de problematiek" (DOC 57/1997-1998) ;
- Aanbeveling van de SERV met betrekking tot de sociaal-economische belangengemeenschap Vlaanderen-Brussel : naar samenwerking en overleg (DOC 58/1997-1998) ;
- Mededeling van de SERV met betrekking tot het standpunt over de hervorming van de Europese Structuurfondsen (DOC 59/1997-1998).

Deze mededelingen van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen liggen ter inzage op het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat.

ARRESTEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De voorzitter : De volgende arresten van het Arbitragehof liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Arrest nr. 4/98 van 21 januari 1998 ;
- Arrest nr. 5/98 van 21 januari 1998 ;
- Arrest nr. 7/98 van 21 januari 1998.

KENNISGEVINGEN VAN HET ARBITRAGEHOF

Indiening

De voorzitter : De volgende kennisgevingen van het Arbitragehof betreffende beroepen tot vernietiging en prejudiciële vragen liggen ter inzage bij het Secretariaat van het Vlaams Parlement, afdeling Decreetgevend Secretariaat :

- Rolnummer 1186 ;
- Rolnummer 1268 ;
- Rolnummer 1244 ;
- Rolnummer 1266 ;
- Rolnummers 1135 en 1263 (samengevoegde zaken) ;
- Rolnummer 1261 ;
- Rolnummer 1267 ;
- Rolnummer 1272.

MOTIES VAN ORDE

Voorstel tot aanvulling van de agenda

De voorzitter : Met toepassing van artikel 44 van het Reglement heeft de heer Suykerbuyk bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Suykerbuyk heeft het woord.

De heer Herman Suykerbuyk : In het Advies- en Overlegcomité voor Brussel en Vlaams-Brabant werd het voorstel van resolutie goedgekeurd betreffende de situatie van de Vlamingen in Brussel in het algemeen (Stuk 910). Ik stel terzake een aanvulling van de agenda voor. Ook wil ik vragen of dit kan samengaan met een mondeling verslag. De verslaggever is daartoe bereid.

De voorzitter : We zullen ons deze namiddag over het voorstel tot aanvulling uitspreken.

Het incident is gesloten.

Voorstel tot spoedbehandeling

De voorzitter : Met toepassing van artikel 44 van het Reglement heeft de heer Stassen bij motie van orde het woord gevraagd.

De heer Stassen heeft het woord.

De heer Jos Stassen : Ik wil de spoedbehandeling vragen voor het voorstel van resolutie betreffende de invoering van de BTW-plicht voor artiesten en de gevolgen ervan voor de culturele sector in Vlaanderen dat ik samen met de heer Geysels, mevrouw Maes, mevrouw Van Nieuwenborgh, mevrouw Van Hecke en de heer Keulen heb ingediend (Stuk 925).

De voorzitter : We zullen ons deze namiddag over het voorstel tot spoedbehandeling uitspreken.

Het incident is gesloten.

VOORSTEL VAN DECREET van de heren Tuur Van Wallendael en Carl Decaluwé c.s. houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen

– 82 (BZ 1995) – Nrs. 1 tot 13 + Erratum

VOORSTEL VAN DECREET van de heer André Denys c.s. houdende regeling van de vrije nieuwsgaring

– 118 (BZ 1995) – Nrs. 1 tot 4

Algemene bespreking

De voorzitter : Dames en heren, aan de orde zijn de voorstellen van decreet van de heren Van Wallendael en Decaluwé c.s. houdende regeling van het recht op vrije nieuwsgaring en de uitzending van korte berichtgeving door de omroepen, en van de heer Denys c.s. houdende regeling van de vrije nieuwsgaring, die door de commissie in samenhang werden behandeld, met dien verstande dat het voorstel van decreet van de heren Van Wallendael en Decaluwé c.s. als basis voor de bespreking werd genomen. Wij volgen hier dezelfde werkwijze.

De algemene bespreking is geopend.

De heer Doomst, verslaggever, heeft het woord.

De heer Michel Doomst, verslaggever (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, waarde collega's, bijna tien jaar geleden, toen naast de toenmalige BRT plots VTM de dag van de Vlaamse kijker begon te kleuren, verscheen ook het ideaal van een vrije nieuwsgaring op het politieke scherm. VTM stelde het als zijn bijna gekoesterd testbeeldje voorop, toen het met lede ogen moest toezien dat het voetbalcontract op de VRT-tafel lag en toen bleek dat het niet op de motor mocht voor Gent-Gent of de omloop Het Volk. Bij de openbare omroep bleef het toen wat stiller.

Maar toen in 1994 VTM de match van het voetbalcontract won, veranderden de ploegen van spelstijl en werd de aanvaller verdediger, en omgekeerd. De openbare omroep werd vragende partij voor vrije nieuwsgaring. Bij VTM werd het toen wat stiller.

Het Vlaams Parlement moet dus zeer goed beseffen dat de evenementen die Jan Publiek in een zetel-scherm-zapcombinatie voor geen geld wil missen, geëerde wapens zijn in de TV-competitie. Deze struggle for public is nog niet uitgestreden. Er komen wellicht nog meer Canal+-kapers op de kust van de betaaltelevisie. Concurrerende openzenders zullen wat graag de kijker koesteren door op het kijkbord toch maar eerst de geëerde beelden te kunnen serveren, in de filosofie dat waar men iets het eerst vindt, men zich ook het meest bindt.

Voor de commissie leek dit decreet dan ook op tijd te komen. We beseffen dat het gevaar op onthouding van bijvoorbeeld televisiebeelden hier, in dit door de dagelijkse agenda opgejaagd gremium, wat minder een realiteit is. Maar alle sportievelingen in de commissie – en dat zijn er nog velen – begonnen te likkebaarden bij de idee om toch maar in het nieuws bijvoorbeeld de beelden van de laatste demarrage op de Poggio in Milaan-San Remo te kunnen volgen. Ik bedoel daarmee dat we ons vandaag in de huid van de kijker moeten plaatsen en voor het scherm moeten gaan zitten, om te beseffen wat het echte belang van dit decreet is. Door dit decreet vandaag op de agenda te plaatsen bewijzen we opnieuw dat de kloof tussen de burger en de politiek in dit halfrond niet zo groot is als sommigen de vervreemdingsband wel eens willen oppompen.

Dit decreet kwam van de grond toen toevallig verschillende pogingen werden ondernomen om met ballonsystemen het goede ogenblik af te wachten om, op basis van een signaal uit meteohoek, van de grond te geraken. Ook de commissie voor Media

Doomst

heeft met spanning gewacht op het uitsluitsel van de Raad van State om te weten of het Vlaams Parlement al dan niet op voorafgaand federaal wetgevend werk moest wachten om het decreetgevend luchtruim te kiezen. Het verlossend bericht kwam in het advies van de Raad van State, die op 18 november 1996 in verenigde kamers en op 13 mei 1997 in de achtste kamer vergaderde. Daarin werd gesteld – en ik citeer : 'In zoverre de nieuwsgaring betrekking heeft op de radio en de televisie, de gemeenschappen daarvoor bevoegd zijn, met uitsluiting van de federale overheid. Deze laatste kan de vrije nieuwsgaring eventueel wel regelen met betrekking tot andere media op grond van haar residuaire bevoegdheid'.

In een verdere belangrijke passage lezen we het volgende : 'De bedoelde bevoegdheid van de gemeenschappen is niet afhankelijk van het stilzitten, dan wel het optreden van de federale overheid. Voor zover zij zich beperken tot het domein van de radio en de televisie, kunnen de gemeenschappen de vrije nieuwsgaring exhaustief regelen'.

Het hoeragevoel werd nog groter bij de volgende paragraaf waarin het volgende werd gesteld : 'In de uitoefening van hun bevoegdheid inzake radio en televisie kunnen de gemeenschappen optreden op terreinen die behoren tot de bevoegdheid van de federale overheid, bijvoorbeeld van de industriële en intellectuele eigendom, voor zover voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 10 van de bijzondere wet van augustus 1980'.

De Vlaamse vreugde kon niet meer op toen in de slotparagraaf zelfs werd verklaard : 'De decreetgever is derhalve bevoegd om een regeling aan te nemen als vervat in het voorliggende voorstel'. Vanaf dat ogenblik zat het voorstel van decreet in de straalstroom die voorgangers met naam en faam niet hadden gevonden, want ook in vorige parlementaire levens hadden de heren De Clerck, Denys, Dewael en Van der Maelen reeds gepoogd hun voorstel van de grond te krijgen. Het project raakte evenwel niet van de grond omdat de indieners niet exact wisten hoe het federale dekseltje op het Vlaamse potje zou passen.

Het advies van de Raad van State kwam, zoals alle wijze stukken, iets later dan de spontane ontboezemingen die we een jaar tevoren in een reeks hoorzittingen hadden ontlokt of ondergaan met uiteenzettingen op professorenniveau door Dirk Voorhoof en Leo Neels, en op directie- en hoofdredacteursniveau met Lut Vercruyssen, Piet Deslé en

Dirk Abrahams. Op regionaal niveau waren er hoorzittingen met Johan Persyn en Johan Op de Beeck, en er waren er zelfs op koninklijk niveau met Michel D'Hooghe en Nest De Vuyst en op popniveau met Herman Schuermans. Deze mensen hebben in de commissie drie dagen lang alle geheimen van de nieuwsgaring blootgelegd.

De commissie had meteen ervaren dat vrije nieuwsgaring sterk lijkt op een muziekstuk met heel wat toonaarden waar men juridisch niet onmiddellijk duidelijk vat op krijgt. Alleszins werd duidelijk dat de zenders allemaal op vinkenslag en bepaalde bonden op centenslag zaten om te kijken hoe het dit decreet zou vergaan. Het misverstand dat we hier ook vooraf uit de wereld willen helpen, is dat het hier dus niet gaat om rechtstreekse verslagen van grote of sportieve evenementen, maar om gegarandeerde verslagen of berichtgevingen die ervoor zorgen dat de luisteraar of de kijker niet tot weeskind wordt gemaakt in zijn of haar luie stoel of huiskamer. Wanneer Michael Jackson in Oostende is opgetreden en hij bovendien ook nog is gekomen, dan heeft de smachtende kijker het recht daar hoe dan ook in de loop van de dag een aantal beelden van te zien op zijn scherm.

In een eerste fase lag het verschil tussen het voorstel van de heer Denys en het voorstel van de heren Van Wallendael en Decaluwé in de duur die men van Jackson zou kunnen genieten : iets smaller tot anderhalve minuut klank en beeld voor de VLD, iets breder tot 3 minuten voor de SP en CVP. Met dat verschil in opvatting over de genotsduur hebben we moeten leven tot een tijdlang na het reces. Uiteindelijk werden in het zicht van kerstmis en door de feestelijke inspiratie van het nieuwe jaar, de hernieuwde voorstellen, gecorrigeerd door de rechtsbevindingen van de Raad van State, definitief aan een eindvonnis van de commissie onderworpen.

Op basis van de bevindingen van alle indieners werd de keuze over de weg naar vrije nieuwsgaring duidelijker : men kon links of rechts afslaan. Er bestonden dus twee duidelijke alternatieven. Het voorstel van de heren Denys en Van Mechelen noemen we gemakshalve de afslag naar rechts.

De heer André Denys : Mijnheer Doomst, wij slaan niet af naar rechts, wij gaan rechtdoor.

De heer Michel Doomst : Ik gebruik deze termen enkel om het onderscheid tussen de twee alternatieven aan te duiden. Door dit voorstel wordt de vrije nieuwsgaring gegarandeerd door een protocol van de zenders. De zenders moeten zelf een werk-

Doomst

baar compromis bereiken. Het voorstel zegt dat de te betalen vergoeding voor de aanmaak en productie onderling wordt overeengekomen. Het Commissariaat voor de Media trekt bij betwisting de rechterstoga aan. Datzelfde commissariaat bepaalt wat redelijkerwijze de duurtijd van een nieuwsuitzending of een onderdeel ervan is. Dit voorstel bepaalt dat buiten de nieuwsuitzendingen geen beelden worden uitgezonden zonder voorafgaandelijk akkoord van de exclusiviteitshouder.

Het voorstel van de heren Van Wallendael en Decaluwé slaat de andere richting in, die we gemakshalve de afslag naar links noemen. In dit voorstel wordt precies bepaald wat de vrije nieuwsgaarder kan en mag. Er wordt ook een onderscheid gemaakt tussen de verschillende soorten evenementen die men wil verslaan. De Raad van State had dit ons al min of meer in het oor gefluisterd. Het meerderheidsvoorstel blijft bij de 3 minuten verslaggeving, maar schoeit de sportgebeurtenissen op een andere leest door voor competities een verslag van 6 minuten in het nieuws en 15 minuten in een regulier sportprogramma, te gedogen – dit is geen woordspeling. De kans om exclusief te werken blijft bestaan, maar beelden in de marge mogen door de secundaire omroepen worden gebracht.

In dit voorstel van decreet stoten we op twee fundamentele begrippen, waarover straks nog zal worden gedebatteerd. Enerzijds is er het heilige principe van de vrije nieuwsgaring, dat door sommigen bijna als een relikwie wordt aanschouwd, en anderzijds is er het principe van het eigendomsrecht, dat niet op de brandstapel van de decreetgeving mag belanden, omwille van het belang van de leefbaarheid van een aantal evenementen.

De minister heeft deze debatten met grote zorg gevolgd en heeft van het grootste deel gezien dat het goed was. Hij vroeg vooral om een duidelijk juridisch onderbouwd decreet waarop het nieuwe commissariaat zijn mediatanden niet stuk zou bijten, en waardoor de ministeriële vingers geen tik zouden riskeren. Daarom werd door de minister om een tweede lezing gevraagd, waarbij een aantal elementen van het decreet juridisch werden bijgeschaafd.

De Vlaamse regering diende bovendien amendementen in om dit decreet te beperken tot de omroepen van of erkend door de Vlaamse Gemeenschap, en tot evenementen die plaatsvinden in het Nederlandse taalgebied of in het tweeta-

lig gebied Brussel-Hoofdstad indien de organiserende instelling tot de Vlaamse Gemeenschap kan worden gerekend. In het geval dat een buitenlandse omroep over de exclusieve rechten van een Vlaams evenement beschikt, krijgt men het recht opnamen te maken als de buitenlandse omroep weigert de beelden af te staan.

Door een aantal parlementsleden werd hierover bijkomend advies gevraagd aan de Raad van State. Ik veronderstel dat de minister ons zijn inschatting van dit advies zal geven. Het staat reeds in de krant, dus het zal wel waar zijn dat de regering op basis van dit advies een amendement zal indienen om ook de exclusiviteit van Vlaamse zenders op buitenlandse evenementen via dit decreet verplicht te laten verslaan door de secundaire Vlaamse omroepen. Dit is de huidige stand van zaken.

Tot slot wil ik bij het einde van deze lange overtocht van idee naar decreet het koelbloedige en accurate secretariaat danken, waar de heer Cuyper de woestijnstormen die soms op Parijs-Dakar leken met grote kunde heeft overleefd en in een verslag heeft omgezet. Het is dan ook de wens van de grote meerderheid van de commissie om voor dit decreet niet meer te moeten wachten op een nieuwe gunstige parlementaire straalstroom, maar vandaag een degelijk voorstel van de grond te krijgen. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik denk dat de dames en heren van de VLD groot gelijk hebben om concurrentie als principe hoog in hun vaandel te dragen. Ik weet niet of concurrentie het mensdom altijd veel vermaak schenkt, maar als we een eindbalans opmaken, dan heeft de VLD gelijk, behalve voor de massamedia. Vooral voor de elektronische massamedia houdt concurrentie een groot gevaar in. Daar vormen de journaals wel een uitzondering op. De kwaliteit van de journaals is door de concurrentie enorm verbeterd in tegenstelling tot de kwaliteit van de andere programma's.

Alles hangt natuurlijk af van het feit dat een omroep met kijkcijfers werkt. Bepaalde kijkcijfers moeten worden gehaald, want dat heeft een weerslag op de inkomsten. Men moet zo lang mogelijk zo veel mogelijk kijkers aan zich binden, omdat dat de prijzen van de reclame de hoogte injaagt en bijgevolg ook de inkomsten van de zender. Dat brengt met zich mee dat zenders gewoonlijk niet

Van Wallendael

teveel wagen. Ze bewandelen gebaande paden die zeker succesvol zijn. Ze maken geen zisprong door een gewaagd experiment op te zetten.

Vroeger zag men op de VRT gewaagde experimenten, maar die zijn verdwenen omwille van de concurrentie. De openbare omroep heeft dan zelfs nog een beetje meer vrijheid dan de commerciële zenders, maar die is toch gering. Ik vrees dat de culturele bijdrage van het medium televisie aan onze maatschappij kleiner wordt. Er is een verenging van het terrein en de democratische bonus groeit niet. Daar moeten we ernstig over nadenken.

Ik begin mijn uiteenzetting met deze stelling, omdat dit decreet paal en perk wil stellen aan de laffe of kinderachtige trucjes die in de concurrentiestrijd worden gebruikt. Toen ik daarnet zei dat ik voorstander ben van concurrentie in het algemeen, dan heb ik het over ernstige concurrentie en niet over de tactiek van elkaar de loef afsteken met onnozel geleuter waarmee we tegenwoordig worden overdonderd. Kunnen we de heer Vermeiren niet afkopen of kunnen we die voor die niet ruilen? U kent dat soort zaken wel die op het randje van westerse intelligentie balanceren. Ik weet dat zulke zaken moeilijk te vermijden zijn. De lijdensweg van dit decreet bewijst dat ook.

De minister heeft in een interview gezegd dat het om iets gaat dat we niet kennen. Het is de eerste keer dat we op dat terrein optreden en dat is niet eenvoudig. Een van de meest nefaste trucs die wordt gebruikt, is het systeem van de exclusiviteitscontracten. Een zender heeft na ruime betaling de rechten op een evenement verworven. Wanneer de kijker naar dat evenement wil kijken, moet hij er de reclameboodschappen bijnemen. Die reclame verandert dan hopelijk het koopgedrag zodat de kijker ruim betaalt voor het programma. De zender recupereert zijn investering. Dat is een treurige ingesteldheid in een mooi medium als televisie.

Hoe we dat moeten vermijden, weet ik niet goed, vooral omdat televisie zo een dure aangelegenheid is. Televisieomroepen moeten op termijn zelfbedruipend worden. Ze moeten financieringsbronnen zoeken. Dat is een helse taak, maar televisie heeft niet de bedoeling geld te verdienen. Dat is misschien een naïeve houding. Het is een medium dat programma's maakt en niet om daar geld mee te verdienen. Dat moet men doen met zaken die minder impact hebben, minder gevaarlijk zijn.

Dit decreet probeert de exclusiviteitscontracten minder aantrekkelijk te maken en wil dat doen door de vrije nieuwsgaring voor evenementen te garanderen. De definitie van al deze termen staat in het decreet. Een naïeveling als ik dacht dat dat allemaal voor de hand liggend was, maar de discussie heeft het tegendeel bewezen. Eenvoudige termen als 'korte berichtgeving' en zelfs 'evenement' hebben ons enige tijd beziggehouden.

We willen de berichtgeving voor iedereen even toegankelijk houden. Sociale belemmeringen kunnen een rol spelen. Een kleinere groep kijkers wordt uitgesloten van zenders die alleen via de kabel worden verspreid. Dat heeft een afweging veroorzaakt tussen twee belangrijke principes: het heilige principe van de vrije nieuwsgaring en het eigendomsrecht via de exclusiviteitscontracten. Voor ons was de keuze gemakkelijk en duidelijk. We zijn voor concurrentie met zekere restricties, maar het moet serieuze concurrentie zijn. Ik heb het over concurrentie op het terrein van de kwaliteit van het geboden product zonder dat daarvoor trucs moeten worden gebruikt.

Het kan u verbazen, maar het wasproduct waarvan ik de naam niet wil noemen, wast niet witter! Het wast even wit als de andere. Als men de kijker daarmee overvalt, beliegt men hem. Dat is geen informatie, dat is een leugen. Dat soort zaken aanwenden in een concurrentiestrijd vind ik vervelend.

Het decreet werd voor het eerst ingediend tijdens de vorige zittingsperiode. Oorspronkelijk stond er: 3 minuten korte berichtgeving per evenement. Dat is gebeven. Er is een uitzondering ingevoerd voor competities: 6 minuten per journaal en 15 minuten per magazine. We veranderden het decreet niet vóór of tegen de Voetbalbond, niet vóór of tegen VTM of VRT. In de eerste versie heeft men de theoretische mogelijkheid om gedurende 3 minuten de negen wedstrijden van één speeldag in eerste afdeling weer te geven ten bedrage van 27 minuten in totaal. In de huidige versie werd dat teruggebracht tot 21 minuten: zes plus vijftien.

Het aantal wedstrijden werd niet opgenomen in het decreet. Dat is uitermate belangrijk, omdat we daarmee een aanval zouden plegen op de redactionele vrijheid. Een zender moet zich houden aan de uitvoeringsbesluiten van het decreet.

De voorzitter: De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels: In het decreet staat dat de minister de modaliteiten voor die 6 minuten kan bepalen. In commissie werd gezegd dat dit dan ook

Geysels

kan betekenen dat de minister het aantal wedstrijden vastlegt. Zou het niet beter zijn die bepaling te schrappen ?

De heer Tuur Van Wallendael : Er staat niet dat hij het aantal wedstrijden kan vastleggen, wel dat hij de modaliteiten kan bepalen.

De heer Jos Geysels : Dat slaat toch op die 6 minuten ?

De heer Tuur Van Wallendael : Het blijft altijd binnen de geest en het kader van het decreet. Men kan daar niet buiten.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Dat is inderdaad een fundamenteel debat. De minister heeft ervoor bedankt een actieve rol te spelen in de interpretatie van het decreet. Ik stel voor dat minister Van Rompuy even luistert, want het gaat hier over zijn bevoegdheid. In de laatste zin van artikel 6 staat dat 'de specifieke modaliteiten door de Vlaamse regering kunnen worden uitgewerkt'.

Zoals duidelijk blijkt uit het verslag, heeft de minister gezegd dat hij geen actieve rol wenst te spelen in de toepassing. Hier had eventueel kunnen staan dat het Vlaams Commissariaat voor de Media dit had kunnen doen. Ik heb gepleit voor die oplossing omdat die houding neutraler is.

Het fundamentele probleem is dat door deze passus de interpretatie over de 6 en 15 minuten sportverslaggeving van een competitie door de minister gebeurt en niet door het parlement. Zoals in de huidige tekst staat, kan een secundaire omroep een verslag brengen van 15 minuten van één competitiewedstrijd in een sportuitzending.

De heer Tuur Van Wallendael : Dat is de redactionele vrijheid.

De heer Dirk Van Mechelen : Mijnheer Van Wallendael, de minister heeft door dit artikel de mogelijkheid de hoge of totale waarde van een exclusiviteitscontract te ontnemen.

De heer Tuur Van Wallendael : Ik ben het daar niet mee eens. Hij zou dan zondigen tegen de geest van dit decreet.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : De indieners stellen uitdrukkelijk dat het niet de bedoeling kan zijn dat de bewuste paragraaf wordt gebruikt om maximaal twee tot drie wedstrijden per discipline vast te leggen.

Tijdens de discussie over het decreet legt men de nadruk uitsluitend op het probleem met de voetbalcompetitie. Een exclusiviteitscontract kan echter ook worden afgesloten voor bijvoorbeeld een zwem- of loopwedstrijd. Men kan dan totaal geen waarde geven aan die 6 minuten. Er kunnen speciale modaliteiten per sporttak worden vastgelegd.

De indieners hadden in geen enkel geval de bedoeling dat de minister een uitvoeringsbesluit zou goedkeuren waardoor het aantal wedstrijden per competitie zou worden beperkt.

De heer Dirk Van Mechelen : De minister kan de zesminutenregel beperken.

De heer Michel Doomst : Men haalt extreme voorbeelden aan zoals die van 15 minuten voor één wedstrijd. Men moet verslaggevers niet als minus habentes beschouwen die niet zouden weten hoe men onderwerpen moet doseren. Ook daar gelden spontane spelregels. Men moet geen minachtende houding aannemen.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Ik wens het debat niet nodeloos te rekken. De grond van de zaak is dat dit debat bewijst dat het absurd is in een decreet de minuten en seconden te regelen. Indien ik de heer Decaluwé goed heb begrepen, dan laat de laatste zin toe dat de minister de duur van de sportverslaggeving, bijvoorbeeld van een atletiekwedstrijd, eenzijdig kan inperken.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Ik wens nu geen debat te voeren over 3, 6 of andere minuten. Ik steun de stelling van de heer Van Wallendael. Hij zegt dat de decreetgever bepaalt dat er 3 minuten mag worden uitgezonden en voor bepaalde wedstrijden 6 minuten. Hij gaat terecht uit van de autonomie van de redactie die binnen het decretaal kader zelf beslist hoeveel men uitzendt.

Ik begrijp dan echter niet waarom de laatste zin in dat artikel, namelijk dat de specifieke modaliteiten door de Vlaamse regering kunnen worden uitgewerkt, nog moet worden vermeld.

Geysels

Uit dit dossier hebben we toch geleerd dat enige druk en lobbywerk soms meer resultaten geeft dan een interessante politieke discussie. Dat, en niet wat de heer Van Mechelen daarover vertelt, is de achtergrond van mijn vraag.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : Ik heb u perfect begrepen, mijnheer Geysels.

De discussie over duur is overloos. De 3 minuten uit ons voorstel zijn wel niet willekeurig gekozen. Als ik mijn zin had gekregen, was er in het voorstel geen tijdsbegrenzing opgenomen. Ik wilde de stelling van de Raad van Europa toepassen. Voor berichtgeving op televisie moet men de tijd kunnen gebruiken die nodig is. Dat kan in het ene geval 10 seconden zijn ; in het andere geval zullen dat 10 minuten zijn. Dat hangt af van het evenement waarover wordt bericht.

Uiteindelijk hebben we een compromis bereikt. In de oorspronkelijke tekst van de heren Denys en Van Mechelen was sprake van anderhalve minuut. Bij ons is er sprake van 3 minuten. In onze buurlanden gelden regelingen ad hoc. Soms varieert daarbij het aantal evenementen waarover mag worden bericht, dan weer varieert de duur van de berichtgeving. Er zijn erg veel regelingen mogelijk. Ik denk niet dat er een goed systeem bestaat – tenzij dat van de Raad van Europa. Maar dat is jammer genoeg onhaalbaar.

Er zijn een aantal randvoorwaarden in het decreet opgenomen. Ze zorgen ervoor dat de exclusiviteitshouder redenen heeft om erover na te denken. Het logo van de bron moet worden vermeld; er moet een billijke vergoeding worden betaald; er moet vrije toegang zijn voor de secundaire omroep. In sommige gevallen kan dat laatste belangrijk zijn. Die vrije toegang kan alleen worden beperkt om veiligheidsredenen. Ik denk dan voornamelijk aan wielervedstrijden.

Als de exclusiviteitshouder geen reportageploeg stuurt naar het evenement waarvoor hij nochtans de exclusiviteitsrechten heeft, mogen de secundaire omroepen over die evenementen vrij reportages maken. Het gebeurt wekelijks, bij honderden voetbalwedstrijden, dat de zender die over de exclusiviteitsrechten beschikt, die wedstrijden niet verslaat. Ook blijft het eerste-uitzendrecht behouden. De

instelling die het exclusiviteitsrecht heeft, behoudt het recht van eerste uitzending.

Tot mijn niet-geringe verbazing was de Voetbalbond van oordeel dat de inlassing van dat laatste een overwinning was. Wel, deze bepaling stond reeds in de tekst die de heer Vandermaelen tijdens de vorige zittingsperiode had opgesteld. En deze bepaling was opgenomen in alle daaropvolgende teksten. Wellicht heeft men erover gelezen.

Het probleem van de territorialiteit heeft ons lang beziggehouden. Ik dacht dat ik het nu had begrepen. Maar nu ik het verslag van de heer Doomst heb aanhoord, begin ik opnieuw aan mijn begripsvermogen te twijfelen. Ik neem aan dat de minister daarover naar aanleiding van het recente advies van de Raad van State wat meer uitleg zal geven.

Dit decreet regelt evenementen; het regelt dus niet alleen voetbalwedstrijden. Dit decreet geldt voor alle Vlaamse zenders ; en dus niet alleen voor VTM en VRT. Toch heeft vooral de Voetbalbond het met dit decreet moeilijk. Terwijl andere bonden staan te springen om zenders te ontvangen die beelden komen maken, heeft de Voetbalbond het daar moeilijker mee, zo moeilijk zelfs dat tijdens de hoorzitting de voorzitter van de Voetbalbond de indieners van dit decreet met de eretitel 'moordenaars' bedacht. Eerlijk gezegd; we waren nogal trots op het feit dat hij ons als moordenaars betitelde.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : U was daar misschien trots op, maar ik heb niet de indruk dat de heer Decaluwé erg trots was. Hij heeft vele bochten genomen om aan te tonen dat hij ten onrechte als moordenaar werd gebrandmerkt. Hij heeft daartoe naar alle clubs brieven geschreven. Ik stel vast dat u daarover dus van mening verschilt.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Denys, ik heb toen gewoon gereageerd op het feit dat de heer D'Hooghe zegt dat ik, als indiener van dit voorstel van decreet, de moordenaar ben van de voetbal-sport. Ik heb gewoon een groot aantal voetbalclubs uitgelegd dat dit niet de bedoeling is. Ik heb hen uitgelegd dat we met dit decreet zelfs de bedoeling hebben ervoor te zorgen dat kleinere clubs er beter van worden. 95 percent van de voetbalclubs zien immers vandaag geen frank van de uitbetaalde televisierechten.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Kunt u aantonen, mijnheer Decaluwé, hoe de kleinere clubs beter worden van uw decreet ? U hebt deze clubs met andere woorden informatie bezorgd die oneerlijk en onjuist was.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : De club waarvoor ik supporter, is eveneens vermoord, maar niet door mij. Men is nu zelfs het stadion aan het afbreken.

Ik vind het vreemd dat de heer D'Hooghe nadien zijn mening heeft herzien en het uiteindelijk een betrekkelijk goed decreet vond. Plotseling waren we geen moordenaars meer. Hij heeft daarvoor geen argumenten aangevoerd.

Dit alles sluit volgens mij aan bij een bepaalde arrogante houding van bepaalde machtige sportfederaties. Denken we bijvoorbeeld aan wat vorige week is gebeurd bij AA Gent of aan het gedrag van de baas van de autosportfederatie, de heer Ecclestone, die de democratische meerderheid in een democratisch verkozen parlement gewoon negeert. Dit getuigt van een arrogantie die niemand siert.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Ik kan u gedeeltelijk volgen, mijnheer Van Wallendael, wanneer u zegt dat een arrogante houding ten aanzien van de wetgever niet moet worden getolereerd. Ik denk echter dat de bezorgdheid van de leiders van de Voetbalbond, en dan wil ik de heer Ecclestone helemaal niet vergelijken met de heer D'Hooghe, toch dieper zit dan u denkt. Bij de bespreking van het decreet heb ik altijd gezegd dat ik van mening ben dat, wanneer we de balans van vrije nieuwsgaring ten aanzien van exclusiviteitsrechten uit evenwicht halen, we het risico lopen de evenementen te verliezen op het ogenblik dat we het recht hebben om de beelden te vertonen. Daar is het me om te doen. Ik bescherm noch de Voetbalbond, noch de organisator van het concert met Michael Jackson in Oostende. Maar ik wil er wel voor zorgen dat het evenement kan doorgaan. Wanneer u dat zeer broos en subtiel evenwicht, waar veel geld mee gemoeid is, doorbreekt, dan loopt u het gevaar dat het evenement aan kwaliteit zal inboeten. Tot mijn grote spijt moet het voetbal in België, en dat heb ik het over topcompetitie, op dit ogenblik door een gebrek aan financiële middelen aan kwaliteit inboeten. Als wetgever moeten we erop toezien dat we door het recht op vrije nieuwsgaring het evene-

ment niet gaan devalueren. Vandaar dat de VLD erbij blijft dat vrije nieuwsgaring maximaal moet kunnen spelen waar ze thuishoort, met name in de nieuwsuitzendingen.

De heer Tuur Van Wallendael : Het is een bekommernis die u siert, mijnheer Van Mechelen en die bovendien terecht is. Ik vraag me echter af of het de taak is van een omroep, hetzij commercieel, hetzij openbaar, om een sportfederatie te financieren. Is dit niet eerder de taak van deze assemblee ? Volgens de administrateur-generaal van de RTBF, die nochtans een begunstigde contractant is van de Voetbalbond, kan het toch niet dat het de rol is van een omroep om een sportfederatie te financieren. Op een meer demagogische toon voegde hij er het volgende aan toe : 'Als ik in Genève met de heren van de UEFA onderhandel, zie ik in welke hotels ze overnachten. Als ik me realiseer dat dat op mijn kosten gebeurt, kom ik verbitterd terug.' Dat aspect heeft wel niet rechtstreeks met de kwaliteit van het voetbal te maken, maar die vraag moet wel worden beantwoord. Dat is immers de kern van de zaak.

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : De heer Van Wallendael maakt een denkfout als hij beweert dat de media sportevenementen als voetbalwedstrijden niet moeten financieren. Volgens hem houden de media een aantal toeschouwers van de voetbalwedstrijden weg, die de wedstrijd thuis op televisie volgen. Dat zou vervolgens tot een verschuiving in de inkomsten van de voetbalclubs leiden. Als de voetbalclubs de media buiten hun stadion kunnen houden, en als er geen wedstrijden meer worden uitgezonden, zullen er inderdaad waarschijnlijk meer toeschouwers naar de wedstrijden komen kijken. De media beroven de voetbalclubs dus van een aantal middelen. Het is dan ook logisch dat de voetbalclubs een aantal middelen opnieuw in handen willen krijgen. Ook de media zijn geïnteresseerd om partner te worden. Wie heeft het recht om te beslissen dat de media niet mogen betalen om een evenement op te nemen ?

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Laverge, uw redenering gaat niet op. In de ons omringende landen waar de televisierechten ook zo hoog zijn en waar er ook heel veel exclusiviteitscontracten zijn, gaan er evenveel toeschouwers naar één wedstrijd kijken als in België naar de hele competitie.

Decaluwé

Als men de toegangsprijzen verlaagt, kan ook de gewone huisvader met zijn twee zoontjes op zondagnamiddag naar het Belgische voetbal gaan kijken. Toen ik met mijn twee zoontjes naar Kortrijk-Waregem ging kijken, moest ik 1.600 frank betalen. Als een ticket zoals in Barcelona en Madrid 400 frank zou kosten, zaten de stadia in België opnieuw vol. Dat heeft dus niets met televisierechten te maken.

De voorzitter : De heer Van Dijk heeft het woord.

De heer Kris Van Dijk : De voetbalwereld neemt op dit ogenblik een vrij defensieve houding aan. Ze redeneren dat elke voetbaluitzending toeschouwers thuis houdt. Ik wil even een vergelijking maken : andere sporttakken onthalen de camera-ploegen met open armen. Ze beschouwen de uitzendingen als reclame voor hun sport. Als er morgen geen voetbal meer wordt uitgezonden, zijn de stadia overmorgen misschien beter gevuld. Ik ben er wel zeker van dat het in dat geval volgende week gedaan is met het voetbal. Er wordt dan immers geen reclame meer gemaakt voor het voetbal zelf. In de stadions zelf is er ook reclame aanwezig, bijvoorbeeld op de shirts van de spelers en op de panelen. Mijnheer Laverge, als voorzitter van een voetbalploeg in tweede klasse weet u dat de reclamepanelen voor de camera's meer opbrengen dan die achter de camera's. Men moet met al die zaken rekening houden. We mogen dus geen defensieve houding aannemen en beweren dat de camera's de toeschouwers weghouden. Dat is een beetje overdreven.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer de voorzitter, ik ben geen mediaspecialist. Ik heb het debat in de commissie ook niet gevolgd. Ik ben wel een voetballiefhebber. Ik heb zelf voetbal gespeeld, en ik ben verschillende jaren naar wedstrijden in eerste provinciale gaan kijken.

Er zijn in België enorm veel voetbalclubs, van eerste nationale tot en met vierde provinciale. Dan heb ik het nog niet eens over het liefhebbersvoetbal. Maar over welke clubs hebben we het hier eigenlijk ? We spreken enkel over een aantal eliteclubs in eerste nationale. Voor de clubs die achteraan bengelen, heeft niemand belangstelling. Ik vind de discussie dan ook te eenzijdig.

Men beweert dat het voetbal dood is, en dat het voetbal niet kan overleven zonder televisie. Maar

een klassementsleider in vierde provinciale haalt soms 800 toeschouwers. Een ploeg als Gullegem, die bovenaan staat in eerste provinciale, heeft voor een topwedstrijd zelfs 3.000 toeschouwers. Mijn punt is : deze discussie blijft beperkt tot de elite van de Belgische voetbalploegen. De rest speelt blijkbaar niet mee.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, het was niet mijn bedoeling om het hier specifiek over voetbal te hebben. Maar nu het debat toch die kant uitgaat, wil ik er even een woordje over zeggen. Mijnheer Hostekint, in eerste en tweede nationale genieten op dit moment een aantal ploegen van het exclusiviteitscontract. Een aantal daarvan zou failliet gaan indien aan de waarde van dit contract afbreuk wordt gedaan.

De heer Carl Decaluwé : Ze zijn nu al failliet.

De heer André Denys : Sommigen zouden de boeken moeten neerleggen.

Verder raad ik aan om de internationale voetbalwereld eens onder de loep te nemen. Men kan immers niet ontkennen dat er een band bestaat tussen voetbal en televisie. Wie dat wel doet, kent niets van televisie, noch van voetbal. Men moet toch een beetje realiteitszin aan de dag leggen. In Engeland slaagt men erin om voetbalploegen naar de beurs te brengen, grotendeels met behulp van de inkomsten uit televisierechten. Voor een dergelijke beursgang moet een ploeg winstgevend zijn. In ons land bestaan er weinig winstgevende ploegen. Ik merk dat er een steeds grotere afstand ontstaat tussen de Belgische en de andere Europese ploegen. Ik wil niet dat die afstand nog toeneemt : vandaar het belang dat we hechten aan de waarde van televisierechten. Wie deze in het gedrang brengt, brengt het Belgisch voetbal de doodsteek toe.

De voorzitter : De heer Hostekint heeft het woord.

De heer Patrick Hostekint : Mijnheer Denys, een aantal ploegen uit eerste nationale bevindt zich inderdaad in ernstige financiële moeilijkheden. Zo kende Waregem bijvoorbeeld het faillissement van zijn voetbalploeg, in tweede nationale. De oplossing was eenvoudig : het stadsbestuur is ter hulp gekomen. De burgemeester van Waregem is nu voorzitter van de club. Dat die ploegen zich in financiële moeilijkheden bevinden, is niet de schuld van de televisie. Dat is toe te schrijven aan een jarenlang slecht beheer. Hetzelfde geldt voor

Hostekint

een ploeg als Anderlecht. Waar liggen de fouten ? Michel Verschuere en zijn raad van bestuur voeren sinds jaren een rampzalig transferbeleid dat de club honderden miljoenen kost.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer Hostekint, we bevinden ons hier niet aan de tapkast van een café.

De heer Patrick Hostekint : Ik heb het recht om te spreken. Ik ben ook verkozen.

Er zijn ook voorbeelden van ploegen die zeer goed worden beheerd. Neem nu Lommel. Ik betwijfel trouwens of de minister iets van voetbal kent.

Minister Eric Van Rompuy : Of ik er iets van ken ? Misschien nog meer dan u, mijnheer Hostekint. Ik heb immers in tweede provinciale gespeeld. (*Gelach*)

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik wil vragen dat u dit debat, dat beantwoordt aan het niveau van vierde provinciale, beëindigt en dat de heer Van Wallendael de gelegenheid krijgt zijn betoog te voltooien.

De voorzitter : De heer Doomst heeft het woord.

De heer Michel Doomst : Mijnheer Hostekint, als politici proberen wij een aantal lichtende voorbeelden te volgen. Ook in het voetbal proberen mensen hun voorbeelden te volgen. In dit voorstel van decreet, dat een zeer evenwichtig voorstel is, wordt daar ook rekening mee gehouden. Het is dus zeker geen extremistisch voorstel van decreet : het houdt immers op een evenwichtige wijze rekening met die belangen.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : Mijnheer de voorzitter, ik wou enkel zeggen dat ik verontwaardigd was over de enorme arrogantie van één bepaalde persoon van de Voetbalbond.

Het tot een goed einde brengen van dit voorstel van decreet is voor mij een zeer verrijkende ervaring geweest. Ik heb de voorbije maanden zeer veel geleerd. Ik wil van de gelegenheid gebruik maken om iedereen te bedanken die me hierbij heeft gesteund. Ik dank ook de VLD : een groot deel van

het decreet is namelijk het resultaat van hun werk. (*Applaus*)

De voorzitter : De heer Laverge heeft het woord.

De heer Jacques Laverge : Mijnheer Van Wallendael, ik kan uw uitspraken over de heer D'Hooghe enigszins begrijpen. De bondsvoorzitter is natuurlijk een zeer emotioneel persoon. Hij is ten eerste bekommerd over het welzijn van het Belgische voetbal. Hij beseft terdege dat er in het nabije verleden een aantal dingen zijn gebeurd die toch wel bedreigend kunnen zijn voor het voetbal. U vindt dat hij op een vrij brutale manier heeft gereageerd. Sta me toe hem even te verdedigen.

De heer D'Hooghe heeft het arrest-Bosman meegemaakt. Dat arrest heeft heel wat problemen teweeggebracht voor een aantal clubs. Daarnaast is er ook nog de veiligheidsproblematiek van het voetbal. Ten slotte is er ook nog het probleem van de continuïteit van het voetbal. Men kan misschien stellen dat er te veel voetbalclubs in Vlaanderen zijn. Toch moeten we ervoor zorgen dat voetballen een feest blijft. Daarom wil ik uw aandacht vragen voor het volgende probleem. Al onze beste spelers verdwijnen naar het buitenland. Voetbalclub Lierse is daarvan wel het beste voorbeeld. In Vlaanderen beschikken we immers niet over de middelen om die spelers hier te houden.

De voorzitter : Mijnheer Laverge, wilt u bij het onderwerp blijven ?

De heer Jacques Laverge : Mijnheer de voorzitter, dit heeft rechtstreeks te maken met het huidige onderwerp. De inkomsten die de clubs ontvangen van de media – en vooral van de televisieomroepen – zijn uiteraard een grote hulp. Als de omroepen wegens het ontbreken van een exclusiviteitsrecht hun budgetten voor het voetbal halveren, dan heeft dat natuurlijk zware gevolgen voor de hele voetbalwereld.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : Mijnheer Laverge, ik wil daar met één zin op antwoorden. Het is een bedenking waarop u niet hoeft te repliceren. Hoe lang bestaat het voetbalcontract al ? Is de situatie daardoor op enige wijze veranderd ? (*Applaus bij de SP, de CVP en de VU*)

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik bedank in de eerste plaats de heer Doomst voor het verslag. Het hoofdstuk over de hoorzittingen is vrij interessant. Ik heb het vorig weekend nog eens grondig doorgenomen. Het is merkwaardig hoe in anderhalf jaar de geesten kunnen rijpen en hoe men van mening kan veranderen. Ook boeiend in het verslag is het relaas van de chaotische en zeer emotionele discussies. Oudere collega's verwezen naar de goede oude tijd van de vorige zittingsperiode, toen de discussies tussen de heren Van Rompaey, Chevalier, Denys en Van Mechelen vaak voor vuurwerk zorgden in de commissie voor Media.

Dit voorstel van decreet heeft een enorme aanloop gekend vóór het in dit plenum raakte. Ik ontken niet dat het bloed, zweet en tranen heeft gekost. Het decreet op de vrije nieuwsgaring en de korte berichtgeving dateert uit de vorige legislatuur. De SP, de CVP en de VLD dienden toen ook al voorstellen in. Voor de CVP-fractie is het vermeldenswaard dat vooral onder impuls van de huidige ministers van Media en Justitie hierover een voorstel werd ingediend.

De essentie was dat van ieder evenement een korte berichtgeving van maximaal 3 minuten kon worden uitgezonden. De principes werden overgenomen in de huidige zittingsperiode. De CVP en de SP herschreven samen met Agalev en de VU de verschillende voorstellen tot één voorstel van decreet. Men veronderstelde toen dat er eerst een federale kaderwet nodig was. Meer bepaald ging men ervan uit dat de Kamer het wetsvoorstel van de heren Van der Maelen en Tant moest goedkeuren vóór we het decreet konden toepassen op de omroepen waarvoor het Vlaams Gewest verantwoordelijk is.

Er werden hoorzittingen georganiseerd, waarna het advies van de Raad van State werd gevraagd. Dit advies was een historische doorbraak. Voor het eerst erkende de Raad van State dat de gewesten en gemeenschappen binnen hun bevoegdheid grondrechten kunnen erkennen en regelen. Dit was een grensverleggend advies, vermits de Raad van State terugkwam op zijn standpunt van 1995. Het Vlaams Parlement is dus ten volle bevoegd om de vrije nieuwsgaring voor radio en televisie te regelen, in tegenstelling tot wat werd aangenomen. Een federale basiswet was niet nodig. Na het advies van de Raad van State en na de hoorzittingen werd het voorstel van decreet eind december aangepast en geamendeerd.

Pas toen kwam de voetbalorkaan op de parlementsleden-indieners af. Het vervolg van de com-

motie is iedereen voldoende bekend. Mijn verbaazing was bijzonder groot toen een aantal kranten meldden dat de indieners op hun buik gingen, omdat het eerste-uitzendrecht in het decreet werd opgenomen om de Voetbalbond ter wille te zijn. Het eerste-uitzendrecht heeft er nochtans altijd ingestaan, vanaf de eerste voorstellen van decreet.

De Raad van State heeft in dit verband twee belangrijke stellingen geponeerd in zijn eerste advies. Hij zegt : 'Uitgaand van het recht van het publiek op informatie, kan de overheid decreteren dat een exclusiviteitscontract niet mag beletten dat het evenement op een zodanige wijze wordt uitgezonden dat de gehele bevolking, de betrokken bevolking of een substantieel deel ervan kan bereikt worden.' De Raad van State lijkt hiermee te willen suggereren dat de overheid kan verbieden dat een betaalzender de exclusiviteit van de uitzending van een competitiewedstrijd heeft.

Een tweede element is van veel fundamenteelere aard. De Raad van State stelt dat de decreetgever zich moet laten leiden door het evenredigheidsbeginsel. Dat houdt in dat de rechten van de exclusiviteitshouder niet meer mogen worden aangetast dan nodig is om het doel te bereiken van de voorgestelde regeling voor vrije nieuwsgaring en korte berichtgeving. Een exclusiviteitscontract kan volgens de Raad van State dus wel degelijk worden uitgehold, met het oog op de doelstelling van onder andere de korte berichtgeving.

Recent zei afgevaardigd bestuurder van VTM Van Thillo in de commissie voor Mediabeleid dat het voorliggende exclusiviteitscontract, dat al een jaar geleden is gearafeerd, hoe dan ook zal worden uitgehold. Dat was ook de bedoeling van de indieners. Ze hielden rekening met de belangen van de kijker en niet met die van een bond of TV-omroep.

In de memorie van toelichting bij dit decreet staat duidelijk dat het, net zoals in onze buurlanden, de bedoeling is de exclusiviteitsrechten te beperken en het recht op informatie te garanderen. Ik wil de organisatoren en de sportbonden dan ook waarschuwen dat het een vergissing is hun werking meer en meer afhankelijk te willen maken van televisierechten. Men kan niet ten koste van de kijker nog meer geld tappen uit het vaatje van de televisie. De politiek zal dit niet toelaten.

Ik aanvaard ook niet dat politici als de moordenaars van het voetbal worden bestempeld. Men maakt graag vergelijkingen met het buitenland ; ik heb er ook een. De Engelse voetbalclub Manchester United haalt slechts 14 percent van zijn totale

Decaluwé

budget uit televisierechten, 34 percent uit recettes en 33 percent uit merchandising. Welke voetbalclub kan nog zulke cijfers voorleggen ? Men kent daar geen financiële problemen hoewel ook daar, net zoals hier, het arrest Bosman geldt. Het moet ook duidelijk zijn dat de politici niets te maken hebben met het arrest Bosman. Dat arrest is geen politieke beslissing, maar een beslissing van het Europees hof van Justitie.

Belgische topclubs kunnen nog wat leren van het voorbeeld van Manchester United. Men heeft me ook al uitgedaagd een intern onderzoek of een audit uit te voeren. Dat is misschien een goed idee, want vele voetbalclubs zijn financieel doodziek. En dat is geenszins de schuld van de politici.

We willen wel een inspanning doen voor de jeugdopleiding teneinde de sociale functie van het voetbal te honoreren. We willen dat echter alleen doen voor organisaties die zich willen aanpassen aan de structuren van dit land. Ook de minister die bevoegd is voor het sportbeleid, de heer Martens, heeft dit al duidelijk gemaakt. Sport is voor mij meer dan een kwestie van commercie en vrije markt. We hebben daarin ook een sociale functie te vervullen.

Maar laten we duidelijk zijn : als we geld ter beschikking stellen van unitaire sportbonden voor jeugdopleiding, dan moeten we de zekerheid hebben dat dit niet verdwijnt in de kas van Charleroi, Luik of Standard. Het moet op Vlaams grondgebied blijven. Daarvoor moet men de structuren aanpassen aan de structuren van dit land. (*Applaus bij de VU en het VB*)

Dit voorstel is een eerste aanzet om theoretisch zoveel mogelijk te benaderen wat sommigen het heilige principe van de vrije nieuwsgaring noemen.

Wat is nu die echte vrije nieuwsgaring ? Volgens het theoretische principe van de vrije nieuwsgaring kunnen er in feite geen exclusiviteitscontracten worden afgesloten. Vrije nieuwsgaring betekent immers dat iedere omroep, ongeacht deze exclusiviteitshouder is of niet, onbeperkt beelden kan opnemen en uitzenden wanneer hij wil. Meer beperkend zou men kunnen stellen dat vrije nieuwsgaring alles te maken heeft met het recht op informatie en vrije toegang.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Misschien wordt het nu te theoretisch, mijnheer Decaluwé, maar uw redenering is niet helemaal juist. Er is een verschil tussen het recht om opnamen te maken waar dan ook, zoals in internationale akten staat, en het uitzenden van die opnamen.

De heer Carl Decaluwé : Dat klopt, maar ik moet mijn redenering nog afmaken, mijnheer Geysels.

In dit voorstel van decreet zijn we inderdaad niet zo ver gegaan. Er werden een aantal beperkingen ingebouwd, ofschoon deze te nuanceren zijn als we ze enkel toetsen aan het recht op informatie. Ik verwijs bijvoorbeeld naar het eerste-uitzendrecht. Ik ben me ervan bewust dat dit recht kan worden misbruikt. Er zijn in de commissie talrijke theoretische voorbeelden aangehaald zoals : de exclusiviteitshouder programmeert de beelden pas om 20.30 uur zodat de secundaire omroep de beelden maar voor de eerste keer kan uitzenden op zondagavond om 22.45 uur. Theoretisch kan dit. Maar als de andere secundaire omroep tegenprogrammeert met bijvoorbeeld een programma zoals 'Schalkse Ruiters', wie zal dan uiteindelijk de vingers in de ogen steken ? Me dunkt is dat diegene die probeert de andere zender met belachelijke maatregelen een hak te zetten, zoals de heer Van Wallendael daarnet heeft gezegd.

Een andere beperking is die in ruimte. Korte berichtgeving is beperkt tot 6 minuten en voor de actualiteitsmagazines geldt een beperking tot 15 minuten. We hebben gesteld dat bij sportevenementen, indien de exclusiviteitshouder aanwezig is, de secundaire omroepen wel toegang krijgen, maar enkel beelden kunnen maken in de marge. Belangrijk is dat ze de beelden zelf kunnen kiezen. Maar zoals de heer Geysels terecht zegt, zo ver als de Raad van Europa kunnen we niet gaan. Belangrijk is dat de uitzendrechten kunnen worden verrekend in een actualiteitsmagazine. Wanneer het gaat over korte berichtgeving, praten we intrinsiek over technische kosten en is het in feite quasi gratis.

Indien de exclusiviteitshouder zijn rechten niet uitoefent, zoals vooral gebeurt bij competities van voetbal, basket, volleybal enzovoort, dan kan de secundaire omroep doen wat hij wil. Hier geldt het heilige principe van de vrije nieuwsgaring volledig. Ik breng nog eens in herinnering wat de Voetbalbond voorstelde, namelijk geen vrije toegang voor de secundaire omroep, maximum drie wedstrijden in korte verslaggeving, maximum 4,5 minuten en zelf een bepaalde duurtijd inbouwen na het eerste-uitzendrecht. Dit in ogenschouw genomen, meen ik dat de indieners een meer dan behoorlijk resultaat

Decaluwé

hebben geboekt met dit voorstel van decreet. Dit decreet zal voorkomen dat sportcompetities in lagere afdelingen nauwelijks of niet in beeld komen, wat nu het geval is wanneer de exclusiviteitshouder zijn recht niet uitoefent.

Wanneer die exclusiviteitshouder niet aanwezig is, zoals dat nu in het voetbal gebeurt, en de secundaire omroep, meestal een regionale omroep, wil opnamen maken in derde of vierde afdeling, dan moet die omroep personeel ter beschikking stellen, de beelden monteren, journalisten vrijmaken, en daarenboven nog 20.000 frank per minuut betalen om uit te zenden. Daaraan wordt met dit decreet paal en perk gesteld. Dit wordt nu gratis en men zal niet meer gebonden zijn aan een minutenregeling. De regionale omroepen zullen dus meer aandacht opbrengen voor dergelijke wedstrijden in de lagere afdelingen. Daardoor zullen ook de kleinere sponsors meer tevreden zijn omdat ze meer in beeld zullen komen en bijgevolg zullen ze nog meer inspanningen leveren. In die zin komen de kleinere voetbal-, basketbal- en volleybalclubs als belangrijke winnaars uit dit decreet. Die zien op dit moment nog geen frank van de televisierechten. Als ze vanaf nu wel in beeld komen, zullen ze op het einde van het jaar misschien wat meer van hun sponsors kunnen loskrijgen.

Collega's, heel wat mensen blijken ongelukkig met dit voorstel van decreet. Anderzijds bleken mensen die hun tegenkantingen tegen dit decreet tijdens de hoorzittingen sterk hadden verwoord, plotseling heftige voorstanders op het ogenblik dat het voetbalcontract naar VT4 dreigde te gaan. Ik verwijs in dit verband naar het fabelachtige contract ter waarde van 1,35 miljard frank dat Endemol aan de Belgische Voetbalbond aanbood. De tegenstanders die in de hoorzittingen de heer Van Wallendael en mezelf eerst hadden afgekraakt, hebben ons toen opgebeld met de smeebede ervoor te zorgen dat dit decreet snel zou worden goedgekeurd.

Men mag dit decreet niet beoordelen aan de hand van de situatie van vandaag. Men mag het dus niet toetsen aan de huidige programmering, want die kan bijzonder snel wijzigen.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer Decaluwé, bedoelt u dat de zenders – met name VTM – die tijdens de hoorzitting tegen waren, u achteraf hebben gefeliciteerd met het voorstel van decreet ?

De heer Carl Decaluwé : Ik heb alleen gezegd dat de VTM, op het ogenblik dat ze haar voetbalcontract dreigde te verliezen aan VT4 of Endemol, mij telefonisch heeft gevraagd dat ik ervoor zou zorgen dat dit decreet zou worden goedgekeurd. Ze vreesde immers geen voetbalbeelden meer te krijgen.

De toekomst zal het nut van dit decreet bewijzen. Durft de VRT nog beweren dat ze de rechten op de wielersport voor eeuwig in handen zal houden ? Ook daarop is kritiek te horen. In elk geval zullen met dit decreet de beelden van de wielersport voor altijd gegarandeerd zijn.

In de kritiek op het voorstel van decreet wordt vaak verwezen naar buitenlandse wetgevingen, en meer bepaald naar de Britse en vooral de Franse codex en wetgeving. Zoals in het verslag is te lezen, heeft de heer Van Mechelen er trouwens enkele keren voor gepleit om een dergelijk systeem in te voeren. Ik heb dit weekend beide codices geanalyseerd om me een duidelijk beeld van hun inhoud te kunnen vormen. In Groot-Brittannië gaat men niet uit van de informatie van de burger, maar van de auteurswet. De secundaire omroep kan er enkel beelden tonen die reeds op de primaire omroep zijn geweest, en kan dat enkel in de actualiteitsmagazines doen. Bovendien kan hij er maar half zoveel tijd als de primaire omroep aan besteden.

In Frankrijk beperken de wetgeving en codex in kwestie zich tot sportmanifestaties. Bovendien bestaat er, zoals in het huidige voorstel van decreet, geen mogelijkheid om af te wijken van het eerste-uitzendrecht. Het wordt er ook beperkt tot twee of drie wedstrijden per speeldag. Tevens geldt in Frankrijk de regeling dat secundaire omroepen uitsluitend beelden in de marge kunnen opnemen, zoals trouwens ook bij ons het geval is. Hier is volgens mij artikel 10 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens niet van tel zolang de vrijheid van contracten niet in het gedrang komt. Ik geef die twee voorbeelden om te benadrukken dat ons voorstel van decreet duidelijk de toetsing aan het buitenland kan doorstaan.

Naar aanleiding van het interview met Europees commissaris Karel Van Miert zou ik hier nog even de Europese visie op vrije nieuwsgaring willen aankaarten. Zijn uitspraken verbazen me niet, omdat hij het blijkbaar nooit zal kunnen laten zich te laten gelden als een soort big brother who is watching us. De heer Van Miert stelt dat de vrije nieuwsgaring moet worden geregeld op ieders grondgebied, maar als clubs vinden dat ze door het systeem van de televisierechten minder kansen krijgen dan andere clubs in andere Europese lan-

Decaluwé

den, zou dit volgens hem oneerlijke concurrentie zijn. Dit verbaast mij omdat Europa de bedoeling heeft een evenementenlijst op te maken, waartoe ook het Europees voetbal zal behoren. Dit zal ook een ingreep op de televisierechten zijn. Hoe dan ook kan men de potentie qua TV-rechten tussen bijvoorbeeld de Franse en de Vlaamse markt niet vergelijken.

Als ik het principe toets aan de Belgische voetbalcompetitie, blijkt dat een aantal clubs van de tweede afdeling deze televisierechten ontvangen. De meeste clubs van de tweede afdeling ontvangen echter geen rechten. Blijkbaar heeft dit geen invloed op het klassement, want, mijnheer Laverge, ik stel vast dat K.V. Kortrijk, dat geen televisierechten ontvangt, momenteel met grote voorsprong de leider van het klassement is. De discussie over de oneerlijke concurrentie kan dus niet worden gevoerd.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Ik ontzeg niemand het woord, maar wat men zegt moet juist zijn. Alle clubs uit de tweede klasse ontvangen geld door het voetbalcontract.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Van Mechelen, dat is niet waar !

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Mijnheer Decaluwé, ik ben acht jaar secretaris geweest van een tweede-klasseclub, en gedurende vier jaar was ik lid van de Nationale Liga van de Belgische Voetbalbond. Ik zeg u dat het wel waar is. Clubs die degraderen van eerste naar tweede klasse krijgen gedurende een overgangperiode van drie jaar zelfs een bijzondere toelage.

De voorzitter : De heer Van Dijck heeft het woord.

De heer Kris Van Dijck : Mijnheer de voorzitter, we vervallen in een discussie over voetbal, maar het is inderdaad juist dat clubs uit de tweede klasse geld ontvangen. Toch bestaat er, zoals de heer Van Mechelen zei, een discrepantie tussen de verschillende clubs. Dat de ene club meer geld krijgt dan de andere, is mijns inziens oneerlijk.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Ik had het over de uitspraken van de heer Van Miert, en ik zou daarna een woordje willen zeggen over de uitspraak van de heer Denys over het naar de beurs gaan.

Ik zou liever van de heer Van Miert, een socialist, iets te horen krijgen over de structurele aandeelhouders.

De heer Gilbert Bossuyt : Mijnheer Decaluwé, het is makkelijk om een Europees commissaris, die hier niet aanwezig is, te veroordelen.

De voorzitter : Mijnheer Bossuyt, vraagt u het woord ?

De heer Gilbert Bossuyt : Mijnheer de voorzitter, u hebt mij het woord toch gegeven ?

De voorzitter : Neen, u hebt het woord genomen. Om de werkzaamheden goed te laten verlopen krijgt u allen het woord, indien u er tenminste om verzoekt.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Bossuyt, de heer Van Miert bepaalt steeds het proces zonder dat wij de kans krijgen om ons te verdedigen. Dit is voor ons de uitgelezen plaats om dit te doen. Ik wil nu graag mijn verhaal afmaken.

De heer Van Miert deed uitspraken over dit onderwerp die ik sterk wil nuanceren. Ik zou liever hebben dat de Europese commissaris de opmerking maakt dat structurele aandeelhouders van betaalzenders ook de aandeelhouders zijn en worden van voetbalclubs die tegen elkaar zullen moeten spelen in dezelfde competitie. Wie zal dan bepalen wie zal winnen ? De aandeelhouder zal dit doen. Dit is pure concurrentievervalsing. Europa zou hier iets aan moeten doen in plaats van zich in te laten met de discussie over de vrije nieuwsgaring.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik vind dat u de heer Decaluwé gelijk moet geven : hij heeft het recht om Europees Commissaris Van Miert te citeren. De heer Van Miert heeft zich inderdaad uitgesproken over het voorstel van decreet dat nu ter tafel ligt. Ik vind dat u ervoor moet zorgen dat de heer Decaluwé zijn uiteenzetting mag houden.

De voorzitter : Mijnheer Denys, ik heb hem het woord toch niet afgenomen ? Iedereen mag hier zeggen wat hij wil. Gelukkig leven we nog in een land waar dit kan.

Voorzitter

De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Collega's, dit voorstel van decreet is een belangrijke aanzet om de kijkers en luisteraars in de toekomst te garanderen dat iedere omroep – en voor mij is het om het even welke omroep dit zal worden – van elk evenement beelden en klank kan krijgen. Ik hoop dat de kosten-spiraal voor bepaalde evenementen hierdoor zal worden doorbroken.

Ik wil pleiten voor een soort Pax Media onder de Vlaamse zenders over de sportevenementen. Artikel 10 van dit decreet biedt hiertoe mogelijkheden : indien men het onderling eens raakt, kan men het prijzenopbod stoppen. Op het Europees slagveld zullen onze Vlaamse zenders immers altijd tekort schieten. Hierdoor zullen misschien middelen vrijkomen om nog meer eigen culturele producties te creëren, en om kinderprogramma's uit te zenden die niet omringd zijn door kinderreclame.

Ik heb zelf een paar keer gezondigd door te verwijzen naar de voetbalproblematiek, maar dit decreet gaat vanzelfsprekend over veel meer. Het gaat over culturele en andere gebeurtenissen. Wat we met dit decreet zullen vermijden, is wat president Arafat deed. Bij zijn intrede twee jaar geleden in Jericho heeft zijn organisatie een exclusiviteitscontract afgesloten met een televisiestation. Alleen dit station kreeg toegang tot dit belangrijk wereldgebeurtenis, en bepaalde welke beelden mochten worden verkocht aan andere zenders. Ik noem dat een inperking van de persvrijheid. Met dit decreet zal zo iets niet mogelijk zijn.

Men kan altijd kritiek hebben op het feit dat met dit decreet de theoretische vrije nieuwsgaring niet wordt bereikt. Ik heb daar begrip voor, maar ik verwijs naar de Raad van State, die zegt dat er rekening moet worden gehouden met de rechten van de exclusiviteitshouder. Hetzelfde kan worden gezegd over de Raad van Europa. Deze eerbiedwaardige instellingen erkennen het moeilijke evenwicht tussen exclusiviteit en het recht op informatie, wat inhoudt dat echte vrije nieuwsgaring jammer genoeg altijd theorie zal blijven.

In ieder geval hebben de indieners hier rekening mee willen houden, en het decreet willen toetsen en aanpassen aan de adviezen van de Raad van State. Door het laatste advies van de Raad van State zal de regering allicht nog een aantal amendementen indienen. Dat houdt in feite in dat we quasi terugkeren naar de oorspronkelijke tekst,

waarover we nu juridische duidelijkheid krijgen. De juristen van de minister hebben misschien het onderspit moeten delven tegenover de juristen van de Raad van State. Ik hoop dat met dit decreet de weg is ingeslagen om op termijn de theoretische invulling van de vrije nieuwsgaring nog beter te benaderen. Ik ben ervan overtuigd dat de evolutie in de rechtsleer dit mogelijk zal maken.

Ik wil eindigen met een anekdote. Dit is een bijzonder ingewikkelde, technische materie en veel mensen weten eigenlijk niet waarover het gaat. De laatste dagen krijg ik brieven van wielerliefhebbers die me bedanken omdat dit decreet er zal komen. De reden is dat ze na jaren eindelijk Milaan-San Remo op de VRT zullen kunnen zien. Dat is echter niet de verdienste van dit decreet. U ziet maar dat de mensen alles door elkaar halen.

Ik hoop tot slot dat dit decreet wordt goedgekeurd. De CVP-fractie zal het in ieder geval met overtuiging goedkeuren. (*Applaus bij de CVP, de SP en de VU*)

De voorzitter : Als dit decreet tot resultaat heeft dat politici weer bedankt worden, dan is dat een stap vooruit.

De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik begin met de laatste uitspraak van de heer Decaluwé : hij werd bedankt door een wielerliefhebber die denkt dat hij dankzij dit decreet Milaan-San Remo kan bekijken zonder betaalzender. Het feit dat populaire wielerklassiekers gespeend bleven van open zenders in Vlaanderen, was vier jaar geleden de aanleiding voor dit debat. Ondanks uw bloed, zweet en tranen, mijnheer Decaluwé, hebt u niets veranderd. Als de organisatoren van Milaan-San Remo beslissen om opnieuw met de heer Berlusconi in zee te gaan, zal die wedstrijd op de Vlaamse zenders niet vrij kunnen worden bekeken. Dan zullen de rechten opnieuw naar betaalzenders gaan. Uw voorstel van decreet verandert op dat vlak niets.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Denys, ik heb net zelf gezegd dat we geen verdienste hebben op dat punt. Het is wel een belangrijk signaal dat de organisatoren eieren voor hun geld kiezen. Ze weten dat er een Europese evenementenlijst op komst is die alle grote Europese evenementen zal bundelen, onder meer Milaan-San Remo. De orga-

Decaluwé

nisatoren beseffen nu dat ze beter voor een open net kiezen. Als de VRT een exclusiviteitscontract kan bemachtigen voor Milaan-San Remo, dan zal VTM in haar korte berichtgeving toch enkele beelden kunnen uitzenden. Dat is wél de verdienste van dit decreet.

De heer André Denys : Ik zal trachten niet over voetbal te praten, mijnheer de voorzitter. Als ik dat toch doe, mag u mij onderbreken. Om uit deze schijnheilige sfeer te raken, wil ik wel iets zeggen dat met voetbal te maken heeft.

Laat ons eerlijk zijn : er is op dit moment slechts één exclusiviteitscontract in België en dat is een voetbalcontract. Dit voorstel van decreet heeft enkel en alleen effect op het exclusiviteitscontract voor het voetbal.

Het debat over de vrije nieuwsgaring is een moeizaam, maar ook interessant debat geworden. Het was moeizaam omdat zowel de tegenstellingen in belangen als in principes uitzonderlijk veel tijd hebben gevegd. Het was hoogst interessant omdat een uitgebreide hoorzitting ons de juiste omvang van het probleem heeft doen inschatten en omdat een dubbel advies van de Raad van State tweemaal een nieuwe wending heeft gegeven aan de behandeling.

Vooralszake onze bevoegdheid heeft de Raad van State ons tweemaal op een, voor mij althans, verrassende wijze geadviseerd. Het eerste advies zei dat de Vlaamse Gemeenschap zelf kan optreden in grondrechten zoals vrije informatie en eigendomsrecht, als de afgeleide ervan een gemeenschaps- of een gewestmaterie is. De media zijn een gemeenschapsbevoegdheid, dus kunnen we grondrechten, zoals het recht op vrije informatie en het recht op eigendom, omschrijven en normeren.

Het recente advies van de Raad van State verklaart ons bevoegd om aan Vlaamse omroepen regels op te leggen voor evenementen buiten ons grondgebied. Dit is belangrijk en geeft een nieuwe dimensie aan het debat.

De lange behandeling en de nieuwe wendingen hadden wel tot gevolg dat niet meer zo duidelijk was wie voor wat stond. Daarom is het goed om bij de aanvang van het debat duidelijk af te lijnen waar de VLD-fractie voor staat, op welke punten onze meningen gelijklopen met het CVP-SP-voor-

stel en op welke punten ons voorstel er van verschilt.

De VLD wil twee zaken : een garantie en een evenwicht. We willen de garantie dat de verslaggeving van belangrijke evenementen toegankelijk blijft voor het grote publiek. We beschouwen het als een sociale plicht om ervoor te zorgen dat alle kijkers een verslag kunnen krijgen van de belangrijkste evenementen zonder dat ze hiervoor moeten betalen. Dat is wat we proberen te bereiken met vrije nieuwsgaring. Het evenwicht dat wij voorstaan, is geen evenwicht in belangen, maar een evenwicht in de principes. Het onderscheid is soms moeilijk te maken. Als we het hebben over het belang van voetbal, dan is dat voor ons principieel. We wensen niet het belang van de Voetbalbond te verdedigen. De sport zelf moet daarentegen wel de grootst mogelijke kansen krijgen.

Voor onze fractie gaat het om het evenwicht tussen twee fundamentele grondrechten : de vrije informatie en het eigendomsrecht. De vrije nieuwsgaring is in deze discussie de afgeleide van de vrije informatie, terwijl het exclusiviteitscontract van de organisator de afgeleide van het eigendomsrecht is. Het verzoenen van de garantie op vrije nieuwsgaring met het behoud van de waarde van exclusiviteitscontracten is voor ons een belangrijk uitgangspunt.

Over de uitgangspunten bestaan er weinig meningsverschillen. Men wenst het evenwicht te respecteren tussen de vrije nieuwsgaring en het behoud van de waarde van het exclusiviteitscontract. Over een aantal zaken zijn we het echter niet eens met iedereen in dit parlement. De indieners hebben twee cruciale fouten begaan. De eerste fout is dat ze de vrije nieuwsgaring niet beperken tot de nieuwsuitzendingen. Ze willen dit principe ook toepassen op de zogenaamde actualiteitenprogramma's. Een actualiteitenprogramma is een zeer ruim begrip, dat moeilijk te omschrijven valt en dat vlug aanleiding geeft tot het creëren van een grijze zone.

De tweede fout bestaat erin dat de tijdsduur van de korte berichtgeving een aanzienlijk stuk ruimer wordt opgevat dan wat vandaag als gangbaar wordt aangenomen. De indieners maken een cruciale fout door geen onderscheid te maken tussen de journaals en de actualiteitenprogramma's. Tussen deze twee types van programma's was een perfecte scheidingslijn mogelijk, gebaseerd op zowel de tijdsduur als de aard van het programma. Nieuwsuitzendingen staan voor informatie via korte

Denys

berichtgeving, terwijl actualiteitenprogramma's uitgebreidere reportages brengen.

De taak van een journaal is informatieverbreiding, terwijl de zogenaamde actualiteitenprogramma's eerder evolueren naar wat men infotainment noemt. Als we echt de bedoeling hebben om het informatierecht te garanderen, dan is het logisch dat we ons toespitsen op de programma's waarvan de informatie de enige en essentiële opdracht is, namelijk de nieuwsuitzendingen. Het is de logica zelf dat bij de andere programma's, waar informatie wordt vermengd met entertainment, de exclusiviteitshouder het recht heeft om de kostprijs van zijn contract in rekening te brengen. Anders kan je niet meer spreken van een evenwicht tussen informatierecht en eigendomsrecht.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Ik heb problemen met de definitie die de heer Denys hanteert voor actualiteitenmagazines. Hij stelt ze voor als een soort infotainment. Mijnheer Denys, kunt u ergens in de regelgeving over de vrije nieuwsgaring van Europa of van een van de ons omringende landen terugvinden dat actualiteitenmagazines en de vrije nieuwsgaring daaromtrent worden beschouwd als infotainment ?

De heer André Denys : Ik spreek me niet uit over de theoretische omschrijving van actualiteitenprogramma's.

De heer Jos Geysels : U doet dat wel. U stelt dat het om infotainment gaat.

De heer André Denys : Dat is niet waar. Ik zeg enkel hoe ik de huidige actualiteitenprogramma's aanvoel.

De heer Jos Geysels : Is Telefacts infotainment ?

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik heb het over de sportprogramma's, want vooral voor dat soort evenementen worden exclusiviteitscontracten afgesloten. In die sportprogramma's worden informatie en entertainment gecombineerd. Niemand kan dat ontkennen. Men kan de programma's in categorieën opdelen, hetzelfde kan ook gebeuren voor wat de duurtijd betreft.

Het begrip vrije nieuwsgaring wordt uitgebreid door er ook sportevenementen in onder te brengen. Dat verstoort het evenwicht tussen het principe van de vrije nieuwsgaring en het eigendomsrecht. Voor ons is het eigendomsrecht belangrijk. De heer Doornik heeft in zijn verslag geschreven dat we de rechtse toer opgaan. Als volgens hem rechts inhoudt dat men de verdediging van de eigendomsbelangen opneemt, dan mag u me gerust rechts noemen.

Ik ben en blijf een verdediger van het eigendomsrecht. We willen een duidelijk evenwicht handhaven tussen het principe van de vrije nieuwsgaring en de eigendomsrechten van de organisatoren van evenementen en de houders van exclusiviteitsrechten. Het eigendomsrecht moet worden verdedigd. Daarom moet er een aparte regeling komen voor nieuwsuitzendingen.

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Maar doet u zo geen afbreuk aan een van de fundamenteën van het liberale denken zoals dat is ontstaan ? Als erfgenaam van de Verlichting doet u hier afbreuk aan het recht op vrije meningsuiting en de bijbehorende rechten zoals de vrijheid om informatie te verzamelen. U doet afbreuk aan uw eigen gedachtegoed.

De heer André Denys : Maar wanneer heb ik gezegd dat er geen recht op informatie of recht op vrije meningsuiting mag zijn ? Ik pleit ervoor dat deze rechten tijdens nieuwsuitzendingen worden gerespecteerd. Nooit heb ik gepleit om daaraan afbreuk te doen. Ik stel wel dat we naast dat recht ook een ander recht willen waarborgen. Het gaat om een recht waarvoor u misschien minder oog hebt : het recht op eigendom. Tussen beide moet er een evenwicht worden gevonden. Dat evenwicht is fundamenteel. Daarover verschillen we van mening.

De vrije nieuwsgaring is ons inziens zo belangrijk, dat we eisen dat dit recht tijdens nieuwsuitzendingen op geen enkele wijze wordt beknot. Wat u voorstelt, beknot dit recht wel, want u kent het eerste-uitzendrecht toe aan de exclusiviteitshouder. We zijn daartegen gekant. We hebben in dat verband een amendement ingediend om deze beknotting ongedaan te maken. In concreto betekent dit immers dat de VRT 's zondags, tijdens haar nieuwsuitzending van 19 uur, geen gratis beelden zal mogen uitzenden over de wedstrijden die diezelfde dag zijn gespeeld. Dat is ons inziens een beknotting van het recht op vrije informatiegeving. Deze

Denys

beknotting vloeit voort uit het voorstel van de heren Van Wallendael en Decaluwé.

Onze houding is dus erg consistent. We verdedigen de vrije nieuwsgaring. Dat recht moet tijdens nieuwsuitzendingen intact blijven. Het recht op eigendom moet overheersen tijdens sporten actualiteitenprogramma's.

De voorzitter : De heer Doomst heeft het woord.

De heer Michel Doomst : Ik voel met de heer Denys mee. Hij probeert hier kost wat kost te bewijzen dat het voorstel niet goed is, maar het lukt hem niet. Mijnheer Denys, u mag toch niet tegelijkertijd koud en warm blazen. U zegt dat het principe van vrije nieuwsgaring heilig is, maar 2 minuten later zegt u dat ook het eigendomsrecht absoluut moet worden gehandhaafd. Wel, in ons voorstel proberen we tot een evenwicht te komen.

De heer André Denys : Ik heb geenszins beweerd dat alles aan uw voorstel slecht is. Ik probeer het verschil tussen uw en ons voorstel bloot te leggen, en ik probeer aan te tonen dat het door u nagestreefde evenwicht niet goed is. U houdt in uw evenwicht geen rekening met het belang dat moet worden gehecht aan het eigendomsrecht.

Het principe van de vrije nieuwsgaring is voor ons belangrijk. We willen het dan ook maximaal laten spelen in de nieuwsuitzendingen. U bent het die koud en warm blaast wanneer u dit recht wilt beknotten door het eerste-uitzendrecht voor te behouden aan de exclusiviteitshouder. Ik heb zonet een voorbeeld gegeven dat u gerust mag weerleggen. Daaruit blijkt duidelijk dat op dit ogenblik een nieuwsuitzending op zondagavond zal worden beknot. Daardoor zal er geen verslaggeving mogelijk zijn van de voetbalwedstrijden die op zondag zijn gespeeld.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Denys, ik verwijs gewoon naar artikel 10 van het decreet. Men heeft verscheidene keren gepoogd om de zogenaamde 35 seconden-regel inzake eerste-uitzendrecht ook in dit decreet op te nemen. Dat is niet gebeurd. We wilden immers niet voor één bepaalde sporttak een regeling treffen in dit decreet. Wanneer de zenders het onderling met elkaar eens worden, dan kan het eerste-uitzendrecht perfect worden doorbroken. Ondanks het reeds bestaande voetbalcontract, kan de VRT, zoals ook vandaag

het geval is, in een aantal gevallen als eerste een aantal beelden vertonen tegen betaling.

Uw redenering klopt niet, mijnheer Denys. U verwijt ons dat we beperkingen invoeren. Uw fractie zegt dat de tijd geen rol speelt, dat de tijd beperkt moet zijn. Het is eveneens uw fractie die ons in de commissie verwijten naar het hoofd slingerde in verband met de 6 minuten uitzending per sporttak. Dit zou betekenen dat 24 tot 30 minuten van het nieuws zouden worden besteed aan sport. Welke hoofdredacteur zou het in zijn hoofd halen om tijdens een nieuwsuitzending 10 minuten aan het nieuws te besteden en 30 minuten aan de sport ? U probeert voortdurend dit decreet onderuit te halen met theoretische ficties die in de praktijk nooit zullen worden verwezenlijkt.

De voorzitter : De heer Denys heeft het woord.

De heer André Denys : Ik wil twee problemen uit elkaar houden, met name het probleem van de tijdsduur van de nieuwsuitzending en het probleem van het eerste-uitzendrecht voor de nieuwsuitzendingen.

Wat het eerste-uitzendrecht betreft, zegt u zelf dat er kan worden onderhandeld. Ik zeg u dat er moet worden onderhandeld met de exclusiviteitshouder. Dat betekent dat men zal moeten betalen om bepaalde beelden te vertonen. Is dat nog vrije nieuwsgaring ? Vrije nieuwsgaring betekent volgens onze fractie dat men gratis over beelden kan beschikken om een beknopte verslaggeving te doen in het nieuws. Wanneer het eerste-uitzendrecht wordt gehandhaafd, is dit onmogelijk. Dit valt niet te rijmen met onze logica waarin de vrije nieuwsgaring in nieuwsuitzendingen maximaal wordt gerespecteerd.

De voorzitter : De heer Van Wallendael heeft het woord.

De heer Tuur Van Wallendael : De heer Denys heeft gevraagd om het voorbeeld dat hij heeft gegeven, te weerleggen. Ik zal dat proberen. Op dit ogenblik bestaat voor de VRT de 25-35-seconden-regeling op zondagnamiddag. Daar wordt uiteraard voor betaald. Dan kan men hier toch precies hetzelfde doen. Dat staat trouwens in een artikel dat door verscheidene medeondertekenaars werd betwist.

De heer André Denys : U blijft dus bij de huidige situatie. Wat de nieuwsuitzendingen betreft, zijn we van mening dat voor korte berichtgeving niet moet

Denys

worden betaald. Door het handhaven van een eerste-uitzendrecht moet de VRT blijven betalen.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Ik wil me verzetten tegen de opmerking van de heer Decaluwé dat de VLD voortdurend warm en koud blaast. Ik heb iets meer respect voor de opmerking van de heer Van Wallendael. In de commissie hebben we inderdaad via constructief werk en via tal van voorbeelden een aantal ongerijmdheden en stommiteiten in het decreet rechtgezet. Het zijn niet de juristen van de minister die gelijk hebben gehaald. Het is op voorstel van de Volksunie-, de VLD- en de Agalevfractie dat we een bijkomend advies hebben ingewonnen van de Raad van State, dat ons de mogelijkheid biedt om tot een juridisch conform en fatsoenlijk decreet te komen. U hoeft deze verdienste dus niet op te eisen.

Ten tweede heeft de VLD in artikel 3 van haar eerste voorstel van decreet bepaald dat de uitzendrechten uitsluitend gelden voor regelmatig geprogrammeerde informatieprogramma's. We hebben nooit iets anders beweerd.

Mijnheer Decaluwé, volgens u spreekt de VLD zichzelf tegen, omdat men tijdens een nieuwsuitzending 20 minuten voetbal kan tonen. In onze amendementen staat nochtans letterlijk dat de duurtijd van de verslaggeving een beperkend karakter heeft, en nooit tot gevolg mag hebben dat de normale duurtijd van een nieuwsuitzending of een onderdeel ervan wordt overschreden.

Dat was een logische formulering, waardoor men gratis, zodra de beelden beschikbaar waren, een kort verslag van het evenement kon uitzenden. Volgens sommige sportjournalisten houdt een korte berichtgeving enkel in dat men de uitslag van een wedstrijd vermeldt. Wij volgen die filosofie niet. Men moet beelden kunnen tonen tijdens de nieuwsuitzendingen van zes en zeven uur op de VRT. Wanneer men daar andere programma's rond wil opbouwen, gelden de exclusiviteitsrechten wel. De televisiezenders moeten op dat ogenblik over de prijs van die rechten onderhandelen.

In dit decreet beperken we het eigendomsrecht heel sterk. De VLD is altijd voorstander geweest van een recht op vrije toegang en een opnamerecht voor alle Vlaamse omroepen. Beide rechten mogen er wel niet toe leiden dat de eigendomstitel van

een voetbalwedstrijd of van een ander evenement moet worden beschermd. Als men afstand doet van die idee, vernietigt men het evenement zelf. Dat kan toch niet de bedoeling zijn van het Vlaams Parlement.

De heer André Denys : De heer Decaluwé heeft nu al vijfmaal hetzelfde gezegd.

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer André Denys : Als de heer Decaluwé het over een nieuw amendement heeft, ga ik akkoord. Het is echter zinloos dat hij nog eens herhaalt wat hij al tienmaal heeft gezegd.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Denys, u beweert dat we u verwijten dat u tegelijk warm en koud blaast.

De heer André Denys : Ik verwijt niemand iets.

De heer Carl Decaluwé : Mijnheer Denys, u zegt voortdurend dat u voor vrije nieuwsgaring bent, en dat het eigendomsrecht een heilig principe is.

Mijnheer Van Mechelen, ik heb uw amendementen gelezen. De VLD-fractie legde te weinig moed aan de dag. Ze ging als eerste op haar buik na de besprekingen met de Voetbalbond, toen ze de omschrijving van de term korte berichtgeving wilde overlaten aan het Vlaams Commissariaat.

Als u bij theoretische en belachelijke voorbeelden blijft, geef ik ook een belachelijk voorbeeld. Een nieuwsuitzending kan een uur duren, en men kan 29 minuten voetbal brengen. Wat is in dat geval het verband met het eigendomsrecht ? Er is dan gewoon geen sprake meer van het eigendomsrecht. Ik wil hiermee enkel aantonen dat de VLD zichzelf voortdurend tegenspreekt.

De heer Dirk Van Mechelen : Deze polemie is het parlement onwaardig. Mijnheer Decaluwé, ik verzet me formeel tegen uw uitspraak dat ikzelf of de VLD op de buik gaan voor de Voetbalbond. Die uitspraak is onwaardig. Ik roep alle parlementsleden op om te getuigen dat dat onjuist is.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, ik ben voorstander van onderbrekingen als ze het debat kunnen verrijken. Men onderbreekt me echter onterecht. Ik was bezig inhoudelijke argumenten naar voren te brengen. Ik heb niemand beschuldigd. Ik probeer alleen maar aan te tonen met welke punten we het eens zijn, en met welke punten we het niet eens zijn.

Denys

Het eerste punt waarmee we het oneens zijn, betreft de scheidingslijn tussen nieuwsuitzendingen enerzijds en actualiteitenprogramma's anderzijds. Volgens ons is zo een scheidingslijn nodig. Daarvan zijn we een voorstander. We vinden dat dit een meer duidelijke en een betere aanpak zou zijn. De vrije nieuwsgaring zou maximaal gelden voor de nieuwsuitzendingen. Als men echter beelden wil hebben voor actualiteitenprogramma's zoals de sportuitzendingen, dan vinden we dat de exclusiviteitshouder het recht heeft om ten volle zijn exclusiviteitscontract uit te spelen. Dat is een punt van verschil met het voorliggende voorstel van decreet.

Een tweede verschilpunt heeft betrekking op de tijdsduur. Naar mijn gevoel is wat u voorstelt, 3 minuten per evenement en 6 minuten voor de competitie, ongeveer het dubbele van wat vandaag gangbaar is. Ik blijf beweren dat men zo de mogelijkheid creëert om op bepaalde dagen – niet altijd – van journaals halve sportprogramma's te maken. Een evolutie van de bestaande situatie naar 3 en 6 minuten, is een evolutie van een korte naar een halflange berichtgeving. U mag er zeker van zijn dat u in dit geval in een grijze zone terecht komt. Het is niet uitzonderlijk dat in bepaalde weekends drie competities bezig zijn en meerdere evenementen op dezelfde dag plaatsgrijpen. Door de bepalingen van dit decreet kan een volwaardig gratis sportprogramma worden uitgebouwd aan het einde van het journaal. Ik kijk vol nieuwsgierigheid uit naar deze zomer, naar de dagen waarop Wimbledon, de Ronde van Frankrijk en de Wereldbeker elkaar overlappen. Het eerste-uitzendrecht telt hier niet, omdat de journaals zijn voorafgegaan door rechtstreekse uitzendingen. Voor de niet-exclusiviteitshouder of de zogenaamde secundaire omroep wordt het dus zeer verleidelijk om de journaals uit te breiden met gratis beelden van deze belangrijke sportevenementen. Gezien wat vandaag gangbaar is inzake de items van de nieuwsuitzendingen, is 3 minuten per evenement en 6 minuten per competitiedag niet kort te noemen. Dat kan dan niet meer als korte, maar moet wel als halflange berichtgeving worden beschouwd. Het in de praktijk overschakelen van korte naar halflange berichtgeving brengt het evenwicht tussen de vrije nieuwsgaring en de waarde van televisierechten ernstig in het gedrang.

Ik wil eindigen met een laatste discussiepunt. Ik kijk nu in de richting van de minister, omdat dit punt naar ons gevoel acuter werd door het recente advies van de Raad van State. Hoewel ons voorstel het uiteindelijk niet heeft gehaald, zijn we toch

trots op onze bijdrage aan het debat, wat erkend werd door een aantal leden. Zowel de heer Van Mechelen, mevrouw Ceysens als ikzelf hebben op constructieve wijze deelgenomen aan het debat, met de bedoeling tot resultaten te komen. Deze bedoeling hebben we nog steeds. Als de enkele amendementen die we indienden, worden goedgekeurd, dan krijgt u onze steun. Zo niet, dan krijgt u onze steun niet. Dat is geen dreigement. Wat we hier inhoudelijk verwoorden, hebben we ook naar voren gebracht. Dat is goed parlementair werk, volgens mij. Goed parlementair werk is geen consensuspolitiek, maar constructieve politiek. En dat laatste is wat wij hier voeren.

Ons laatste initiatief, samen met de andere oppositiefracties, om in extremis het advies van de Raad van State in te winnen over de vraag of de Vlaamse omroepen ook onderworpen zijn aan de principes van de vrije nieuwsgaring voor evenementen die plaatsgrijpen buiten Vlaanderen en het Brussels Hoofdstedelijk Gewest, is volgens ons het juiste. Dames en heren, het advies in kwestie is duidelijk. Volgens deze tekst heeft het beleid, de overheid, dus het Vlaams Parlement, het recht om geen territoriale beperkingen op te leggen wat de reikwijdte van het begrip evenement betreft. Als overheid beslissen we dus zelf of we al dan niet het territorium waar evenementen plaatsvinden, beperken.

Mijnheer de minister, ik begrijp u niet goed. De ene week stelt u een zeer restrictieve regeling voor : alleen voor evenementen die in Vlaanderen en in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest plaatsvinden. Een week later stelt u voor geen enkele beperking meer te aanvaarden : de regeling geldt nu plots voor alle evenementen, waar ook ter wereld. Het eerste voorstel, met een beperking tot het Vlaams grondgebied, noem ik een belachelijke absurditeit. Het tweede voorstel, zonder enige beperking, noem ik een economische dwaasheid.

De beperking tot het Vlaamse territorium hield geen rekening met de realiteit van Belgische exclusiviteitscontracten. Als Vlaamse omroepen een Belgisch exclusiviteitscontract afsluiten, zoals dat het geval is met het voetbalcontract, moeten die rechten gelden voor het volledige Belgische grondgebied. Anders verzeilt men bijvoorbeeld in de belachelijke situatie dat de contracthouder zijn rechten verliest op een wedstrijd die in Wallonië wordt gespeeld. Men kan echter evenmin de Vlaamse omroepen de internationale markt van exclusiviteitscontracten opsturen, terwijl men ze tegelijkertijd aan handen en voeten bindt aan een Vlaams decreet. Op die manier worden de Vlaam-

Denys

se omroepen immers ogenblikkelijk uit de internationale markt geprijsd.

Dit Vlaamse decreet zal de binnenlandse markt inzake televisierechten aan banden leggen. De waarde van de televisierechten zullen zonder enige twijfel negatief worden beïnvloed. Dit Vlaamse decreet heeft echter geen enkele invloed op grote internationale sportevenementen, zoals de Wereldbeker, de Ronde van Frankrijk, de Olympische Spelen, Wimbledon, enzovoort. Die rechten zullen geen frank minder kosten. Als gevolg daarvan zullen de Vlaamse omroepen steeds minder aan bod komen op de markt van de internationale evenementen. In plaats van meer verslaggeving zullen we dus minder verslaggeving krijgen op onze Vlaamse omroepen. Op die manier zullen we dus net het tegenovergestelde bereiken van wat we eigenlijk beogen.

Om de realiteit van de Belgische exclusiviteitscontracten te onderkennen, en om te vermijden dat onze televisieomroepen uit de markt van de internationale televisierechten worden geprijsd, heeft de VLD een amendement ingediend om het begrip 'evenement van toepassing te maken op het grondgebied België'. Ik vraag alle leden van dit parlement dan ook om goed na te denken. Als het amendement van de minister wordt goedgekeurd, begaan we een enorme dwaasheid. We zouden dan namelijk een manifest gebrek aan realiteitszin vertonen. In dat geval zal de VLD de tweede lezing vragen. Dit is immers een te gevaarlijke weg, die de VLD niet wil volgen. Dit is geen chantage; dit is gewoon een poging om te voorkomen dat het parlement een stommeit begaat.

Als een aantal amendementen niet worden goedgekeurd, zullen we dit voorstel van decreet niet goedkeuren. Hiervoor hebben we een aantal redenen. Er wordt momenteel geen onderscheid gemaakt tussen de journaals en de actualiteitenprogramma's. De korte berichtgeving is uitgegroeid tot een halflange verslaggeving. Bij goedkeuring van het amendement van de minister worden onze Vlaamse omroepen voor alle grote internationale sportevenementen uit de markt geprijsd. In plaats van meer verslaggeving zullen we dan minder verslaggeving krijgen. (*Applaus bij de VLD*)

De voorzitter : De heer Geysels heeft het woord.

De heer Jos Geysels : Mijnheer de voorzitter, ik wil geen kritiek geven op de doelstellingen van het

VLD-amendement. De VLD wil het begrip 'evenementen' uitbreiden tot de Belgische context. Dit kan niet, afgezien van het politiek debat hierover.

Mijnheer Denys, we hebben samen aan de Raad van State advies gevraagd over het voorstel van de minister om de toepassing van het decreet te beperken tot evenementen in het territorium waarvoor Vlaanderen bevoegd is. De Raad van State heeft duidelijk gezegd : 'Het aanknopingspunt voor de bevoegdheid wordt te dezen immers gevormd door het feit dat het gaat om een Vlaamse omroep.' Voor de Raad van State is niet de plaats van het evenement juridisch relevant, maar de plaats van de omroep waarvoor de Vlaamse Gemeenschap bevoegd is. Als men dit advies volgt, dan moet men amendementen indienen die verwijzen naar de oorspronkelijke tekst.

U breidt de Vlaamse context uit naar de Belgische context. Hierdoor geeft u geen antwoord op de fundamentele opmerkingen van de Raad van State, waar we zelf om hebben gevraagd. Indien we aan de Raad van State een advies zouden vragen over uw amendement, dan zou hij hetzelfde zeggen als over de oorspronkelijke tekst van de minister. België is vanuit decreetgevend oogpunt het buitenland. U lost het juridische probleem van de Raad van State niet op.

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mijnheer Denys, de commissie voor Media had een dubbele bekommernis. Ten eerste was er een bekommernis voor de rechtszekerheid. Ik verdedigde toen de stelling dat we ons dienden te beperken tot Vlaanderen, niet alleen voor de omroepen waarop het decreet betrekking heeft, maar ook voor het territorium waar het van toepassing is. Ik wou immers op veilig spelen.

Ten tweede verdedigde ik een beleidsmatig aspect. De exclusiviteitsrechten van omroepen voor evenementen in het buitenland, zoals de Ronde van Frankrijk en de Olympische Spelen, kunnen problemen opleveren. Op de rechtstreekse verslaggeving kan er korte berichtgeving volgen in de nieuwsuitzendingen daarna. Dit zou het kopen van de rechten door omroepen kunnen bezwaren. We hebben het amendement ingediend omwille van deze twee redenen.

U hebt het advies van de Raad van State gevraagd. De heer Geysels merkte terecht op dat voor de Raad van State de Vlaamse omroep het aankno-

Van Rompuy

pingspunt vormt. Het gaat dus niet om het territorium, maar om de omroep. Wij regelen de zaken die op de omroepen komen. De Raad van State zegt : 'Niets belet dat de decreetgever verplichtingen zou opleggen aan zulke omroepen met betrekking tot opnamen die zij buiten het bedoelde grondgebied maken.' Dit laatste betekent : het niet-Vlaamse grondgebied. België bestaat niet voor een gemeenschap. Wallonië is voor de Vlaamse Gemeenschap dus net zo goed buitenland als Frankrijk.

De Raad van State beweert ook dat mogelijk een grondwettelijk gelijkheidsbeginsel zou worden geschonden. Men legt verplichtingen op aan een Vlaamse omroep die de exclusieve rechten heeft op een Vlaams evenement, maar niet aan een omroep die exclusieve rechten heeft op een niet-Vlaams evenement. Dit is een schending van een grondwettelijk gelijkheidsbeginsel. Men zou dit beleidsmatig kunnen overrulen. De Raad van State merkt echter op dat 'de filosofie van het decreet inhoudt dat men aan het publiek een vrije nieuwsgaring wil garanderen over gebeurtenissen die bij het Vlaamse publiek belangstelling wekken en die een ernstige aanwijzing zijn, vermits men er rechten voor betaalt, dat er een publiek voor is en dat het publiek er belang aan hecht.' De Raad van State zegt dat er daarom geen evenredigheidsverband bestaat tussen het doel van de voorgestelde regeling en de uitsluiting van het recht op korte berichtgeving. Dit leidt tot de enig mogelijke conclusie dat we het territorium niet mogen beperken en dat het gaat om rechten en plichten van omroepen, ongeacht het grondgebied.

Volgens u houdt dit het risico in dat exclusiviteitscontracten voor evenementen in het buitenland niet meer aantrekkelijk zijn voor de omroepen. Het is het ene of het andere. We kunnen een consistente wetgeving maken, die rechtszekerheid biedt en de verslaggeving voor een aantal evenementen voordelig maakt en voor andere minder, maar dat is niet wat u voor ogen hebt. De rechten van de VRT op de verslaggeving van de Ronde van Frankrijk zijn misschien niet meer zo interessant als VTM of VT4 al een verslag van 3 minuten van de rit mogen geven. Bij VTM is men ook ongelukkig omdat dit de voetbalcontracten misschien minder aantrekkelijk maakt.

We maken hier echter een juridisch consistente wetgeving. We doen dat niet in functie van een of ander evenement, anders zijn we totaal verkeerd bezig. De regering dient dit amendement in omdat

anders het gelijkheidsbeginsel tussen de omroepen wordt geschonden. Een omroep zou dan naar een rechtsinstantie kunnen gaan om het decreet te betwisten en daardoor zou heel de regeling mank lopen. Dat is een essentieel element.

Ik vind het jammer dat u dreigt met een tweede lezing. U hebt zelf gesuggereerd het advies van de Raad van State in te winnen. Zoals de heer Geysels zegt, ging de regering daar op in omdat het decreet consistent zou zijn. Nu keert u echter op uw stappen terug en voert u de begrippen België en Wallonië in. Van iemand die het altijd over juridische consistentie heeft, begrijp ik dat niet.

De voorzitter : Ik zou eerst nog het woord willen geven aan de heer Decaluwé.

De heer André Denys : Mijnheer de voorzitter, staat u mij toe dat ik mijn betoog afrond. We komen namelijk op een cruciaal punt en zullen nog enige tijd nodig hebben om dit uit te leggen.

Het is niet mijn bedoeling spelletjes te spelen. Tijdens de laatste bespreking in de commissie kregen we dezelfde reactie. Degenen die toen aanwezig waren, weten goed dat we op onze knieën hebben gesmeekt het advies van de Raad van State in te winnen. We wilden een tweede lezing in de openbare zitting vermijden. We hebben het dus zelf voorgesteld. Men heeft toen ook gelachen en gesuggereerd dat we een spel speelden om de zaak te rekken.

We hebben echter gelijk gekregen. De vraag is of het amendement het advies volgt. Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de Raad van State zegt dat we onze bevoegdheid om te normeren en te regelen, putten uit het feit dat we spreken over de Vlaamse omroepen. De Vlaamse omroepen, en niet het territorium, vormen het aanknopingspunt voor deze bevoegdheid.

Of we dit al dan niet beperken ten aanzien van het territorium, is een beleidsdaad en een keuze van de overheid. Men zegt niet dat we het niet moeten beperken. Men zegt alleen dat we het onbeperkt kunnen doen, en dat we verder kunnen gaan dan het Vlaams grondgebied en het Hoofdstedelijk Gewest. Men zegt dat men hier kan blijven, maar dat uitbreiding naar alle evenementen in de hele wereld mogelijk is. Dat is een politieke keuze.

Ik zeg net hetzelfde als wat ik in de commissie heb gezegd en als wat de heer van Mechelen ook al heeft gezegd, namelijk dat als we het advies van de Raad van State willen inwinnen, en als we het

Denys

grondgebied van Vlaanderen te beperkt vinden, dan is dat om een belachelijke absurditeit weg te nemen, met name dat de wedstrijd Standard-Club Brugge niet zou kunnen worden uitgezonden. We worden in de praktijk geconfronteerd met Belgische exclusiviteitscontracten. Dat is geen unitaire reflex van mij. Ik hou me gewoon aan de Belgische realiteit.

Minister Eric Van Rompuy : Maar mijnheer Denys, België bestaat hier niet meer ! Ik moet de heer Dewinter gelijk geven, België bestaat hier niet meer ! (*Applaus bij het VB*)

De heer André Denys : Leer uw Grondwet, het Belgisch grondgebied is nog altijd een grondwettelijke bepaling, het bestaat wel. Collega's, ik laat dit niet belachelijk maken. Gezien het feit dat er Belgische exclusiviteitscontracten worden gemaakt, vind ik dat de Vlaamse omroep die een dergelijk contract opstelt, ook zijn rechten mag uitoefenen op het niveau van de matches die in Wallonië worden gespeeld.

Aan de andere kant, collega's, als u de Vlaamse omroepen naar internationale evenementen stuurt, terwijl ze aan handen en voeten zijn gebonden aan ons decreet, en ze komen in een marktsituatie bij andere omroepen die daar niet mee worden geconfronteerd, dan jaagt men ze de jungle in zonder wapens, terwijl de anderen wel wapens hebben. Dan komt men tot een situatie waarbij onze Vlaamse omroepen uit de markt zullen worden geweerd.

Mijnheer de minister, ik hou hier geen pleidooi voor de VRT, die toevallig de rechten heeft op de Ronde Van Frankrijk, want VTM heeft bijvoorbeeld de rechten op Wimbledon. In heel onze beoordeling zaten we nu eens in het ene, en dan weer in het andere kamp. We hebben gewoon onze principes gehanteerd, en dat zullen we ook blijven doen. Er is in het advies van de Raad van State geen enkele zinsnede die zegt dat we geen beperkingen ten aanzien van het territorium moeten opleggen.

De voorzitter : De heer Van Mechelen heeft het woord.

De heer Dirk Van Mechelen : Als er iets nieuws is in het debat vandaag, dan is het wel deze discussie. De grond van de discussie was dat de minister de werking van het decreet door zijn laatste reeks amendementen in de commissie uitsluitend wilde

beperken tot het Vlaams territorium. Op dat ogenblik heeft de VLD gesteld dat dit kon met betrekking tot de vrije toegang tot het evenement en met betrekking tot het recht om opnamen te maken. Wat evenwel het recht op de korte berichtgeving aangaat, druist het in tegen de geest van het decreet op de vrije nieuwsgaring, omdat het voornaamste exclusiviteitscontract dat we beoogden te doorbreken, het voetbalcontract op het Belgisch grondgebied betreft.

Op basis daarvan hebben alle collega's samen het advies van de Raad van State gevraagd om te vragen of het territorialiteitsprincipe moest worden ingeschreven met betrekking tot evenementen die buiten het Vlaams grondgebied plaatsvinden. De Raad van State stelt daar een aanknopingspunt vast en zegt op pagina 13 : 'De beperking van de verplichtingen voor Vlaamse omroepen tot Vlaamse evenementen is dus een maatregel die de decreetgever zou nemen op grond van een uitdrukkelijke beleidsbeoordeling.'

Vervolgens zegt de Raad van State dat de vraag rijst of men het onderscheid kan maken tussen een omroep die de exclusieve rechten heeft op een Vlaams of op een niet-Vlaams evenement. Wat die nuancering betreft, zeggen wij dat niet-Vlaams enerzijds de Belgische context is met voetbalcontracten en dergelijke en anderzijds de Europese context met Europese manifestaties zoals Wimbledon en de Ronde van Frankrijk.

In dit verband zegt de Raad van State dat het voor haar, op grond van de gegevens waarover zij beschikt, niet mogelijk is in te zien dat een grondwettelijke verantwoording kan worden gegeven. De vraag is dus of het Vlaams Parlement een grondwettelijke verantwoording kan aanreiken om de exclusiviteit te beperken – zoals de VLD het wil – tot het Belgisch grondgebied.

De heer Denys heeft daarnet duidelijk vooropgesteld dat het niet onze bedoeling is te dreigen met een tweede lezing. Neen, we willen gewoon grondig kunnen nadenken over de mogelijke consequenties van de verschillende modellen : model één waarbij de minister de volledige territoriale beperking wilde voor Vlaanderen, model twee waarin geen enkele territoriale beperking meer is opgenomen, dan wel de mogelijkheid om te onderzoeken of het Vlaams Parlement een grondwettelijke verantwoording zou kunnen geven om een beperking in te voeren tot het Belgisch grondgebied.

We weten niet of we het vertaald kunnen krijgen, maar we willen het op zijn minst onderzoeken. Als

Van Mechelen

we het niet doen, lopen we het risico dat geen enkele erkende Vlaamse omroep nog in aanmerking zal komen om de beelden van Wimbledon te kopen, waardoor de Vlamingen ertoe zullen worden verplicht Wimbledon te volgen op de RTBF of de NOS. Is dat wat wij als Vlaams Parlement willen ?

Mijnheer de minister, de vorige keer hebt u met juristen geprobeerd te bewijzen dat een beperking moest. U kunt het ons dan ook niet kwalijk nemen dat wij ons het recht voorbehouden om dit specifieke punt in het belang van de verslaggevingen van evenementen te onderzoeken.

De voorzitter : Ik stel voor het woord nog te verlenen aan de minister en daarmee deze bespreking te beëindigen.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, nog niet alle fracties zijn aan het woord gekomen. Het zou blijk geven van respect voor dit parlement indien iedereen eerst zijn algemene uiteenzetting kon geven en er pas daarna tot de artikelsgewijze bespreking zou worden overgegaan.

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen (*Op de tribune*) : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik wens eerst een woord van dank te richten aan de verslaggever en aan de commissiesecretaris voor het verslag en voor de goede werkzaamheden naar aanleiding van zowel de hoorzitting als van de bespreking van de voorstellen zelf. Ondanks het feit dat de werkzaamheden vaak vrij chaotisch verlopen zijn, is de heer Doornik erin geslaagd een grondig en leesbaar verslag op te stellen.

Sta mij toe eerst enkele essentiële bedenkingen te uiten die door onze fractie naar voren werden geschoven bij de bespreking van de twee voorstellen.

Ten eerste kan ik me niet van de indruk ontdoen dat de tekst het resultaat is van tal van compromissen, niet alleen binnen de meerderheid – wat vrij logisch is -, maar ook tussen de indieners en andere machten in dit land, waaronder vooral de Belgische Voetbalbond.

Terecht merkte de verslaggever daarjuist op dat vele betrokkenen op vinkenslag, en de bonden op centenslag lagen, en stelde de heer Geysels dat lobbywerk soms meer resultaat heeft dan interessante

discussies in de commissie voor Media of in het parlement. Ik betreur dit.

Eén zaak staat vast : de leden van de meerderheid, en met name de indieners, wensten deze tekst erdoor te jagen. Hoe dan ook betoonden ze bij het einde van de besprekingen zelfs geen respect meer voor oprecht gemeende kritische opmerkingen van de oppositie, noch van mede-indieners die in de eerste plaats oprecht bekommerd waren om een goed resultaat, wars van alle partijpolitieke spelletjes. De Raad van State geeft de zogenaamde critici vandaag gelijk over deze opmerkingen. De tekst moest en zou echter worden goedgekeurd in de commissie voor Media. Men gaf er de voorkeur aan om niet volledig in orde te zijn, liever dan een uitstel te aanvaarden. Dit uitstel zou echter geen enkele invloed hebben gehad op de inwerkingtreding van dit decreet, want die is vooropgesteld voor 1 juli 1998. Het gevolg is een terechte motie van de oppositie met het verzoek de Raad van State te raadplegen. Uit het advies dat we gisteren hebben ontvangen, blijkt dat dit volledig gegrond is.

Collega's, vlugge beslissingen zijn soms nodig in de politiek, maar niet in een dossier als dit. Het oorspronkelijk decreet wacht reeds geruime tijd op behandeling. De bespreking in de commissie werd voor het eerst aangevat op 19 maart 1996. Daarna bleef het lange tijd stil. Dit gebeurde niet omwille van de agenda van de commissie voor Media, maar omdat we lang hebben moeten wachten op de adviezen van de Raad van State. Mijne heren Decaluwé en Van Wallendael, enkele weken langer wachten was dan toch ook niet zo erg geweest, en had waarschijnlijk geen verschil gemaakt. Het uiteindelijke resultaat zou er wel door zijn verbeterd.

Mijnheer de minister, tijdens de bespreking van de tweede lezing hebt u herhaaldelijk gezegd dat dit decreet, omwille van wat u het territorialiteitsbeginsel hebt genoemd, enkel van toepassing kon zijn op evenementen in het Nederlands taalgebied of in het tweetalig gebied Brussel-Hoofdstad. Voor Brussel zou dan nog de voorwaarde gelden dat de instelling die het evenement organiseert, uitsluitend kan worden beschouwd als behorend tot de Vlaamse Gemeenschap. Talrijke malen hebt u geschermd met adviezen van door u geraadpleegde juristen. De teksten werden echter niet rondgedeeld aan de commissieleden. U hebt volstaan met de mededeling dat de Vlaamse regering de juridische bezwaren van uw adviseurs had overgenomen. Vandaag blijkt duidelijk dat u en uw juridische adviseurs zich kunnen vergissen en dat het toch wel nuttig is te luisteren naar de terecht kritische

Dillen

vragen van de oppositie. We krijgen nu opnieuw discussies, en ik vermoed dat over dit probleem het laatste woord nog lang niet is gezegd. We krijgen van verschillende kanten nieuwe amendementen binnen. De tekst zal opnieuw moeten worden aangepast en wel op de wijze die in de commissie werd gevraagd. Wat vandaag is gebeurd, had kunnen worden voorkomen indien u en de indieners naar de vragen, de opmerkingen en de zorgen van de oppositie hadden geluisterd.

Mijnheer de minister, ten tweede herhaal ik dat ik me enorm heb geërgerd aan de houding die u op een bepaald ogenblik hebt aangenomen. In de commissie voor Media heerste er steeds een positieve verstandhouding tussen de verschillende fracties. Naar aanleiding van dit dossier hebt u echter, onder druk van met name de Belgische Voetbalbond, op uw kabinet een parallelle bespreking georganiseerd in een poging de scherven te lijmen.

In de commissie waren reeds hoorzittingen georganiseerd, ook met de Belgische Voetbalbond. De bond had zijn grieven dus reeds kenbaar kunnen maken. Begin december besliste de commissie unaniem om niet in te gaan op zijn verzoek om opnieuw te worden gehoord. Toen het bij deze bond was doorgedrongen dat het de commissie voor Media menens was om de bespreking ten gronde aan te vatten, schrok hij plots wakker en begon hij te dreigen. Hij dreigde bijvoorbeeld met het lamleggen van voetbalwedstrijden in eerste klasse, goed wetende dat dit een gevoelige zaak is voor vele politici. Hierop komt immers kritiek van de gewone burger, van de man in de straat, die zijn voetbal niet wil missen en de schuld voor het gemis onmiddellijk in de schoenen van de politici zal schuiven. Het resultaat is dat u gezwicht bent voor de Voetbalbond. U organiseerde buiten de commissie een afzonderlijke bespreking met slechts enkele partijen en niet met alle leden van de commissie. Als voorzitter van de commissie voor Media betreur ik deze handelwijze.

Dan kom ik nu tot de bespreking ten gronde. Het recht op informatie is een fundamenteel grondrecht en moet worden beschermd. De jongste jaren is dit recht niet langer vanzelfsprekend. De rechten voor grote evenementen, voornamelijk op het gebied van sport, worden verkocht aan de meest biedende. De jongste tijd hebben we moeten vaststellen dat het niet altijd een open netzender is die deze rechten kreeg, met als gevolg dat een gedeelte van de bevolking wordt uitgesloten van informatie over deze evenementen. Voor onze fractie is het

van absoluut ondergeschikt belang op welke open netzender de bevolking naar een evenement of informatie kijkt, als het maar voor iedereen te bekijken valt. Betaaltelevisie dient hierbij vooral de aandacht te krijgen, want daar wringt vaak het schoentje. Om commercieel evidente redenen trachten betaalzenders vaak de exclusieve rechten te verwerven van grote sportmanifestaties. Het is mijns inziens echter niet vanzelfsprekend dat de bevolking voor een belangwekkende en populaire manifestatie een investering van ongeveer 15.000 frank per jaar extra moet doen bovenop het kijken- en luistergeld en bovenop de aansluitingsvergoeding voor de kabel.

Door de steeds opgedreven en toenemende strijd tussen de omroepen, de strijd om kijkcijfers en wat daar het gevolg van is, komen er hoe langer hoe meer exclusiviteitscontracten met een kostenopdrijvend effect. In 1989 wilde de commerciële omroep uitdrukkelijk het recht op vrije nieuwsgaring in korte verslaggeving wettelijk of decretaal beschermd zien. Toen enkele jaren later het voetbalcontract van de openbare naar de commerciële omroep verhuisde, werden de rollen omgedraaid. Toen verscheen het recht op vrije nieuwsgaring wel ineens op de politieke agenda. Er werden destijds verschillende wetsvoorstellen en voorstellen van decreet ingediend. Daarbij wil ik tussen haakjes opmerken dat de bekommernis bij velen niet zo groot was toen de openbare omroep nog wel over de exclusiviteit beschikte.

Door deze evolutie wordt het recht op informatie bedreigd. Onze fractie is niet gekant tegen het principe van de vrije nieuwsgaring en een degelijke decretale regeling terzake. Laat ik hierover bijzonder duidelijk zijn. Belangrijk echter vinden we het niet aan overregulering te doen. We mogen het uiteindelijke doel niet uit het oog verliezen : het recht van de kijker om via korte nieuwsberichten in het journaal en via regelmatig geprogrammeerde actualiteitenprogramma's informatie te verwerven over belangwekkende evenementen.

In dit dossier staan twee belangrijke grondrechten tegenover elkaar : het recht op informatie en het recht op eigendom. Ook om het respect van dit laatste grondrecht moeten we bekommerd zijn. De organisatie van een evenement van welke aard ook is immers steeds een commerciële organisatie die winst voorop stelt. Dat de organisator de rechten voor uitzending vaak op exclusieve basis verkoopt en hiervoor een zo hoog mogelijke vergoeding probeert te bekomen, is nu eenmaal een economisch gegeven in een commerciële markt waar we vandaag – misschien helaas – niet meer buiten kunnen.

Dillen

Deze rechten van de omroep mogen niet worden uitgehold door een terechte bekommernis om ook het recht op informatie decretaal op een goede wijze te regelen. Ik herhaal dat dit niet wil zeggen dat het recht op informatie niet grondig mag spelen, wel integendeel. Een evenwicht is dan ook absoluut noodzakelijk. De berichtgeving moet enerzijds ruim genoeg zijn om de noodzakelijke informatie door te geven aan het publiek en anderzijds beperkt genoeg om de rechten van de exclusiviteitshouder niet volledig uit te hollen. Dergelijk evenwicht is moeilijk te bereiken en zal altijd botsen op kritiek van bepaalde betrokkenen op het terrein.

De vraag rijst vandaag of dit evenwicht met het voorliggend voorstel van decreet is bereikt. Hierover heb ik enige twijfels, hoe goed de doelstellingen van de indieners ook mogen zijn. Nogmaals, de doelstellingen onderschrijf en steun ik volledig. Ik heb ter voorbereiding van dit debat grondig het uitvoerig verslag van de hoorzittingen nagelezen. We konden toen enkel vaststellen dat de meningen grondig verschilden. De tegenstellingen, zowel over de opportuniteit van dit wetgevend initiatief als over de grond van de zaak, kwamen vaak scherp tot uiting.

Ik blijf met vragen zitten over de aanpak. Wordt met het voorstel van de heren Decaluwé en Van Wallendael, dat de verslaggever de afslag naar links noemt, het eigendomsrecht niet een beetje te veel aangetast? Ik pleit hier niet voor een absoluut en onaantastbaar eigendomsrecht, maar mijns inziens betekent de voorziene duur voor de korte berichtgeving toch een aantasting van de rechten van de exclusiviteitshouder. De duurtijd en regeling zijn te duidelijk en te precies bepaald. De ons omringende landen gaan daar absoluut niet zo ver in. Ik denk aan Groot-Brittannië waar er geen wettelijke regeling bestaat, maar een gedragscode die duidelijk niet zo ver gaat als dit voorstel. Ik denk aan Duitsland waar de grens op anderhalve minuut is vastgelegd. Ik zou dan ook willen pleiten voor een verfijning van de minutenregeling.

We opteren er bovendien voor een decretale regeling slechts dwingend te maken in ondergeschikte orde. We willen de televisieomroepen de kans geven tot zelfregulering. Terecht pleitte de heer Decaluwé voor een pax media tussen de omroepen, voornamelijk op het gebied van de sportevenementen. Artikel 10 van uw voorstel biedt hiertoe de mogelijkheid. Alleen verkiest onze fractie omgekeerd te werken en eerst de pax media een

kans te geven. Indien dat niet lukt, kan men nog decretaal optreden.

Een gedragscode laat voor de betrokkenen de mogelijkheid open om via een protocol op vrijwillige basis tot een akkoord te komen. Een decreet is dan enkel van aanvullend recht, maar wordt wel dwingend als een akkoord niet haalbaar blijkt binnen bepaalde grenzen en tijdslimieten. Dit uitgangspunt is perfect in overeenstemming te brengen met artikel 3 bis van de Europese richtlijn. Ik steun dan ook het standpunt dat hier al aan bod is gekomen, dat we ons als wetgever zo discreet mogelijk moeten opstellen. Ik wil niet naïef zijn, maar dat kan worden ondervangen door de decretale regeling automatisch van kracht te laten worden als er geen protocol ontstaat.

Uw voorstel, mijne heren Decaluwé en Van Wallendael, verdedigt mooie principes waarover iedereen het eens is. Die principes kunnen ook wij helemaal verdedigen. Onze fractie heeft echter vragen bij de concrete uitwerking en zal zich onthouden.

Ik wil in de rand van deze bespreking twee nabeschouwingen formuleren. We moeten ons afvragen of we hier geen ongewenste gevolgen veroorzaken door de formulering. Tijdens de hoorzitting hebben de juristen ervoor gewaarschuwd dat in dit voorstel van decreet een reëel gevaar schuilt op implicaties die u als indiener en wij als parlementsleden absoluut niet wenselijk achten. Er werd bijvoorbeeld gewaarschuwd voor het recht van de camera om aanwezig te zijn bij elk soort maatschappelijk, cultureel en politiek evenement. Daarbij werd terecht verwezen naar aberraties in het Amerikaans systeem, waar een televisiestation als informatieverstrekker en vertegenwoordiger van zijn kijkers recht heeft op toegang tot informatie. Men sprak over camera's in de rechtszaal. Het spektakel rond O.J. Simpson, bijvoorbeeld, kon wereldwijd worden gevolgd op televisie en had nog weinig met rechtspraak te maken. Zolang ook in ons land niet wordt bevolen dat de zaak achter gesloten deuren plaatsvindt, mogen de camera's alles opnemen en rechtstreeks of onrechtstreeks uitzenden.

Specialisten hebben de vraag gesteld of deze ontwikkeling wel wenselijk was. Ik sluit me daarbij aan. Ik deel de mening van de professoren dat dergelijke strekking absoluut niet kan worden verdedigd. Vandaag zijn de camera's zelden aanwezig en wordt er enkel gefilmd bij het begin van het proces of in de gang. Dit kan echter evolueren. Het gevaar zou dan bestaan dat de beklaagde niet meer wordt beoordeeld door de rechter of een jury, maar door de camera en de publieke opinie.

Dillen

Men legt er terecht de nadruk op dat de rechtbank in alle sereniteit haar werk in het openbaar en in aanwezigheid van publiek en journalisten moet kunnen doen. Camera's mogen echter niet worden toegelaten. Met het voorstel dat nu ter tafel ligt, lopen we het risico dat dit in de toekomst wel gebeurt.

Ik kan nog andere voorbeelden aanhalen zoals de aanwezigheid van filmploegen bij grote rampen. In de praktijk is het reeds voorgevallen dat mensen in hun privacy worden aangetast. Men moet dit vermijden. Recht op informatie is bijzonder belangrijk, het recht op de aanwezigheid van een camera mag zeker niet absoluut zijn. Ik betreur dat we bij de inhoudelijke bespreking niet langer zijn blijven stilstaan bij deze problematiek.

Dit voorstel van decreet bewijst de onmacht aan Vlaamse kant. Inzake het mediadossier houd ik dan ook een pleidooi voor het toekennen van meer bevoegdheden aan Vlaanderen. Vrije informatiegaring blijft in eerste instantie een federale bevoegdheid. Enkel op het vlak van radio- en televisieomroepen kan Vlaanderen een regelende rol opeisen. Vlaanderen kan wel de omroepaspecten van het recht op vrije informatiegaring en -verspreiding behandelen, maar we zijn niet bevoegd aan een regeling te werken voor een vrije nieuwsgaring en voor de schrijvende pers. Helaas kan enkel de federale wetgever hiervoor optreden.

Geachte collega's, we mogen dan ook niet te vroeg juichen. De federale wetgever kan nog altijd wetgevende initiatieven nemen ter aanpassing en bijsturing. Mocht dit gebeuren, hoop ik dat ze niet zullen leiden tot een uitholling van de principes die hier voorop worden gesteld en tot rechtsonzekerheid. Het is eens te meer een bewijs dat het dringend tijd is dat er meer bevoegdheden worden toegewezen aan Vlaanderen. (*Applaus bij het VB*)

De voorzitter : Minister Van Rompuy heeft het woord.

Minister Eric Van Rompuy : Mevrouw Dillen, de toegang van pers in het algemeen tot rechtbanken en op processen wordt geregeld door een algemene wetgeving. Als advocate weet u dat het gebruik van beeldmateriaal hieraan is onderworpen. De huidi-

ge discussie heeft niets te maken met een regelgeving die de berichtgeving regelt voor rechtbanken.

De indruk zou kunnen ontstaan dat men met dit decreet processen zou kunnen verslaan. In deze discussie gaat het over exclusieve rechten, de vrije toegang tot een evenement en dergelijke. Op het eerste gezicht zou uw bekommernis daaromtrent terecht kunnen zijn. Maar eigenlijk doet dit hier geheel niet terzake.

De voorzitter : Mevrouw Dillen heeft het woord.

Mevrouw Marijke Dillen : Mijnheer de voorzitter, het is nogal evident dat het niet om de exclusiviteitscontracten gaat. Toch mag u niet te naïef zijn. We stellen de jongste tijd immers een evolutie vast. Vroeger waren de camera's niet aanwezig tijdens processen. Vandaag zijn er steeds meer camera's in de rechtszaal aanwezig. Enkel als het gaat om zittingen achter gesloten deuren is dat niet het geval.

Er bestaat geen wetgeving die verhindert dat er in de rechtszaal wordt gefilmd. Vandaag worden er bij het begin van de zitting wel afspraken gemaakt om enkel tijdens de opening van de zitting te filmen. Dat moet toelaten om het verdere verloop van de zitting op serene wijze af te handelen. Dat mag mijns inziens niet veranderen.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter : Hiermee zijn wij aan het einde gekomen van onze werkzaamheden voor deze voormiddag.

Wij komen om 14 uur opnieuw bijeen om onze agenda verder af te handelen. De bespreking van de voorstellen van decreet over de vrije nieuwsgaring zal na de actuele vragen worden verdergezet.

De vergadering is gesloten.

– *De vergadering wordt gesloten om 12.46 uur.*

BIJLAGE

MONDELINGE VRAGEN

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van 8 januari 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Marino Keulen tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over het afstoten van een aantal BLOSO-centra*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De heer Marino Keulen verwijst naar het voornemen van de Vlaamse overheid om binnen het kader van de uitvoering van het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen een aantal BLOSO-sportcentra af te stoten naar de lagere overheden of naar de privé-sector. Op 19 november 1997 gaf de raad van bestuur van BLOSO de minister een advies betreffende deze aangelegenheid. Op basis van een aantal criteria werd een prioriteitenlijst opgesteld, waarbij een indeling wordt gemaakt van de BLOSO-centra in volgende categorieën : provinciale centra, specifieke centra, niet-prioritaire centra en centra die ter discussie staan.

Merkwaardig genoeg verscheen reeds in de pers van 22 november 1997 een artikel waaruit blijkt dat de minister een beslissing nam inzake de BLOSO-sportcentra die in aanmerking komen voor overdracht. Het is echter totaal onduidelijk wat nu precies met deze centra zal gebeuren. Daar waar in het ene artikel staat dat deze centra worden afgestoten zonder meer, stelt een ander artikel dat er niet wordt gezocht naar kandidaat-overnemers, maar dat wanneer deze zich aandienen, er gesprekken kunnen worden aangevat. Een ander artikel maakt gewag van gesprekken die BLOSO reeds zou hebben gevoerd met potentiële overnemers van de BLOSO-sportcentra. Hoewel in het ene artikel wordt gesteld dat de centra die worden overgedragen, behouden moeten blijven als sportcentrum en dat het personeel garanties krijgt op behoud van tewerkstelling, suggereert een ander persartikel dat het behoud van de tewerkstelling niet moet worden geïnterpreteerd als een tewerkstelling binnen het sportcentrum.

Met het oog op het verkrijgen van meer duidelijkheid in dit dossier, stelt de heer Marino Keulen de volgende vragen :

1. Is het correct dat de minister reeds een beslissing nam, drie dagen na het advies van de raad van bestuur van het BLOSO inzake het afstoten van de BLOSO-sportcentra naar lagere overheden of naar de privé-sector ?
2. Om welke redenen is deze hoogdringendheid vereist ?
3. Is de beslissing van de minister conform aan de bepalingen opgenomen in het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen ?
4. Beantwoordt de beslissing van de minister aan de criteria die zijn goedgekeurd door de raad van bestuur van BLOSO voor de investeringen in de BLOSO-sportcentra met bovenregionale functies ?
5. Kan de minister duidelijkheid geven over de genomen beslissing inzake het afstoten van de BLOSO-sportcentra ?

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister stelt dat in het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen wordt voorzien in de overdracht van een aantal BLOSO-centra naar lagere overheden of naar de privé-sector. In dit kader werd opdracht gegeven aan BLOSO om een gemotiveerd advies uit te brengen over de mogelijkheden van deze overdracht, met inbegrip van een inventaris van de waarde van de centra, een overzicht van de perspectieven voor de inzetbaarheid van het personeel, enz ...

De minister deelt mee dat dit advies hem door de raad van bestuur van BLOSO op 19 november 1997 werd voorgelegd. In het advies werd rekening gehouden met basisinformatie zoals de exploitatiegegevens. Verder werd uitgegaan van twee belangrijke opties die door de raad van bestuur werden vastgelegd, met name de keuze voor één polyvalent sportcentrum per provincie, en de keuze voor enkele specifieke centra met een supraregionale uitstraling.

In het advies werden de huidige BLOSO-centra ingedeeld in vier groepen :

Groep 1 : één polyvalent BLOSO-centrum per provincie dat in de toekomst verder zal worden uitgebouwd ; en dit in Brugge, Genk (Kettevinia), Gent, Herentals (Netepark) en Hofstade.

Groep 2 : een aantal specifieke centra en een aantal provinciale centra in tweede prioriteit ; en dit in Blankenberge, Hasselt, Nieuwpoort, Oordegem (Putbosstadion), Willebroek (Hazewinkel) en Woumen (De Rhille).

Groep 3 : centra waarover de raad van bestuur geen richtinggevende uitspraak deed ; gelegen in Waregem en Liedekerke.

Groep 4 : centra die in aanmerking komen voor overdracht ; gelegen in Anderlecht, Brugge (St.-Pietersplas), Dilbeek (De Wolfspuiten), Harelbeke (Gavermeer), Oostende (Spuikom), St. Jan-in-Eremo (Boerekreek), Sint-Niklaas en Sint-Ulriks-Kapelle (Domein Ter Wilgen).

De minister vestigt er de aandacht op dat het betrokken dossier zowel binnen BLOSO als binnen het kabinet reeds lang werd voorbereid. Het door BLOSO verstrekte advies werd door de minister volledig gevolgd. Dit verklaart dan ook de snelheid waarmee de ministeriële beslissing in dit dossier kon worden genomen. De centra uit groep één en twee zullen verder worden uitgebouwd door het BLOSO. Voor de centra uit groep vier zullen in de nabije toekomst contacten gelegd worden met kandidaat-overnemers. Voor de centra uit groep drie zal alleen een gesprek tot overname aangevat worden wanneer een ernstig kandidaat-overnemer wordt gevonden. In verband met Liedekerke zijn trouwens reeds verkennende gesprekken op gang gekomen.

De minister beklemtoont dat ook de centra die worden overgedragen, in de toekomst behouden moeten blijven als sportcentrum. Even belangrijk is dat het personeel garanties krijgt tot behoud van tewerkstelling, waarbij het personeel kan worden overgenomen door de nieuwe beheerder of tewerkgesteld in een ander BLOSO-centrum. Dit is geen officiële garantie, maar wel een inspanningsverbin-

tenis van de regering. De afgevaardigden van het personeel zullen dan ook van nabij worden betrokken bij de gesprekken die hieromtrent plaatsvinden. Op vraag van de minister werkte BLOSO trouwens een aantal mogelijke denkpistes uit in verband met het personeelsdossier. Daarnaast werden ook reeds een aantal financiële simulaties gemaakt met betrekking tot de optimale exploitatie van de prioritaire centra.

De minister vertrouwt erop dat de herschikkingen van het beheer en de exploitatie van sportcentra zal bijdragen tot een grotere uitstraling en impact van het sportaanbod in Vlaanderen. Hij benadrukt eveneens dat het verzelfstandigen van BLOSO-centra gebeurt conform het Strategisch Plan voor Sportend Vlaanderen. Het is de bedoeling om tegen eind 1998 volledige duidelijkheid te scheppen in de overdracht van de centra, zodat deze uiterlijk eind 1999 effectief kunnen worden overgedragen.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De heer Marino Keulen vraagt in hoever de overheid zelf actief op zoek zal gaan naar eventuele overnemers van de centra en waarom deze overdracht niet op een kortere termijn kan worden gerealiseerd.

De minister antwoordt dat de betrokken gemeenten, provincies en eventueel ook sportfederaties systematisch zullen worden benaderd om de voorwaarden van de overdracht te bespreken. Hierbij moet echter rekening worden gehouden met allerhande procedures die door de overheid formeel moeten worden nageleefd. Hierdoor moet voor de hele overdrachtoperatie in een termijn van ongeveer twee jaar worden voorzien.

– Het incident is gesloten.

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Cultuur en Sport

Vergadering van 8 januari 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Nelly Maes tot de heer Luc Martens, Vlaams minister voor Cultuur, Gezin en Welzijn, over de ongelijke spreiding van de culturele centra enerzijds en de noodzaak van samenwerking tussen de bestaande centra anderzijds*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Mevrouw Nelly Maes stelt dat de culturele centra belangrijke instrumenten zijn om de doelstelling van de cultuurspreiding te realiseren. Wanneer men op de kaart de geografische spreiding van de erkende culturele centra van Vlaanderen bekijkt, merkt men echter dat er op dit ogenblik een bijzonder ongelijke spreiding bestaat. Zo is de zone tussen Antwerpen, Brussel en Leuven het drukst 'bevolkt', en ook Limburg kent een vrij grote dichtheid aan culturele centra. Des te opvallender zijn de 'witte vlekken' die de kaart vertoont. Oost- en West-Vlaanderen, maar ook de Kempen vertonen een duidelijk gebrek aan culturele centra. Dit blijkt volgens mevrouw Nelly Maes duidelijk uit de kaart die werd verspreid door FEVECC, de Federatie van Vlaamse Erkende Culturele Centra (zie bijlage). In de concentratiegebieden bevinden zich bovendien onevenredig veel culturele centra van de betere categorieën.

Om de doelstellingen van een gedegen cultuurspreiding te bereiken, moeten er volgens mevrouw Nelly Maes dringend maatregelen worden genomen, des te meer omdat de minister vanaf 1988 een erkenningsstop van culturele centra heeft voorzien. Evident duikt hierbij de noodzaak op om samenwerking tussen de bestaande centra te stimuleren. In de zones met witte vlekken ontwikkelen zich echter ook interessante initiatieven. Zo bewerkt bijvoorbeeld de vzw Gamma de witte vlek die zich rond Aalst en Herzele uitstrekt. Deze vzw vervult met een zeer degelijke programmatie eigenlijk de rol van een volwaardig landelijk cultureel centrum, met activiteiten op diverse plaatsen. Dit vrijwilligerswerk verloopt echter zonder enige officiële ondersteuning vanwege de Vlaamse gemeenschap, wat problematisch is vanuit het oogpunt van de continuïteit van dergelijke initiatieven. Een zekere vorm van erkenning en professionele ondersteu-

ning op basis van de geleverde kwaliteit zou moeten worden onderzocht. De soepele organisatievorm biedt bovendien de mogelijkheid om vlot in te spelen op de behoeften van de regio.

Mevrouw Nelly Maes wijst er verder op dat men moet vermijden dat culturele centra onderling concurreren. Ze verwijst naar het Land van Waas waar een gezamenlijk platform WACCO via één gemeenschappelijke brochure voor alle culturele centra de programmatie aankondigt en op elkaar afstemt. Dit initiatief wordt financieel ondersteund door de gemeenten en de provincie, maar niet door de Vlaamse Gemeenschap. Nochtans is het een vorm van samenwerking die zeer nuttig is en die een financiële ondersteuning van de Vlaamse Gemeenschap verdient

Mevrouw Nelly Maes stelt de volgende concrete vragen :

1. Welke initiatieven onderneemt de minister om deze leemtes in de cultuurspreiding op te vullen ?
 2. Op welke wijze worden samenwerkingsinitiatieven door de minister ondersteund ?
2. *Aansluitende tussenkomst van verschillende commissieleden*

De heer Joachim Coens wenst het probleem in het ruimer kader van de cultuurparticipatie te plaatsen. Niet alleen het aanbod aan culturele centra, maar ook dat van kunstencentra, bibliotheken en dergelijke is belangrijk. De motieven en remmingen om aan cultuur te participeren moeten hier eveneens bij worden betrokken. Hij verwijst hiervoor naar het antwoord van de minister op zijn schriftelijke vraag betreffende de cultuurparticipatie (vraag nr. 61, Bulletin van Vragen en Antwoorden nr. 7 van 16 januari 1998, blz. 950). Als bijlage 1 werd een overzicht opgenomen van het bezoek aan de programmering in culturele centra over het werkingsjaar 1995, waarbij een totaal aantal bezoekers van 7.185.190 personen werd vastgesteld. Als bijlage 2 werd het resultaat opgenomen van een enquête van Dimarso betreffende 'het survey onderzoek naar de verschuivingen in attitudes en opvattingen van de Vlaamse bevolking'. Hieruit blijkt dat cultuurparticipatie door heel wat factoren wordt beïnvloed (opleiding, geslacht ...) en dus niet alleen door de spreiding van de culturele centra. Het is nodig om de fragmentair ingewonnen gegevens te verwerken tot een globaal geheel van beleidsondersteunende elementen. Bovendien heeft het uitbouwen van bepaalde centra voor het ontvangen

van internationale gezelschappen als ankerpool en uitstralingselement zeker een gunstig effect op de cultuurbeleving.

Mevrouw Gracienne Van Nieuwenborgh wijst erop dat bij de behandeling van het programmadecreet bij de begroting 1997 m.b.t. de culturele centra een aantal amendementen werden goedgekeurd om de erkenningsstop van de culturele centra uit te stellen, zodat alsnog een erkenning kon worden aangevraagd. Iedereen die een erkenning als cultureel centrum beoogde, heeft hiertoe dus ruim de mogelijkheid gekregen. Vele steden en gemeenten hebben intussen een grote inspanning geleverd om een degelijk werkend cultureel centrum uit te bouwen, ondanks de vrij beperkte steun van de Vlaamse Gemeenschap. Gezien de beperkte werkmiddelen die de Vlaamse Gemeenschap voor de culturele centra kan vrijmaken, is het opheffen van een erkenningsstop niet de meest ideale oplossing.

Mevrouw Gracienne van Nieuwenborgh pleit voor een volledige herziening van het subsidiëringsbeleid. Er moeten verschillende parameters worden ingebouwd voor enerzijds kleinere culturele centra, en anderzijds grote culturele centra die een centrumfunctie te vervullen hebben. Samenwerkingsverbanden moeten in dit kader bevorderd worden via het voorzien van vaste bedragen die vrij kunnen worden aangewend in functie van de concrete regionale noden.

De heer Louis Bril, voorzitter, wijst op de situatie in West-Vlaanderen waar in de Westhoek elke moderne infrastructuur ontbreekt. Dit vormt een serieuze belemmering voor het organiseren van culturele manifestaties. De ervaring met het cultureel centrum van Roeselare leert dat eens er een moderne infrastructuur aanwezig is, door het publiek gretig wordt ingegaan op de aangeboden programmatie.

3. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister deelt mee dat er in totaal 14 miljoen frank werd voorzien voor het betoelaging van samenwerkingsverbanden tussen culturele centra. Hiervan werd 2 miljoen frank voorafgenomen voor het circuit 'Trappelend Talent' dat aan jong talent de mogelijkheid biedt om een groot aantal podia te bespelen en op deze wijze een eigen marktwaarde op te bouwen. Een tweede voorafneming van 2 miljoen frank betreft het project 'Mozaïek', een promotiecampagne van de culturele centra gericht op het stimuleren van culturele participatie via het verschaffen van gratis tickets voor een selecte keuze van manifestaties. De resterende 10 miljoen

frank werd besteed aan 10 projecten in Antwerpen, Brugge, Grimbergen, Heusden- Zolder, Kortrijk, Leopoldsburg, Overijse, Sint-Truiden, Turnhout, Waregem en voor de Vlaamse Gemeenschapscommissie. De essentie van elk project was het samenwerken aan een bepaalde productie of een bepaald initiatief waarmee actief werd omgegaan. Het ging bijvoorbeeld over initiatieven rond internationale kunsteducatie of een gemeenschappelijke kunsttentoonstelling die inzicht verschaft in de eigen taal en rationaliteit van de kunst.

De minister wijst erop dat alle culturele centra schriftelijk werden ingelicht over de elementen die in aanmerking komen voor betoelaging in het kader van samenwerkingsverbanden tussen culturele centra. Een publicatiebrochure en tijdschriften zijn in deze lijst niet opgenomen. De geselecteerde projecten reiken telkens verder dan het louter gemeenschappelijk bekendmaken van de producties via een tijdschrift of gemeenschappelijke informatiebrochures. Dit laatste wordt trouwens reeds in heel wat regio's en met eigen middelen gerealiseerd. Het initiatief is zeker toe te juichen, maar om als samenwerkingsverband in aanmerking te komen moet het echter sterk worden verdiept via bijvoorbeeld gemeenschappelijke ticketing en het strategisch programmeren en profileren van producties, rekening houdend met het gehele aanbod in de regio.

Refererend aan de opmerkingen betreffende de cultuurparticipatie en de cultuurspreiding, meent de minister dat het beleid moet gericht zijn op het garanderen van de vrije expressie van de kunstenaars, en op het creëren van maximale kansen tot cultuurparticipatie. Hierbij moet ook speciale aandacht gaan naar het stimuleren en ondersteunen van de cultuurparticipatie van zwakkere groepen in onze samenleving. Bovendien moet het beleid inspelen op de verschillende regionale accenten die er bij de cultuurbeleving worden gelegd, en die naast de beschikbare accommodatie ook beïnvloed worden door het lokaal of regionaal bestaan van bijvoorbeeld amateuristische kunstbeoefening, muziekacademies, zangkoren, jeugdorkesten, operettegezelschappen en dergelijke. De structuren, maar vooral ook de dynamiek van het hele kunstgebeuren moeten hiervoor in kaart worden gebracht. Dit is een tijdrovende opdracht die hoopelijk tegen eind juni 1998 zal worden gefinaliseerd. Op basis van deze gegevens kan in het parlement een discussie plaatsvinden betreffende o.a. de opdrachten, de ruimtelijke opdeling, de erkenningscriteria en het spreidingsbeleid voor de culturele centra. Hierbij spelen echter nog andere factoren een rol, zoals bijvoorbeeld de ontzuiling van het verenigingsleven, cultuuractoren, beheersover-

eenkomsten met theatergezelschappen en de beoogde rol van het centrale niveau, de provincies en de steden en gemeenten.

De minister wijst tenslotte op de ernstige inspanning die reeds voor de culturele centra werd geleverd. De middelen voor de culturele centra zijn de laatste twee jaar met 35 percent gestegen, al blijft het totale budget beperkt.

3. Repliek van de vraagsteller

Mevrouw Nelly Maes dankt de minister voor zijn antwoord. Ze merkt op dat er reeds lang wordt

aangedrongen op het verzamelen van gegevens ten behoeve van het beleid. Zij pleit ervoor om in de op te stellen cultuurkaart ook de bibliotheken en de kunstacademies op te nemen, in overleg met de minister van onderwijs. Ze benadrukt het belang van een planmatige spreiding van de culturele centra, om een Mattheuseffect in de culturele sector te vermijden. Ervaring leert immers dat de meest welvarende streken vaak het eerst in aanmerking komen voor het inplanten van culturele infrastructuur.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Vergadering van donderdag 8 januari 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Cecile Verwimp-Sillis, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over de samenstelling van de Vlaamse delegatie in de gemengde commissie van het verdrag inzake de samenwerking op het gebied van cultuur, onderwijs, wetenschappen en welzijn tussen de Vlaamse Gemeenschap in het Koninkrijk België en het Koninkrijk der Nederlanden, ondertekend in Antwerpen op 17 januari 1995

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller opent zijn uiteenzetting met de constatacie dat zeer recent de Vlaamse delegatie in de gemengde commissie van het Vlaams-Nederlands cultureel akkoord werd samengesteld. De namenlijst is genoegzaam bekend. Spreker verklaart er zich van bewust te zijn dat het bijzonder delicaat is om aan deze of gene naam een bepaalde kwalificatie te verbinden, maar meent dat dit niet mag verhinderen dat er bij sommige namen wel degelijk vragen kunnen gesteld worden.

De kern van de zaak is echter de vraag of "het veld" met deze samenstelling wel voldoende en in zijn integraliteit vertegenwoordigd is. Komt, met andere woorden, de nu voorliggende samenstelling wel in voldoende mate overeen met de door het Vlaams Parlement aangenomen resolutie inzake de concrete invulling van het cultureel akkoord. Resolutie waarin in ondubbelzinnige termen wordt gesteld dat de invulling van de Vlaamse delegatie vooral zou moeten gebeuren via mensen uit het veld.

De vraagsteller wil er de minister-president hierbij onder andere op attenderen dat destijds door het Algemeen Nederlands Verbond in samenwerking met Benego een "Inventaris van de Nederlands-Vlaamse samenwerking in de grensstreek" werd opgemaakt. Hierin kwam men tot de constatacie dat er niet minder dan een 350-tal grensoverschrijdende samenwerkingsprojecten bestonden, die zich vooral situeren in de sfeer van het vrijwilligers-

werk. Vrijwilligerswerk dat overigens met groot enthousiasme gebeurt. Hiervan is als dusdanig echter geen enkel spoor terug te vinden in de delegatiesamenstelling.

2. Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie

De minister-president bevestigt ten overvloede dat hij zeer goed bekend is met de genoemde "Inventaris van de Nederlands-Vlaamse samenwerking in de grensstreek", zoals deze werd opgesteld door het Algemeen Nederlands Verbond (ANV) in samenwerking met het Belgisch-Nederlands Grensoverleg (Benego). De opmaak van dit overzicht werd trouwens gesubsidieerd via zijn diensten. Tevens had hij toegezegd aanwezig te zullen zijn bij de presentatie ervan in Roosendaal op zaterdag 19 april 1996. Enkel familiale omstandigheden weerhielden hem daar op het allerlaatste moment van.

Net zoals toen door zijn vertegenwoordiger werd gesteld, is de minister-president er nog steeds van overtuigd dat dit overzicht een bijzonder nuttig werkinstrument is voor, onder andere, de gemengde commissie opgericht bij het Vlaams-Nederlands cultureel verdrag, precies omdat het de Vlaams-Nederlandse samenwerking in de grensstreek in kaart brengt.

Overigens wil de minister-president nog laten opmerken dat de genoemde inventaris alle terreinen van grensoverschrijdende samenwerking bestrijkt, met inbegrip van milieu, ruimtelijke ordening en verkeer. Bijgevolg bestrijkt de inventaris een veel ruimer domein dan in het cultureel verdrag het geval is.

Inzake de samenstelling van de gemengde commissie verklaart de minister-president dat het steeds zijn standpunt is geweest dat, in tegenstelling met wat gebruikelijk is bij andere culturele akkoorden, de meerderheid van de commissie moet bestaan uit niet-ambtenaren, maar wel uit mensen uit het werkveld, of nauwkeuriger gesteld de werkvelden van het verdrag. Want het zijn er inderdaad verschillende : cultuur in de brede betekenis van het woord, met inbegrip van media en sport, sociaal-cultureel werk (dat in Nederland overigens ressorteert onder welzijn), onderwijs en wetenschappen. Deze basisfilosofie is ook steeds deze geweest van zowel de Vlaamse regering als het Vlaams Parlement. Ze is overigens ook door Nederland aan-

vaard. Men kan in dit opzicht dus wel degelijk van een echte "trendbreuk" gewagen.

De minister-president precificeert daarbij echter meteen dat we er ons goed van bewust moeten zijn dat de gemengde commissie geen adequate vertegenwoordiging (in de parlementaire zin van het woord) kan en mag zijn van het zogenaamde werkveld.

Ten eerste zou dit leiden tot eindeloze en onoplosbare discussies over de al dan niet mathematisch correcte mate van representativiteit van verenigingen en individuen die vaak totaal onvergelijkbaar zijn.

Ten tweede – en dit is essentiëler – is de taak van de gemengde commissie niet om aan belangenvertegenwoordiging van het werkveld te doen, maar wel de sturing van de uitvoering van het verdrag te verzorgen. Dit veronderstelt niet alleen kennis en voeling met het werkveld, maar ook voldoende afstand, deskundigheid en autoriteit om deze taak te kunnen uitvoeren.

Er is dan ook uitdrukkelijk voor gekozen om de Vlaamse delegatie samen te stellen uit zeven leden, onder voorzitterschap van gewezen Vlaams minister van Cultuur, Hugo Weckx, en verder bestaande uit :

- ere-rector Roger Dillemans (onderwijs en wetenschappen)
- schrijfster Monika Van Paemel (kunsten)
- directeur van het Vlaams Centrum voor Volksontwikkeling, Iris Van Riet (sociaal-cultureel werk)
- Riet Jeurissen, verbonden aan de Hogeschool Limburg en actief in de onderwijssamenwerking met Nederland (onderwijs)
- Jozef Deleu van de Stichting Ons Erfdeel (cultuur algemeen)

en tenslotte, als enig ambtelijk lid, secretaris-generaal Eric Stroobants.

Deze samenstelling is goedgekeurd door de Vlaamse regering op 2 december 1996, en werd nog dezelfde dag meegedeeld aan de Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden.

De minister-president wenst hierbij nog mee te geven dat de Nederlandse regering behoorlijk

onder de indruk was van de Vlaamse delegatie die voeling met het werkveld combineert met grote bekendheid en uitstraling. Hoewel de Nederlandse delegatie nog niet officieel was samengesteld (hetgeen overigens ook nu nog niet het geval is), heeft een en ander in Nederland wel degelijk aanleiding gegeven tot een zekere heroverweging van hun delegatie.

Dit alles doet vanzelfsprekend op geen enkele wijze afbreuk aan de verdiensten van het ANV, die door de Vlaamse regering onder meer via een jaarlijkse subsidiëring gehonoreerd wordt.

Afsluitend geeft de minister-president nog de overweging mee dat hij ervan overtuigd is dat de beslissing van de Vlaamse regering inzake de samenstelling van de Vlaamse delegatie volledig in de lijn ligt van de desiderata die tot uitdrukking werden gebracht door de vraagsteller.

3. *Replieken*

De heer Herman Suykerbuyk dankt de minister-president voor zijn omstandig antwoord, maar verklaart anderzijds toch nog altijd enigszins op zijn honger te blijven. Meer bepaald blijft hij bekommerd over de eventuele afstand die er is, dan wel kan ontstaan, tussen datgene wat de facto in het veld gebeurt en de sturing die verondersteldelijk van bovenaf zou moeten worden gegeven. Zijns inziens is de afstand tussen de door de Vlaamse regering samengestelde delegatie en het "veld" veel te groot. Hij drukt dan ook de hoop uit dat de samenstelling van de Vlaamse delegatie mettertijd eventueel nog kan herbekeken worden, in het licht van de concrete werking. De herziening zou dan natuurlijk ipso facto moeten gebeuren in de richting van het tot stand brengen van meer contacten met het veld. Met de huidige delegatiesamenstelling vreest hij immers voor een zekere vervreemding tussen de veldwerkers en het "kader".

De minister-president repliceert hierop dat hij – gezien de huidige samenstelling van de delegatie – niet echt inziet waarin die gepercipieerde afstand met het werkveld zou bestaan. Namen en dito kwalificaties als daar zijn die van de heer Hugo Weckx of de heer Jozef Deleu staan immers garant voor een zeer ruime bekendheid met het veld. Overigens zijn naar de mening van de minister-president alle werkvelden wel degelijk vertegenwoordigd in de Vlaamse delegatie.

Het is bovendien zeker niet de bedoeling dat de gemengde commissie een gesloten cenakel zou worden, maar integendeel moet openstaan voor

alles wat leeft en beweegt op het terrein van de Vlaams-Nederlandse samenwerking. Zo zullen o.a. diverse ad hoc-werkgroepen worden geïnitieerd, en zal er ook werk gemaakt worden van de grote Vlaams-Nederlandse conferentie die in dit parlement reeds meermaals werd ter sprake gebracht. Instructies dienaangaande zullen door de Vlaamse regering worden overgemaakt aan de Vlaamse delegatie.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Buitenlandse en Europese Aangelegenheden

Vergadering van donderdag 8 januari 1998

Vaste verslaggever : mevrouw Cecile Verwimp-Sillis, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Herman Suykerbuyk tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het gebruik van de Interreg-gelden

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller opent zijn uiteenzetting door erop te wijzen dat nog maar zeer recent ernstige kritiek werd geleverd inzake het slecht functioneren van de Europese fondsen, zowel wat betreft de structuurfondsen als het cohesiefonds. Wat wordt in het licht hiervan, dan ook juist bedoeld als men stelt dat de benuttingsgraad, door Vlaanderen, van deze Europese fondsen zeer laag is. Vlaanderen zou met name slechts 12% (d.w.z. 3 miljard frank) uit de Structuurfondsen halen. Betekent dit meer in het bijzonder dat het gaat om kredieten waarop men theoretisch recht zou hebben, maar waar nooit om gevraagd werd. Gaat het om aangevraagde én toegezegde kredieten, waarbij aan de gestelde voorwaarden niet werd voldaan ? Of gaat het misschien om kredieten die weliswaar zijn aangevraagd, maar voorlopig nog hangende zijn bij de Europese Commissie.

Is het juist dat de Vlaamse regering wel inspanningen levert, maar dat als gevolg van de uiterst complexe procedure, aanvragen hetzij niet worden ingediend, hetzij stilvallen, omdat initiatiefnemers ontmoedigd geraken ? In de aangehaalde recente kritiek wordt gezegd dat de Vlaamse regering inspanningen doet om Europese gelden te bekomen, maar men geeft de indruk dat een complexe procedure veel tegenhoudt. Klopt dit met de feiten ?

De verschuiving van kredieten van Doelstelling 4 naar Doelstelling 3 zou een Europees probleem stellen. Vormt het zogenaamde "additionaliteitsbeginsel" – het principe overeenkomstig hetwelke Europese middelen dienen ter aanvulling van

beleid en niet voor het beleid zelf – in al zijn subtiliteit mogelijks een bijkomende moeilijkheid ?

Voor bepaalde Europese gelden, en dan meer in het bijzonder in het kader van Interreg, zou de structurele aanpak in Vlaanderen wellicht beter kunnen. Het is immers niet duidelijk wie precies een Interreg-project mag indienen. Minstens mag men uitgaan van twee belanghebbenden, zo nodig verenigd in één publiek- of privaatrechtelijke vereniging.

Een overzicht van de in Vlaanderen bestaande Euregio's leert verder dat het Benelux-middengebied, dat Euregio wordt genoemd, het statuut van feitelijke vereniging heeft. Het gaat om een ambtelijk studie bureau dat het beleid maakt, en vijf leden van de bestendige deputatie van drie Vlaamse en twee Nederlandse provincies als toezichhouders. De enige grensoverschrijdende samenwerkingsinstelling, erkend in het kader van de Benelux-overeenkomst van 1986 en bestaande uit 34 steden en gemeenten aan weerszijden van de landsgrens Nederland-Vlaanderen is Benego. Hoewel ze een democratisch forum van 34 gemeenteraden kan bieden, werd steeds geweigerd haar een toezichtsrol te geven.

Is het verder niet de hoogste tijd dat er, per afgebakend gebied (Doelstellingen 1 en 2 zijn geografische doelstellingen, Doelstellingen 3, 4, 5 en 5b zijn thematisch), binnen Vlaanderen een eenvoudige structuur wordt opgezet, om de vele projecten te toetsen aan datgene wat Interreg in de grensoverschrijdende sfeer bedoelt ? En dit dan nog liefst via het 1 loket – 1 dossier principe.

Is het tegelijkertijd niet noodzakelijk de doelstellingsgebieden aan te passen ? De Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten merkt terecht op dat in zogenaamd sterke gebieden ook nog steeds zwakke gebieden en economische sectoren te ontwaren zijn.

Nog afgezien van al de voorafgaande vragen zou, duidelijkheidshalve, ook meegedeeld moeten worden welke bedragen als definitief afgeschreven kunnen worden aanzien.

Is, tenslotte, de minister-president bekend met de bewering van sommigen dat België zou pogen om zoveel mogelijk voor Vlaanderen bestemde middelen af te leiden naar België ? Dit ware immers

ongehoord, gelet op de veelal regionale doelstellingen van de structuurfondsen.

2. *Antwoord van de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie*

Voorafgaandelijke aan zijn eigenlijke antwoord laat de minister-president opmerken dat de veelheid aan vraagpunten van de heer Herman Suykerbuyk het hem de facto eigenlijk onmogelijk maakt om binnen het korte tijdsbestek dat normaal verbonden is aan een mondelinge vraag, daarop een omstandig antwoord te geven. Het betreft hier immers meerdere vragen die het voorwerp zouden kunnen vormen van een afzonderlijk debat. Desalniettemin zal gepoogd worden om op de belangrijkste vragen, opmerkingen, bedenkingen en pijnpunten een zo adequaat mogelijk antwoord te formuleren.

Vooreerst een paar cijfers. Het grootste deel van alle middelen uit de structuurfondsen gaat naar de Doelstelling 1-gebieden in de Europese Unie. Het gaat meer bepaald om 70% van alle middelen. Voor de periode 1994-1999 gaat het over 96.346 miljoen ECU (hierna MECU) . De resterende 30% aan middelen gaan naar de andere doelstellingen, gespreid over de lidstaten.

Het is de Europese Commissie die bepaalt welk bedrag ter beschikking is voor de lidstaten, gespreid over de respectieve fondsen. Voor België bedraagt het aandeel in de structuurfondsen 2.096 miljoen ECU. Het aandeel van het Europees Sociaal Fonds bedraagt 709 miljoen ECU. Van de 39 miljard Bef, bestemd voor Doelstelling 1-,2- en 5b-gebieden in België, gaat 30 miljard naar Henegouwen.

De cijfers specifiek voor Vlaanderen dan. Vlaanderen krijgt voor de periode 1994-1999 in totaal 468,134 MECU, waarvan :

- EFRO (Regionaal Fonds) : 138,643 MECU ;
- ESF (Sociaal Fonds) : 272,449 MECU ;
- EOGFL (Landbouwfonds) : 34,932 MECU ;
- FIOV (Visserij) : 22,1 MECU.

Wat de benutting van de beschikbare financiële middelen in het kader van de Europese Structuurfondsen betreft, wenst de minister-president te

benadrukken dat tot op heden geen enkele frank of ECU Europees geld voor Vlaanderen is verloren gegaan. Reeds eerder overigens, op 25 november 1997, werd ditzelfde antwoord verstrekt naar aanleiding van een vraag van de heer Freddy De Vilder.

Naar aanleiding van het verslag "Decourrière" in het Europees Parlement dat handelt over de cohesie- en structuurpolitiek in België werd becijferd dat Vlaanderen slechts 12% zou opnemen van de beschikbare middelen. Voor een volledig begrip van de precieze context, dient hierbij echter een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen de vastleggingen of de toewijzingen van EU-middelen aan concrete projecten enerzijds en de feitelijke uitbetalingen aan de projectpromotoren anderzijds.

Wat de vastleggingen betreft, werden in het kader van de afgelopen programma's alle aan Vlaanderen ter beschikking gestelde middelen volledig toegewezen aan kwaliteitsvolle projecten in de betrokken erkende probleemgebieden. Ook wat de lopende programma's betreft, werd reeds een belangrijk gedeelte van de beschikbare middelen vastgelegd. Daarbij dient tevens opgemerkt dat alle resterende middelen pas tegen het eind van de programmaperiode, d.w.z. 31 december 1999, aan concrete projecten moeten worden toegekend. Dit betekent dat hiervoor nog 2 volledige jaren resten.

Met betrekking tot de feitelijke uitbetalingen, kan tot op heden wel worden gesproken van een lage bestedingsgraad. Er werden inderdaad nog maar weinig middelen opgenomen of uitbetaald aan concrete goedgekeurde projecten hetgeen verband houdt met verschillende aspecten zoals o.m. :

- Het feit dat tal van projecten om tal van redenen (verder op punt stellen van het dossier, verkrijgen van de noodzakelijke vergunningen, mobiliseren van de cofinanciering, ...) niet onmiddellijk worden opgestart. Zolang het project niet werd gestart en uitgaven kunnen worden bewezen, kunnen ook geen Europese middelen worden uitbetaald.
- Investeringsprojecten worden meestal gefaseerd uitgevoerd waarbij de eindafrekening slechts kan gebeuren wanneer de werken volledig zijn gerealiseerd op basis van volledige facturatie.
- Promotoren zijn soms ook laat met de indiening van de afrekening bij de realisatie van projecten zodat de uitbetaling/de opvraging van de

respectieve financieringsschijven op zich laat wachten.

De lage bestedingspercentages zijn echter een momentopname en dienen in de juiste context en het juiste tijdspectief van de betrokken meerjarenprogramma's te worden geplaatst.

Na het verstrijken van de zo-even vermelde vastleggingsperiode op 31 december 1999, resten nog 2 bijkomende jaren voor de effectieve realisatie van de goedgekeurde projecten en de effectieve besteding van de toegekende EU-steun.

De Vlaamse regering heeft in het verleden steeds ingespeeld op alle mogelijkheden welke in het kader van de Europese Structuurfondsen werden geboden voor de ondersteuning van de regionaal-economische ontwikkeling en reconversie in Vlaanderen. De daartoe vereiste operationele programma's werden tijdig en op de voorgeschreven wijze ingediend.

De complexe goedkeuringsprocedures welke daarbij bij de Europese Commissie dienen te worden doorlopen, hebben in een aantal gevallen (zoals voor de Doelstelling 2-programma's 1994-1996 en de Doelstelling 5b-programma's 1994-1999) geleid tot een belangrijke vertraging bij de effectieve start. Daardoor restte ook minder tijd voor de goedkeuring en effectieve realisatie van projecten.

De minister-president wil hierbij meteen ook de aandacht vestigen op het feit dat de goedkeuring van de projecten een verantwoordelijkheid van meerderen is.

Wat de ESF-projecten betreft, dienen de projectpromotoren hun projectvoorstellen in bij de administratie Europa-werkgelegenheid die een eerste screening doet op basis van de criteria die Europees werden vastgelegd. Het toezichtscomité beoordeelt de projectvoorstellen. Het is samengesteld uit vertegenwoordigers van de direct betrokken ministers, van de VDAB, het VIZO, het onderwijs en het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap (VFSIPH), als ook vertegenwoordigers van de derdenorganisaties (voor Doelstelling 3). Maar ook de Vlaamse sociale partners beslissen mee over de goedkeuring van projecten. Ook een vertegenwoordiger van de Europese Commissie is aanwezig in het toezichtscomité.

Ook voor de projecten in het kader van de diverse programma's in het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling is in een degelijke selectieproce-

dure voorzien. Ook hier gebeurt de technische beoordeling van projectvoorstellen op basis van de Europees bepaalde criteria. Toezichtscomités en managementscomités, samengesteld uit vertegenwoordigers van overheden en organisaties die bij de regionale ontwikkeling betrokken zijn (zoals vertegenwoordigers van Vlaamse ministers ; provinciale overheden (bij INTERREG) ; sociale partners en GOM's), keuren op basis van de technische adviezen de projecten goed of af.

De minister-president geeft deze beoordelingsprocedure van projecten mee, omdat zij aangeeft dat inderdaad ernstig over de projecten wordt gedebatteerd. De Europese Commissie wil dit trouwens zo. De minister-president verklaart overigens ervan overtuigd te zijn dat dit de kwaliteit van de projecten in de hand werkt. Hij wenst daarnaast ook het belang te onderlijnen van de beoordeling van de projecten door decentraal te werken. De Europese Commissie wil dat voor de EFRO-programma's de beoordeling van de projecten zo dicht mogelijk bij de plaats van uitvoering gebeurt, in de regio's dus. Zoals reeds hiervoor vermeld, heeft dit alles evenwel tot nog toe op geen enkel moment geleid tot een verlies aan EU-middelen welke binnen het Belgisch aandeel aan Vlaanderen toekwamen. De minister-president benadrukt daarna nogmaals ten overvloede dat tot op heden geen frank is verloren gegaan.

Dit alles belet echter evenmin dat er gestreefd dient te worden naar een zekere vereenvoudiging van de procedures. In het kader van de voorbereiding van de nieuwe hervorming van de Europese Structuurfondsen na 1999, onderdeel van de zgn. "Agenda 2000", wordt door de Vlaamse regering in haar standpunt dan ook gepleit voor een vereenvoudiging van de procedures en grotere flexibiliteit bij de goedkeuring en aanpassing van programma's. De Europese Commissie is er zelf van overtuigd dat vereenvoudiging noodzakelijk is.

Op de vraag m.b.t. de verschuiving van middelen van Doelstelling 4 naar Doelstelling 3 kan het volgende gesteld worden. Doelstelling 4 is een nieuwe doelstelling die zich richt naar de opleiding en vorming van werknemers in bedrijven met het oog op hun aanpassing aan de gewijzigde omstandigheden in het bedrijfsleven en aan de ontwikkeling van de productiestelsels. In Doelstelling 3 kunnen we spreken van een overaanbod aan projectvoorstellen. Meer Europese middelen zouden er wenselijk zijn. De minister-president heeft Europees commissaris Flynn, begin 1997, gevraagd de mogelijkheid te onderzoeken om middelen van Doelstelling 4 naar Doelstelling 3 over te hevelen. Dit is niet mogelijk

gebleken. Doelstelling 4 kent inmiddels een groeiende belangstelling van bedrijven. De minister-president heeft trouwens in het VESOC-overleg het belang van de opleiding en vorming van werknemers in de bedrijven bepleit, precies om de werkloosheid te voorkomen en om als werknemer beter aangepast te zijn en klaar te zijn voor nieuwe uitdagingen. De minister-president verwijst ook naar de innovatie-opleiding. Doelstelling 4 biedt uitstekende hefboomen om deze nieuwe opleidingsvormen mee te helpen waar maken. De verwachting is dan ook dat de benutting van doelstelling 4 geen enkel probleem meer stelt.

Wat dan de opmerking over het additionaliteitsprincipe betreft, kan de minister-president meedelen dat de Europese Commissie de toepassing van dit principe voor Vlaamse projecten niet in vraag stelt, maar overtuigd is van het correcte gebruik van de Europese middelen als hefboommiddelen die nieuwe initiatieven tot ontwikkeling kunnen brengen.

Wat het Interreg-initiatief ter bevordering van de grensoverschrijdende samenwerking betreft, werd van bij de aanvang van INTERREG II in 1994 geopteerd voor een meer structurele aanpak onder meer op basis van de ervaringen van de eerste fase 1991-1993 welke als een aanloopperiode kon worden beschouwd. Dit alles binnen de limieten die door de Europese Commissie worden aangegeven. De minister-president wil er hierbij nogmaals met nadruk de aandacht op vestigen dat Vlaanderen slechts de uitvoerder is van Europese programma's en zich derhalve te houden heeft aan de Europees vastgestelde criteria waarbinnen de respectieve overheden wel eigen Operationele Programma's opmaken.

In het kader van INTERREG II werden diverse maatregelen genomen. Met het oog op een meer strategische aanpak, gericht op enkele beperkte strategische keuzes en het genereren van hefboomprojecten, werd op voorstel van de Vlaamse regering met de andere betrokken overheden een gezamenlijk beleidskader uitgewerkt voor de samenwerking langs de Belgisch-Duits-Nederlandse grens. Binnen dit beleidskader werden vervolgens door de betrokken samenwerkingsverbanden de operationele programma's opgesteld.

Ten einde de financiële middelen bij voorkeur te concentreren op een beperkt aantal toekomstgerichte hefboomacties, werden tevens een aantal projectcriteria uitgewerkt.

Alle privaot- of publiekrechtelijke rechtspersonen kunnen projectvoorstellen indienen op voorwaarde dat zij passen binnen de geselecteerde actiedomeinen en op voorwaarde dat zij beantwoorden aan de vastgelegde criteria. Essentieel daarbij is dat het grensoverschrijdend karakter duidelijk tot uiting komt door aantoonbare positieve effecten aan beide zijden van de grens.

Ook de effectieve uitvoering van de programma's verloopt op een gestructureerde wijze. Conform de EU-bepalingen gebeurt de goedkeuring van de projecten door het Comité van Toezicht, samengesteld uit vertegenwoordigers van de betrokken nationale, gewestelijke en provinciale overheden, waaraan hoger reeds gerefereerd werd.

Zoals het geval is in de doelstellingsgebieden in Vlaanderen, worden deze Comités ondersteund door goed uitgebouwde secretariaten. Naast hun administratieve taken staan deze secretariaten in de eerste plaats in voor de algemene informatieverstrekking over het programma en de begeleiding van potentiële promotoren bij de voorbereiding van projectvoorstellen. Ook in deze zijn de richtlijnen van de Europese Commissie zeer gericht. Het is de Europese Commissie die oplegt aan welke voorwaarden het toezicht moet voldoen en hoe dit moet georganiseerd worden voor de Interregprogramma's. Benego kon voor die opdracht niet in aanmerking genomen worden.

Tevens worden in de meeste samenwerkingsverbanden specifieke communicatie-acties gevoerd, gericht op het maximaal bekend maken van de steunmogelijkheden welke door het Interregprogramma worden geboden.

Daar waar de minister-president eerder reeds pleitte voor de vereenvoudiging van procedures, wil hij daar ook een beperking van het aantal doelstellingen aan toevoegen. De Europese Commissie bepleit die vereenvoudiging: één cohesiedoelstelling; één regionale doelstelling; één human resources-doelstelling.

Het 1 loket – 1 dossier-principe is in de huidige context geen haalbare kaart omdat de doelstellingen hun eigenheden hebben, regionale en/of thematische. Elke doelstelling vergt een specifieke aanpak. Het principe moet echter wel kunnen meegenomen worden in de discussie over de toekomstige invulling van de structuurfondsen.

Over de wijziging van de doelstellingsgebieden laat de minister-president nog opmerken dat het de Europese Commissie is die bepaalt welke gebieden

in aanmerking komen voor bijkomende Europese steun. Niet de lidstaten bepalen dit. Er is natuurlijk overleg, maar dit gebeurt op basis van Europees bepaalde criteria.

Tot besluit wenst de minister-president nogmaals duidelijk te stellen dat tot op heden geen EU-middelen welke aan Vlaanderen toekwamen, onbenut werden gelaten, doch steeds volledig aan zinvolle projecten in de betrokken erkende probleemgebieden konden worden toegewezen. Gezien de nog resterende vastleggingsperiode van 2 jaar voor de thans lopende programma's en de talrijke projecten welke nog in voorbereiding zijn in de onderscheiden regio's, verklaart hij ervan overtuigd te zijn dat dit ook in de toekomst mogelijk zal blijven.

Wat het vraagonderdeel betreft waarin gesuggered wordt dat de federale overheid pogingen zou doen om meer middelen uit de Structuurfondsen naar zich toe te halen ten koste van de regio's, constateert de minister-president dat deze idee misschien leeft bij sommigen. Het is echter een punt dat in een bredere context van bevoegdheidsafbakening tussen de federale en regionale overheden moet worden geplaatst. De discussie daarover steekt de kop op naar aanleiding van de discussie over de richtsnoeren die op de extra-Europese Top van Luxemburg werden overeengekomen. Het is dan vooral binnen de middelen uit het Europees Sociaal Fonds dat de federale overheid meer middelen voor zich zou willen zien. Terzake wil de minister-president echter zeer duidelijk zijn. Ook voor het ESF moeten we ertoe komen dat alle middelen naar de regio's worden overgeheveld om ze daar op basis van kwaliteitsvolle criteria in projecten in te brengen.

De minister-president sluit daarbij niet uit dat de federale overheid, zoals dit nu reeds ondermeer het geval is voor de communautaire initiatieven ADAPT en NOW (werkgelegenheid), projecten indient op deze regionale enveloppes. Dit is een systeem dat werkt en dus ook voor andere initiatieven kan werken. Zo'n systeem voorkomt trouwens

ook de dubbele introductie van projecten. Promotoren dienen projecten in bij de federale overheid met het argument dat zij regionaal niet terecht kunnen of omgekeerd. Daarom pleit de minister-president voor een verdere regionalisering van de ESF-middelen en voor de middelen van de structuurfondsen in globo.

Verder is het vanzelfsprekend onaanvaardbaar dat pogingen zouden worden ondernomen om de klok terzake terug te draaien. Mocht zulks geprobeerd worden dan zal de minister-president zich daartegen in elk geval tot het uiterste verzetten.

Overzicht van de voorziene middelen
(raming in BEF)

Doelstelling 3	1994-1999	7,7 mia
Doelstelling 4	1994-1996	702 mio
Werkgelegenheid	1994-1999	482 mio
Adapt	1994-1999	597 mio
Doelstelling 2 – Limburg	1994-1996	456 mio
Doelstelling 2 – Turnhout	1994-1996	182 mio
Doelstelling 5b – Westhoek	1994-1996	115 mio
Doelstelling 5b – Meetjesland	1994-1999	63 mio
Euroregio Maas – Rijn	1994-1999	1,4 mia
Euroregio Scheldemond	1994-1999	440 mio
Benelux Middengebied	1994-1999	760 mio
West-Vlaanderen/ Nord-Pas-de-Calais	1994-1999	720 mio
URBAN	1994-1999	600 mio
RECHAR	1994-1999	1,3 mia

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobback, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Filip Dewinter tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de naleving van het mestdecreet*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Vertrekpunt van de mondelinge vraag is het antwoord van minister Theo Kelchtermans op de schriftelijke vraag nummer 32 van 21 oktober 1997 over het ministerieel beleid ten opzichte van nieuwe mestproducerende bedrijven (Bulletin van Vragen en Antwoorden – Nr. 7 van 16 januari 1998). In dit antwoord stelt de minister volgens de vraagsteller duidelijk en onomwonden dat hij, wat betreft de inplanting van een nieuw mestproducerend bedrijf te Kalmthout, de houding van de Mestbank ondersteunt.

De vraagsteller zegt verheugd te zijn over deze houding van de minister. Doch de vraag is : hoe moet het nu verder in dit dossier ? Ondanks het terechte verzet van de Mestbank tegen de milieuvergunning en ondanks de correcte interpretatie van het mestdecreet door de Mestbank, heeft de Bestendige Deputatie van de provincie Antwerpen toch de milieuvergunning goedgekeurd. Tegen deze beslissing kan de administratie normaal gezien niet meer in beroep gaan.

De heer Filip Dewinter vernam echter dat de administratie aan de minister een suggestie doorspeelde om alsnog de inplanting van het nieuwe bedrijf te verhinderen. Deze suggestie zou verband houden met de regels van behoorlijk bestuur en met het mestdecreet. De minister moet volgens de vraagsteller nog een stok achter de deur houden om de inplanting van een nieuw mestproducerend bedrijf – dat volledig in tegenspraak is met de wetgeving ter zake – te verhinderen. Zo niet lijkt de wetgeving weinig doeltreffend en moet zij onverwijld worden aangepast. In onze rechtsstaat kan het toch niet de bedoeling zijn dat de individuele burger via de Raad van State de naleving van de wet, in dit geval het mestdecreet, moet afdwingen, aangezien de overheid niet bij machte is om dit zelf te doen ?

Is de minister nog zinnens om in dit dossier – dat als een algemeen precedent kan worden beschouwd – iets concreets te ondernemen ? Op welke wijze interpreteert hij de bovengenoemde suggestie ? Kan de minister nog optreden tegen de uitgereikte vergunning ? Zo ja, gaat de minister dit doen ? Vreest de minister niet dat dit dossier de ganse opzet van het mestdecreet ondermijnt en dat de Mestbank hierdoor buiten spel wordt gezet ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

De minister laat eerst opmerken dat er in de Vlarem-wetgeving bewust voor werd geopteerd om in de vergunningsprocedure slechts één procedurele beroepsmogelijkheid op te nemen. Dit om de behandelingstermijn tot een redelijke termijn te beperken. Dit houdt in dat voor een inrichting van klasse II de Bestendige Deputatie steeds in laatste aanleg beslist.

Verwijzend naar het antwoord op de schriftelijke vraag nummer 32 van 21 oktober 1997 wil de minister erop wijzen dat dit een principieel antwoord betrof over de toepassing van de reglementering ter zake. Hij kan het antwoord op deze vraag alleen maar bevestigen.

Wat de beslissingen van Bestendige Deputaties over klasse-II-beroepen betreft, heeft de Vlaamse Landmaatschappij de minister op 11 december 1997 op algemene wijze gemeld dat er door deputaties beslissingen zijn genomen die niet conform het mestdecreet zouden zijn. Concrete gevallen werden de minister evenwel tot dusver niet voorgelegd, zodat hij ook nog geen enkele concrete maatregel ter zake heeft kunnen treffen. De minister merkt op dat de Bestendige Deputatie haar beslissingen neemt in volle soevereiniteit. Een beslissing waarvan de wettelijkheid eventueel wordt betwist, kan volgens de rechtsregels door de belanghebbenden voor de Raad van State worden aangevochten.

Het bedrijf in de gemeente Kalmthout betreft een gemengde veehouderij, omvattende 10 runderen en 552 varkens. De Bestendige Deputatie heeft de vergunning, verleend door het College van Burgemeester en Schepenen op 16 oktober 1997, in beroep bevestigd. In dit dossier gaat het evenwel om het veranderen van een gemengd bedrijf en niet om een nieuw bedrijf. Er kan met andere woorden niet zonder meer worden gesteld dat het dossier strijdig zou zijn met de algemene beginselen van de Vlarem-reglementering, zoals de minis-

ter het in zijn antwoord op vraag nummer 32 heeft verwoord.

In de mate dat de exploitant de milieu- en/of vergunningsvoorwaarden niet zou naleven, kan overeenkomstig de artikelen 47 en 48 van titel I van het Vlare de verleende vergunning worden geschorst of opgeheven.

3. *Repliek*

De heer Filip Dewinter beklemtoont de precedentwaarde van het dossier. Een nieuw bedrijf wordt voorgesteld als een bestaand bedrijf dat wordt uitgebreid. De administratie heeft suggesties aan de minister gedaan omdat zij ook inziet dat dit een belangrijk precedent kan vormen. De vraagsteller meent bovendien dat bij de minister nog een

beroep mogelijk moet zijn tegen de beslissingen in laatste aanleg van de Bestendige Deputatie. Hij herhaalt dat het toch niet de bedoeling kan zijn dat de individuele burger telkens via de Raad van State de naleving van een decreet moet afdwingen.

De minister antwoordt dat uit de overwegingen van de Bestendige Deputatie blijkt dat het om een bestaand bedrijf zou gaan met een vergunning, en dat er steeds dieren op het bedrijf aanwezig waren. De Mestbank beschouwde het bedrijf echter als een nieuw bedrijf omdat de aangifte 1992 en 1993 laattijdig gebeurde. Het weigeren van de vergunning zou een te grote sanctie zijn voor deze laattijdige aangifte.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Gerda Raskin tot de heer Luc Martens Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn, over de werking van het Instituut voor het Archeologisch Patrimonium*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Mevrouw Gerda Raskin herinnert aan de bespreking van de begroting monumenten voor het begrotingsjaar 1998 en aan de vragen die toen werden gesteld over de werking van het IAP en de archeologische opvolging van infrastructuurwerken, in het bijzonder de werken aan de HST-lijn Brussel-Luik (Stuk 15 (1997-1998) – Nr. 9-D).

Intussen zijn ook de werken aan de aardgasleiding Zeebrugge-Raeren gestart en gebeurde er opnieuw geen voorbereidend prospectiewerk. Op een aantal concrete vragen hieromtrent heeft de vraagsteller op het terrein reeds een antwoord gekregen.

De hoofdbekommernis van mevrouw Gerda Raskin is echter de goede werking van het IAP. Het decreet houdende bescherming van het archeologisch patrimonium en de uitvoeringsbesluiten volstaan niet om een efficiënte werking te garanderen. Ook de nodige middelen moeten worden uitgetrokken. Dit laatste geldt overigens ook voor de monumentenzorg, waarover in plenaire vergadering een motie van aanbeveling werd gestemd.

Het IAP heeft een moeilijke opdracht. Het wordt vaak geconfronteerd met noodsituaties en moet dan overleg plegen met de opdrachtgever en diverse aannemers. Het onderzoek moet vlug en efficiënt worden uitgevoerd en prioriteiten moeten snel worden bepaald. Archeologen moeten worden voorbereid op een dergelijke taak.

Slechts een klein percentage van wat in de bodem zit, kan met de huidige middelen worden onderzocht. Nederland en Wallonië besteden meer aandacht aan hun archeologisch patrimonium en stellen ook meer middelen ter beschikking. In het Vlaamse Gewest zijn de kredieten beperkt en is er

ook een zekere naijver tussen de instellingen die archeologisch onderzoek verrichten.

Kan de minister ervoor zorgen dat de betrokken partijen overleg plegen? Er zou in de eerste plaats meer duidelijkheid moeten komen over de opdracht van de betrokken instanties. Er moeten afspraken worden gemaakt, en dit met respect voor de decretale taak van het IAP. De opdracht van het IAP kan toch niet dezelfde zijn als die van de universiteiten?

Er is verder nood aan samenwerking en coördinatie met andere overheden, zoals gemeenten en provincies. Kan het gewest lokale initiatieven, zoals de archeologische dienst van het Land van Waas, niet beter stimuleren? Het IAP heeft dan op lokaal vlak een gesprekspartner en er ontstaan meer samenwerkingsmogelijkheden.

2. Antwoord van de heer Luc Martens, Vlaams minister van Cultuur, Gezin en Welzijn

De minister antwoordt dat er op het terrein inderdaad samenwerkingsproblemen werden vastgesteld. Hij zal het initiatief nemen om alle partijen voor overleg samen te roepen en in een rondetafelgesprek naar oplossingen te zoeken. Op een later tijdstip zal hij hierover aan de commissie verslag uitbrengen.

De oplossing bestaat volgens de minister echter niet noodzakelijk uit een vertienvoudiging van het personeelkader van het IAP. Het instituut hoeft niet zelf alle opgravingen en onderzoeken te doen en moet volgens de minister eerder naar een coördinerende functie streven. Een goede positionering van het IAP ten aanzien van de andere actoren is belangrijk.

Men moet ook beseffen dat de middelen beperkt zijn en dat niet alles kan worden bewaard. Zolang de Conventie van Malta, met het principe de veroorzaker betaalt, niet is geratificeerd en vertaald naar het Vlaamse gewest, zal er een financieringsprobleem blijven. Enkel indien de bouwheren van grote infrastructuurwerken hun verantwoordelijkheid opnemen, kunnen de nodige budgetten worden vrijgemaakt. De toepassing van het principe mag echter geen te groot ontradend effect teweegbrengen.

De minister wijst tenslotte op de mogelijkheden die het vrijwilligerswerk biedt. Het werken met

vrijwilligers kan het maatschappelijk draagvlak van het archeologiebeleid verhogen.

3. *Repliek*

Mevrouw Gerda Raskin stelt dat op het terrein blijkt dat het IAP voor bepaalde projecten met andere archeologische diensten kan samenwerken. De schuld voor het gebrek aan samenwerking kan dus niet enkel bij het IAP worden gelegd. Bovendien moet men rekening houden met de grote specialisatie naar tijdperk onder archeologen. De

opleiding van archeologen is ook onvoldoende gericht op snel werken en prioriteiten bepalen, zoals bij infrastructuurwerken noodzakelijk is. Kan de minister meedelen wanneer de Conventie van Malta zal worden ondertekend ?

De minister antwoordt dat de Vlaamse regering bij de federale overheid zal aandringen op een snelle ondertekening van de conventie.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van mevrouw Vera Dua tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verbrandingsoven Fabricom te Gent*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

Momenteel loopt een milieuvergunningsaanvraag klasse I voor het milieupark Fabricom in de Gentse Kanaalzone. In dit project is ook een verbrandingsoven opgenomen met een capaciteit van 230.000 ton per jaar. Het is de bedoeling in deze verbrandingsinstallatie categorie II bedrijfsafvalstoffen en ook zeer selectieve hoogcalorische afvalstromen te verwerken. Het openbaar onderzoek is afgesloten en de Bestendige Deputatie moet binnenkort een beslissing nemen in dit dossier.

Het advies van de OVAM van 13 november 1997 is ongunstig, onder meer voor wat de verbrandingsinstallatie betreft, omdat dit project strijdig zou zijn met het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen 1997-2001. In dit plan wordt de nodige verbrandingscapaciteit voor Vlaanderen berekend voor het huishoudelijk afval en het categorie II bedrijfsafval dat gelijkgesteld wordt met huishoudelijk afval. In het uitvoeringsplan is in geen bijkomende verbrandingsoven in het Gentse voorzien.

De door Fabricom geplande verbranding van specifieke stromen met hoogcalorische waarde is eveneens in tegenspraak met het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen vermits volgens dit plan dergelijke afvalstromen niet zullen worden verbrand, maar naar de cementindustrie worden afgevoerd.

Fabricom tracht dit dossier te verantwoorden door de berekeningen in het uitvoeringsplan in twijfel te trekken en door te beweren dat er nog bijkomende verbrandingscapaciteit moet worden gecreëerd in Vlaanderen.

Acht de minister dit project compatibel met het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen ? Wat zal hij ondernemen indien de Bestendige Deputatie de gevraagde vergunning toekent ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

In het Uitvoeringsplan Huishoudelijke Afvalstoffen is de nodige capaciteit gepland voor de verbranding van de restfractie van de huishoudelijke afvalstoffen en voor categorie-II-bedrijfsafvalstoffen. Er is inderdaad geen bijkomende capaciteit gepland in Gent. Voor hoogcalorisch afval zijn in dit plan geen bepalingen opgenomen.

Op dit ogenblik is de vergunningsaanvraag van Fabricom voor een milieupark te Gent nog in behandeling bij de Bestendige Deputatie. De minister is dus nog niet gevat door het dossier. Indien het project inderdaad betrekking heeft op verbranding van de categorie-II-bedrijfsafval bedoeld in het plan, lijkt het niet onmiddellijk verenigbaar met de bepalingen van het plan.

Indien tegen het besluit van de Bestendige Deputatie een beroep wordt ingesteld, zal de beslissing over dit dossier worden gebaseerd op de adviezen die door de daartoe aangewezen instanties overeenkomstig de Vlarem-reglementering worden uitgebracht.

3. Repliek

Mevrouw Vera Dua vindt het antwoord van de minister onvoldoende duidelijk. Het project van Fabricom is tegenstrijdig met het uitvoeringsplan en de OVAM heeft een negatief advies gegeven. Kan de minister dan niet zeggen wat zijn houding is ten aanzien van dit project ?

De minister antwoordt dat hij op dit ogenblik nog niet gevat is door het dossier. Enkel indien tegen de beslissing van de Bestendige Deputatie een beroep wordt ingesteld, zal het dossier ter beoordeling aan hem worden voorgelegd en zal hij kennis kunnen nemen van de inhoud ervan. Als de aanvraag niet blijkt te stroken met het uitvoeringsplan, kan volgens de minister de vergunning niet worden toegekend.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud

Vergadering van woensdag 21 januari 1998

Vaste verslaggever : de heer Bruno Tobbacq, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling, over de verontreiniging van de oude scheepswerf van Rupelmonde*1. Uiteenzetting door de vraagsteller*

De gronden van de oude scheepswerf van Rupelmonde zijn zwaar vervuild met onder meer kankerwekkende polyaromatische koolwaterstoffen (PAK's). Uit de resultaten van het bodemonderzoek blijkt dat de vervuiling een reëel gevaar voor de gezondheid van de buurtbewoners vormt. Uit voorzorg mag men geen groenten meer eten die in de omgeving werden geteeld. Verder bestaat het risico dat kinderen en volwassenen de giftige stoffen in de bovenste laag van de bodem door rondvliegend stof in de luchtwegen krijgen. Daarom is het volgens het rapport van het beschrijvend bodemonderzoek noodzakelijk dat het terrein zo vlug mogelijk wordt afgegraven.

Welke maatregelen heeft de minister reeds genomen om de buurtbewoners te beschermen ?

2. Antwoord van de heer Theo Kelchtermans, Vlaams minister van Leefmilieu en Tewerkstelling

Op basis van de resultaten van een oriënterend bodemonderzoek dat in opdracht van de vereffenaar werd uitgevoerd, werd het terrein van de NV Scheepswerven van Rupelmonde in het register van de verontreinigde gronden opgenomen.

Op voorstel van de OVAM werd het terrein op 4 maart 1997 door de Vlaamse regering op de lijst van de te saneren historisch verontreinigde gronden

geplaatst, overeenkomstig artikel 30, paragraaf 2 van het bodemsaneringsdecreet.

De vereffenaar werd door de OVAM aangemaand om een beschrijvend bodemonderzoek te laten uitvoeren. Dit rapport werd eind december aan de OVAM overgemaakt. Op 14 januari 1998 heeft de OVAM het rapport niet conform verklaard met de bepalingen van artikel 12 van het bodemsaneringsdecreet en dit om volgende redenen :

- er werden geen staalnames verricht in de omgeving van het bedrijf, zodat er geen inschatting van de risico's van de gevonden verontreiniging voor de omgeving kan worden gemaakt ;
- er werd geen uitspraak gedaan over de eventueel te nemen voorzorgsmaatregelen.

Aan de vereffenaar werd opdracht gegeven om binnen veertien dagen een aangepast rapport van het beschrijvend bodemonderzoek aan de OVAM te bezorgen. Op basis van dit nieuwe rapport zal de OVAM dan eventueel voorzorgsmaatregelen kunnen opleggen.

Wat de te nemen saneringsmaatregelen op het terrein van de NV Scheepswerven van Rupelmonde zelf en eventueel in de omgeving betreft, zal de vereffenaar door een erkend bodemsaneringsdeskundige een bodemsaneringsproject moeten laten opstellen. Hierin moet worden beschreven welke saneringswerken zullen worden uitgevoerd. Het afgraven van de site is één van de mogelijkheden. Andere technieken zijn echter ook mogelijk. Overeenkomstig artikel 8 van het bodemsaneringsdecreet moet de sanering conform het BATNEEC-principe gebeuren.

3. Repliek

Op verzoek van de vraagsteller verduidelijkt de minister dat uit het antwoord volgt dat de OVAM voor 28 januari 1998 geen beslissing zal nemen. De vereffenaar kreeg immers 14 dagen de tijd om een aangepast rapport van het beschrijvend bodemonderzoek aan de OVAM te bezorgen.

- *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever : de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de luchtvaartshow van 1998 te Oostende

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

In 1998 zal er op de luchthaven van Oostende geen luchtvaartshow meer plaatsvinden. Tijdens gesprekken tussen het Oostendse stadsbestuur en minister Baldewijns zou deze beslissing – officieus althans – gevallen zijn. De weigering is het gevolg van het ernstig ongeval van vorige zomer.

De organisator, de heer Debardieux, diende enkele weken terug een aanvraag in voor een volgende luchtvaartshow in Oostende. De organisator van deze luchtvaartshow is van oordeel dat zijn dossier voldoet aan de nieuwe aanbevelingen die uit het onderzoek, uitgevoerd na de ramp in opdracht van de minister, voortvloeien. Blijkbaar is de regionale luchthaven van Oostende echter niet meer beschikbaar voor luchtvaartshows. Voor Oostende is dit een toeristische tegenvaller, want dit evenement trekt toch zo'n 80.000 toeschouwers.

De vraagsteller had van de minister willen vernemen op welke basis hij tot de beslissing is gekomen en of de weigering enkel voor 1998 geldt.

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister deelt mee dat in tegenstelling tot hetgeen hieromtrent reeds in de pers is verschenen en

in tegenstelling tot hetgeen de vraagstelling laat vermoeden, er nog geen beslissing is genomen omtrent het al dan niet organiseren van een airshow op de luchthaven van Oostende in 1998.

Initiatiefnemers dienen hun voorstel in te dienen bij afdeling Personenvervoer en Luchthavens van het departement LIN van het Vlaams gewest.

Deze afdeling heeft de opdracht gekregen om de werkgroep onder leiding van de secretaris-generaal, die het rapport heeft gemaakt naar aanleiding van het ongeval, bijeen te roepen om over elk voorstel een advies te formuleren. In het bijzonder dient nagegaan te worden in hoeverre aan alle voorwaarden is voldaan die in het rapport worden gesteld. Voor zover dit advies positief is, zal de minister dit ter beraadslaging aan de Vlaamse regering voorleggen.

De minister heeft wel vernomen dat bij de administratie enkele aanvragen zijn ingekomen en hij stipt ook aan dat hij op een snelle samenkomst van de werkgroep heeft aangedrongen.

3. Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister

De vraagsteller vraagt zich af of de berichtgeving, die melding maakt van een beslissing tussen het stadsbestuur van Oostende en de minister, uit de lucht gegrepen is.

De minister beklemtoont dat er nog geen beslissing gevallen is. Hij wijst er op dat het Oostends stadsbestuur deel uitmaakt van de werkgroep, en dat hun visie daar kan ter sprake komen. Voor zover de minister bekend, komt de werkgroep binnenkort samen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever: de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Francis Vermeiren tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de handicaps waarmee het economisch beleid wordt geconfronteerd door de rigiditeit van de gewestplannen

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

Eind november heeft de Vlaamse minister van Economie, KMO, Landbouw en Media er zich over beklaagd dat verscheidene concrete windenergieprojecten de jongste jaren een lijdensweg hebben moeten afleggen of zelfs volledig in een sukkelstraatje zitten, omdat er voor dergelijke plannen geen plaats is voorbehouden in de gewestplannen. Hij verwacht van de minister van Ruimtelijke Ordening dat dringend werk wordt gemaakt van een aangepaste regelgeving. Dezelfde verwachting leeft volgens de vraagsteller ook bij de minister van Leefmilieu en bij de fractievoorzitter van de CVP.

Het is volgens vraagsteller zonder meer duidelijk dat het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen in de komende jaren, maar ook nu reeds, een zeer zware hypotheek legt op de toekomstige economische ontwikkeling van Vlaanderen. Meer en meer bedrijven kunnen immers ter plaatse hun uitbreidingsplannen niet langer verzekeren en hebben weinig andere alternatieven dan uit te wijken naar Noord-Frankrijk of naar Henegouwen.

Bovendien stelt de vraagsteller vast dat – en het voorbeeld komt uit Limburg – er jacht wordt gemaakt op KMO's die zonder vergunning hun bedrijfsruimten hebben uitgebreid. Een eerste bedrijf heeft reeds van de rechter de verplichting opgelegd gekregen bedrijfsgebouwen te slopen.

De vraagsteller heeft moeite met het globale beeld dat inzake ruimtelijke ordening overheersend is, namelijk een negatieve benadering wanneer een ondernemer zijn bedrijf wil uitbreiden. Al erkent de spreker de noodzaak van duidelijke richtlijnen inzake het milieubeleid en het ruimtelijk orderingsbeleid, dit mag niet uitlopen op een rigiditeit

ten koste van de economische expansie en biedt geen uitweg voor de rechtmatige verwachtingen van werkgevers en werknemers. Een voorbeeld uit de vele is dat de overheid een stedenbouwkundig attest nr. 2 aflevert, waarop investeringen gebeuren, en bij de vergunningsaanvraag de overheid het geweerd nog van schouder verandert. Spreker vraagt zich verder af of de minister ervan op de hoogte is dat de diensten van stedenbouw PV's opstellen en deurwaarders sturen om te vermijden dat afgeleverde bouwvergunningen uitwerking krijgen.

De spreker verwijst in een ruimer kader naar de handicaps waarmee het bedrijfsleven wordt geconfronteerd door de hoge fiscale en parafiscale lasten. In dit verband laat het RSV weinig ademruimte over en laat de rigide houding van de diensten van stedenbouw al evenmin veel goeds verhoppen.

Tenslotte legt de heer Francis Vermeiren volgende vragen aan de minister voor :

Waar in Vlaanderen zou een bedrijf als Toyota, indien het abstractie zou maken van de zware bedrijfslasten, zich nog kunnen vestigen ? Is de minister zich ervan bewust dat het instandhouden en verder laten groeien van de economie in Vlaanderen bemoeilijkt wordt door de vereisten inzake ruimtelijke ordening ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister benadrukt dat de vraagsteller verschillende facetten aansnijdt, die niet altijd in relatie staan met elkaar.

Ten gronde dient gesteld dat de gewestplannen en plannen van aanleg de basis vormen van het vergunningsbeleid. Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen geeft daarentegen de gewenste ruimtelijke structuur van Vlaanderen voor de periode tot 2007 en dit zowel voor kwantitatieve als kwalitatieve elementen. Bestemmingswijzigingen die doorgevoerd worden, moeten dus wel een basis vinden in dit goedgekeurde Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen.

Deze elementen staan los van het thans gevoerde handhavingsbeleid. Indien de rechterlijke overheid beslist dat een bedrijf dient afgebroken, dan is de rechtsgrond zeker niet het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen. De administratie heeft alleen de opdracht de vonnissen van de rechterlijke overheid uit te voeren. Tenslotte weet de vraagsteller goed

dat de sluiting van bedrijven zoals Renault totaal los staan van het beleid inzake ruimtelijke ordening. Tevens wil de minister duidelijk stellen dat reeds meerdere bedrijven tot het herstel in de oorspronkelijke staat veroordeeld zijn. Een aantal vonnissen zijn reeds uitgevoerd. Wat het vermelde specifiek voorbeeld van Limburg betreft, kan ter informatie meegedeeld worden dat een derde benadeelde partij hier ook zijn rechten voor de rechtbank verdedigt. De minister betreurt dan ook dat hier ten onrechte verwarring wordt gesticht.

Ten gronde kan gesteld worden dat het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen stelt dat voor de periode 1994-2007 in ruimte dient te worden voorzien voor 10.000 ha voor economische activiteiten. Uit de vele beleidsmaatregelen die de afgelopen jaren rond het thema werkgelegenheid werden genomen, is dit precies één van de belangrijkste verwezenlijkingen. Dit cijfer werd overigens tijdens het openbaar onderzoek van het ontwerp Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen niet wezenlijk aangevochten door de economische sector. Rekening houdend met de nog voorziene ruimte in de gewestplannen betekent dit dat in tijdsperspectief 2007 nog 6.964 ha bijkomende bedrijventerreinen dienen vastgesteld in uitvoeringsplannen. Vanaf 01/01/1994 werd deze optie ingevuld via reeds gedeeltelijk doorgevoerde gewestplanwijzigingen en de behandeling van verschillende bijzondere plannen van aanleg.

Wat de uitbreiding van zonevremde bedrijven betreft, gaf de omzendbrief RO 93/1 aan de gemeentebesturen reeds een kader om deze problematiek te benaderen. Slechts weinig gemeenten hebben hiervan gebruik gemaakt. De minister signaleert dat één van de parlementsleden, die aanvankelijk kritisch stond tegenover deze omzendbrief, hem onlangs nog meedeelde dat hij overtuigd is van het nut van dit instrument. Zowel het ontwerp Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen als het goedgekeurde Ruimtelijk Structuurplan Vlaande-

ren hebben deze "ontwikkelings- en uitbreidingsmogelijkheden voor bestaande bedrijven buiten de bedrijventerreinen" nogmaals bevestigd en verduidelijkt.

De omzendbrief RO 97/1 heeft deze mogelijkheden nog nader gespecificeerd. Het is dan ook in eerste instantie de taak van de gemeenten om de ontwikkelingsmogelijkheden van deze bedrijven verder te onderzoeken binnen het vastgestelde kader.

Het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen geeft dus een duidelijk kader met kwantitatieve en kwalitatieve ontwikkelingsperspectieven voor de economische sector. Op basis van dit kader en mits realisatie van de opties van het RSV, heeft Vlaanderen zeker nog voldoende ruimte voor economische ontwikkeling.

De minister betreurt de negatieve ingesteldheid die bij velen leeft. Hij geeft toe dat het soms niet makkelijk is om op de precieze vraag van een bedrijf in te gaan, maar hij spreekt de hoop uit dat een positieve verstandhouding tussen de lokale en regionale diensten kan bijdragen tot een oplossing.

3. *Replik van de vraagsteller*

De vraagsteller benadrukt dat de bedoeling van zijn vraag precies was aandacht te vragen voor een positieve, maar realistische aanpak van de problemen rond ruimtelijke ordening. Hij verheugt zich dat hij deze appreciatie ook bij de minister terugvindt. Dit in tegenstelling tot zeer velen, onder andere diverse leden van een meerderheidspartij, die zich aanhoudend in negatieve zin uitlaten over dit domein. Hierdoor durven sommige gemachtigde ambtenaren niet altijd blijf geven van een realistische aanpak.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever: de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Jacky Maes tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, over de ligplaats van de "Seastar" in het Montgomerydok te Oostende

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De vraagsteller stelt dat er grote ongerustheid heerst bij de Oostendse vissers. Hij vernam dat het de intentie is om aan de rederij van het excursievaartuig "Seastar" toelating te geven om tijdens het toeristisch seizoen af te meren in het Montgomerydok van de Oostendse haven, aan de kant van de Visserskaai. Die plaats is echter sedert mensenheugenis de vaste meerplaats voor verschillende kustvaartuigen.

Oorspronkelijk was het de bedoeling de Seastar te laten afmeren aan de kop van de steiger van het aquarium, waardoor slechts één vissersvaartuig haar meerplaats zou verliezen. Maar als de Seastar zou afgemeerd worden in de hoek van het Montgomerydok, zou dit desastreuze gevolgen hebben aangezien hierdoor niet minder dan negen vaartuigen hun vaste meerplaats zouden verliezen.

De vaartuigen liggen nu al met twee langzij afgemeerd. Met drie vaartuigen langzij afmeren is uitgesloten omdat dit, vooral bij stormweer uit het noordwesten, grote risico's inhoudt voor averij. Het is nu al moeilijk met de beperkte bemanning om met één schip langzij veilig uit te varen, maar tussen twee vaartuigen uitvaren is in de gegeven omstandigheden volledig uitgesloten. Gezien de kans op verhoogde schade hebben de verzekeringsmaatschappijen al verklaard hun polisvoorwaarden te zullen aanpassen.

Daarbij komt nog dat 7 vaartuigen die thans aan de oostkant van de haven in het Tijdok afmeren, door het meerjarenplan voor de Oostendse haven eveneens hun meerplaats zullen verliezen en nog op zoek zijn naar een nieuwe meerplaats.

Als men door de sluis naar de vissershaven moet, betekent dit een tijdverlies van een uur en boven-

dien betekent dit een meeruitgave van 200.000 frank per jaar. De toeristische trekpleister, namelijk de 'bootjessjouwers', zal verdwijnen.

Het is volgens de vraagsteller onverantwoord dat een activiteit die enkel in het hoogseizoen en gedurende enkele weekends plaats grijpt, zulke ingrijpende gevolgen voor de Oostendse kustvissers en hun toeristische en sociaal-economische functie kan meebrengen.

De vraagsteller legt dan ook volgende vragen aan de minister voor :

- 1) Zal er toelating gegeven worden aan het excursievaartuig "Seastar" om in het Montgomerydok af te meren en wat is de eventuele motivatie voor deze toelating ?
- 2) Zo ja, waar krijgen de kustvissersvaartuigen dan hun meerplaats ? Zullen de kustvissers zelf alle gevolgen hiervan moeten dragen ? Is er overleg gepleegd met hen ?

2. Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening

De minister bevestigt dat er besprekingen plaats hebben met het oog op het toekennen van een aanlegplaats voor de Seastar in het Montgomerydok.

Een eerste vergadering vond plaats op 23 december 1997 in aanwezigheid van de betrokken partijen: de afdeling Waterwegen Kust, vertegenwoordigers van de Kustvisserij en de NV Seastar. Uit de besprekingen bleek dat bij het aanduiden van een nieuwe ligplaats in het Montgomerydok, 2 à 3 vaartuigen inderdaad tijdelijk hun vaste meerplaats zouden moeten inruilen voor een nieuwe plaats.

De vertegenwoordigers van de Kustvisserij konden hiermee akkoord gaan op voorwaarde dat dit alleen zou gelden voor de periode gedurende het seizoen en dat zij een volwaardige ligplaats zouden krijgen aan de oostzijde van het Montgomerydok.

Door de afdeling Waterwegen Kust wordt nu een liggingsplan opgemaakt van het Montgomerydok waarop de plaatsen aangeduid zijn. Een vervolgvergadering vindt eerstdaags plaats.

Het probleem van de ligplaatsen aan de oostzijde van het Tijdok is nog niet aan de orde. In het kader van het renovatieproject voor de haven van Oostende worden deze plaatsen niet voor de commerciële activiteiten aangehouden.

De minister beklemtoont dat er dus een degelijk overleg is en hoopt bij de definitieve beslissing met de belangrijkste noden van de betrokkenen te kunnen rekening houden.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Ruimtelijke Ordening, Openbare Werken en Vervoer

Vergadering van donderdag 15 januari 1998

Vaste verslaggever: de heer Jan Penris, secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Johan Malcorps tot de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening, en tot de heer Luc Van den Brande, minister-president van de Vlaamse regering, Vlaams minister van Buitenlands Beleid, Europese Aangelegenheden, Wetenschap en Technologie, over het Nederlandse Natuurherstelplan voor de Westerschelde

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

In december werd Nederland door de Europese Commissie in gebreke gesteld in verband met het Natuurherstelplan voor de Westerschelde. De natuurcompensaties die in dit plan voorzien worden, zijn voor de Europese Commissie onvoldoende. Eerder was ook al door de Nederlandse en Vlaamse milieubewegingen zware kritiek uitgeoefend op het Natuurherstelplan. Het plan gaat teveel uit van het "bestuurlijk draagvlak van bepaalde herstelmaatregelen" bij gemeenten en waterschappen en komt niet tegemoet aan de wijze waarop natuurcompensaties in de Europese wetgeving zijn voorgeschreven. Meer zelfs, men gaat ook in tegen de principes van natuurherstel zoals die in Nederlands beleidsplanning zelf zijn voorzien, met name in het Structuurschema Groene Ruimte, zo stelt de vraagsteller.

De voorgestelde maatregelen hebben immers nauwelijks een relatie met de aard en de omvang van het natuurverlies. De realiseerbaarheid van een deel van de projecten is onzeker. Van andere projecten wordt het nut betwijfeld. Al bij al gaat het om 150 ha binnendijkse natuurontwikkeling, waarvan het grootste project (de Oosterzwakepolder) nog onzeker is. De projecten zijn een samenraapsel van losse ideeën zonder samenhang en onderbouwing. En wat het belangrijkste is : de samenhang met het ecosysteem van de Westerschelde en met het verwachte natuurverlies, is ver te zoeken. De projecten zijn vooral ook te klein in omvang : Rijkswaterstaat schat het verlies aan waardevolle getijdebiotopen op maar liefst 250 ha. Natuurontwikkelingsprojecten langs de randen van de Westerschelde, gericht op het creëren van zout/brakke

moerasachtige gebieden werden niet overwogen. Dit zou nochtans de "second best option" zijn, als wordt afgezien van ontpolderen.

Vraagsteller onderstreept het belang voor Vlaanderen, gezien het voor de helft om Vlaams geld gaat. Volgens het verdrag tot verdieping van de Westerschelde is Vlaanderen immers 44 miljoen gulden aan Nederland verschuldigd, juist voor natuurherstel ter compensatie van de door de verdieping van de vaargeul aangerichte ecologische schade.

Het ziet er dus naar uit, aldus de Europese Commissie, dat het Vlaamse geld op een niet-effectieve wijze zal besteed worden. Meer zelfs : de compensatiebetalingen zullen grotendeels afgeleid worden van de oorspronkelijke bestemming, namelijk het herstel van natuurwaarden, en zullen op een oneigenlijke wijze ingezet worden voor andersoortige investeringen.

Bovendien rijst er, aldus de spreker, nog een ander probleem : het beheer van het Schelde-estuarium, maar ook van het hele Scheldebekken is krachtens de verschillende afgesloten waterverdragen nu een gezamenlijke verantwoordelijkheid. Ook de beperking van het risico op overstromingen en de beheersmaatregelen die daartoe nodig zijn. Als Nederland zijn deel van de verbintenissen terzake niet nakomt, kan dit op termijn ook extra kosten van waterbeheerswerken met zich meebrengen voor Vlaanderen. Als in Nederland effectief gekozen zou worden voor ontpoldering, zou een project als de stormvloedkering ter hoogte van Antwerpen minder noodzakelijk worden. In dit dossier dient ook rekening te worden gehouden met de mogelijke extra kosten voor beheerswerken door het stijgen van de waterspiegel ten gevolge van het broeikaseffect.

Tenslotte is er het aspect van de verdiepingswerken zelf. Hoewel dit niet de eerste zorg is van de Groenen, is het duidelijk dat een Europese ingebrekestelling tot nieuwe vertragingen kan leiden, doordat Nederland haar deel van de verbintenis duidelijk niet nakomt.

De heer Johan Malcorps verwacht van de minister een antwoord op volgende vragen:

1. Heeft de Vlaamse regering formeel protest aangetekend tegen het gepland oneigenlijk gebruik van de Vlaamse gelden voor natuurherstel ter compensatie van de verdieping van de Westerschelde ? Zo neen, waarom niet ?

2. Welke stappen heeft de Vlaamse regering reeds gezet om uitsluitel te krijgen over de Nederlandse besluitvorming inzake het Natuurherstelplan, na de Europese terechtwijzing ? Wat zijn de gevolgen voor de timing van de verdiepingswerken ?
 3. Heeft de minister zicht op de gevolgen van het uitblijven van belangrijke investeringen, bijvoorbeeld in ontpoldering in Nederland voor de eigen Vlaamse investeringen inzake waterbeheersing, bijvoorbeeld in het kader van het Sigmaplan ? In welke mate wordt in Vlaanderen rekening gehouden met eventuele meerkosten in de toekomst veroorzaakt door een stijging van de waterspiegel ?
2. *Antwoord van de heer Eddy Baldewijns, Vlaams minister van Openbare Werken, Vervoer en Ruimtelijke Ordening*

De Commissie Westerschelde heeft eind 1997 advies uitgebracht in verband met de voorgestelde maatregelen voor natuurherstel in de Westerschelde, voorzien in het Traktaat van 17 januari 1995, zo stelt de minister. Dit advies dient, al dan niet aangepast aan de visie van de minister van Verkeer en Waterstaat, door de Eerste Kamer en de Tweede Kamer te worden goedgekeurd. Tot op heden is dit niet gebeurd. De Vlaamse regering kan bijgevolg hierop niet reageren.

Volgens het verdrag wordt door Vlaanderen een afkoopsom betaald voor het herstel van natuurwaarden, dit is de 44 miljoen gulden (gespreid over 3 jaar) die spreker vermeldt. Bijgevolg is Nederland autonoom in het gebruik van deze gelden, voor zover deze gebruikt worden voor herstel van natuurwaarden in de Westerschelde. Het advies is, voorzover de minister bekend, niet in tegenspraak met dit uitgangspunt. Gezien er nog geen goedkeu-

ring van Nederlands parlement is, heeft de Vlaamse regering nog niet gereageerd op de Europese terechtwijzing.

Er zijn volgens de minister geen gevolgen op de timing van de verdiepingswerken. Deze worden aan het zelfde tempo voortgezet.

In de in verband met de Schelde afgesloten verdragen is er geen sprake van waterkwantiteit of waterbeheersing, doch enkel van waterkwaliteit. De eventuele rijzing van de waterspiegel in de Schelde is een samenspel van verschillende factoren. Zonder limitatief te zijn, kan verwezen worden naar de verdiepingswerken, de rijzing van de zeespiegel, eventuele ontpolderingen. Studies zijn aan gang waarbij met al deze elementen rekening wordt gehouden. In het "Studierapport Verdieping Westerschelde, juni 1984" werd niet uitgegaan van het uitvoeren van ontpolderingen. Uitgaande van deze randvoorwaarden werden alle consequenties zowel voor Vlaanderen als voor Nederland grondig bestudeerd. Op deze basis werd het Traktaat afgesloten en de ramingen opgemaakt. Het uitblijven van deze Nederlandse investeringen (ontpoldering) heeft bijgevolg geen invloed op de Vlaamse investeringen zoals deze tot heden werden geraamd, zo besluit de minister.

3. *Repliek van de vraagsteller en antwoord van de minister*

De vraagsteller merkt op dat er inderdaad nog geen Nederlandse, maar wel al een Europese reactie is. Het lijkt hem dan ook aangewezen dat de Vlaamse regering hierop inspeelt. De minister verkiest de evolutie af te wachten en pas dan een standpunt in te nemen.

– *Het incident is gesloten.*

MONDELINGE VRAAG (Regl. art. 79)

Commissie voor Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Vergadering van donderdag 29 januari 1998

Vaste verslaggever : de heer Julien Demeulenaere,
secretaris van de commissie

Mondelinge vraag van de heer Luk Van Nieuwenhuysen tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de problemen in verband met het gemeentelijk informatieblad van Voeren

1. Uiteenzetting door de vraagsteller

De heer Luk Van Nieuwenhuysen verwijst naar zijn interpellatie van 14 oktober 1997 over de stand van zaken met betrekking tot de verschillende dossiers tegen het gemeentebestuur van Voeren en eventuele sancties terzake (Handelingen, C10-C-BIN1, 14 oktober 1997). Met de voorliggende mondelinge vraag wil hij informeren naar de stand van zaken met betrekking tot het dossier van het gemeentelijk informatieblad van Voeren.

In zijn antwoord op bovengenoemde interpellatie stelde de minister dat hij toezicht kan houden over de beslissingen van de gemeenteraad en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Voeren. Tucht sancties moeten evenwel door de federale minister van Binnenlandse Zaken worden onderschreven. De minister deelde tevens mee dat de Limburgse gouverneur onmiddellijk was ingegaan op zijn vraag om de betaling van het drukwerk voor het gemeentelijk informatieblad te schorsen. Die schorsing moest vervolgens worden voorgelegd aan het college van gouverneurs. Dat college heeft op een communautair verdeelde wijze gestemd, met als gevolg dat de schorsing door de Limburgse gouverneur ongedaan werd gemaakt. Uit de pers kon worden vernomen dat de minister de beslissing van het college van gouverneurs zal aanvechten bij de Raad van State.

In dat verband legt de spreker volgende vragen voor aan de minister :

1. Welke argumenten zal de minister voor de Raad van State hanteren ?
2. Welke termijn zal de behandeling van dit dossier voor de Raad van State in beslag nemen ?

3. Heeft de procedure voor de Raad van State tot gevolg dat de betaling van het drukwerk door de gemeente Voeren wordt opgeschort ?

4. Staat de beslissing van het college van gouverneurs los van het tuchtdossier tegen burgemeester Smeets, dat de minister ten behoeve van zijn federale collega heeft samengesteld ?

5. Hoeveel dergelijke dossiers werden er tijdens deze legislatuur overgemaakt aan de federale minister van Binnenlandse Zaken ? Hoeveel overtredingen bevat het tuchtdossier momenteel ? Omvat dit dossier enkel de manifeste wetsovertredingen of ook de pesterijen aan het adres van de Vlaamse Voerenaars ?

2. Antwoord van de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting

De minister antwoordt dat het voorstel tot vernietiging van de gemeenteraadsbeslissing van 23 april 1997 tot het betaalbaar stellen van de factuur voor het drukken van het betrokken informatieblad, gemotiveerd was enerzijds op grond van de onwettige inhoud en anderzijds op grond van de onwettige manier van het totstandkomen van het informatieblad. Het komt de burgemeester immers niet toe om autonoom de inhoud van het gemeentelijk informatieblad te bepalen. Dat moet gebeuren onder de verantwoordelijkheid van het college van burgemeester en schepenen, dit ter uitvoering van een beslissing van de gemeenteraad waarbij de nodige kredieten in de begroting worden ingeschreven.

De gouverneur legde op grond van deze overwegingen een voorstel tot vernietiging voor verplicht advies voor aan het college van gouverneurs. Dit college besliste bij staking van stemmen over dit voorstel een negatief advies uit te brengen. Dit advies is bindend. De minister bevestigt dat er bij de Raad van State een verzoek tot schorsing en vernietiging van de betrokken beslissing is ingeleid. Het inleiden van een dergelijke procedure schort op zich de uitvoering van deze beslissing niet op. Bijgevolg zou de beslissing van de gemeenteraad van 23 april 1997 uitvoering kunnen hebben. Door het feit evenwel dat die beslissing nog steeds is aangetast door onwettigheden, zal de ontvanger, die persoonlijk aansprakelijk kan gesteld worden voor betalingen die strijdig zijn met de wet, niet overgaan tot betaling van de factuur.

De minister stelt dat een procedure voor de Raad van State lang kan duren. Men hoeft zich hierover

echter weinig zorgen te maken omdat de handeling die men wil verrichten onwettig is en die onwettigheid kan men blijven inroepen.

De minister verklaart ten slotte dat, telkens wanneer er een bepaalde overtreding in hoofde van de burgemeester wordt vastgesteld, er daarvan een dossier wordt opgesteld dat dan aan de federale minister van Binnenlandse Zaken wordt overgemaakt.

3. *Repliek*

De heer Luk Van Nieuwenhuysen heeft de indruk dat er geen of onvoldoende gevolg wordt gegeven

aan de dossiers die aan de federale overheid worden overgemaakt. Informeert de minister naar het gevolg dat er aan een bepaald dossier wordt gegeven? Doet de minister effectief aanbevelingen aan zijn federale collega en dringt hij aan op tuchtsancties?

De minister antwoordt dat de dossiers die door hem worden doorgestuurd degelijk worden onderbouwd en dat de federale collega perfect op de hoogte is van het doel dat wordt nagestreefd.

– *Het incident is gesloten.*